

העולם

**גילויים
חדשים
בפרשת
לביב**

העתונאי שהוחשד על-ידי המשטרה טוען:

המשטרה

מביימת עלייה!

חקריות האויר בתעלה

- יסוי לונשק מתוחכם

של המעצמות

משקיפים צבאיים בבירות המערב, שניתחו את תקריות האויר שאירעו באזור תעלת סואץ בשבת שקדמה לראש השנה, הגיעו לכלל מסקנה, ששתי התקריות, זו בה הפל מטוס התובלה הישראלי וזו בה ירו מטוסי קרב ישראליים טילי שרייק לעבר עמדות הטילים המצריות, נועדו לבחון כלי נשק חדישים מתוחכמים, של ברית המועצות וארצות-הברית שלא נוסו עד כה מעולם.

אותם משקיפים מצביעים ביחוד על העובדה שב-תקרית שאירעה למחרת הפלת הסטראטוקרוזר, בה נורו טילי שרייק אמריקאיים לעבר עמדות הטילים הי-מצריות, ובה נורו טילי טאם רוסיים לעבר המטוסים הישראליים, לא נגרמו, לפי הודעות הצדדים, כל נזקים לאף אחד מהצדדים.

תופעה זו מצביעה, לדעת המשקיפים, על הפעלתם של אמצעי שיבוש ומניעה מתוחכמים, שנוטרלו הן את פעולת הטילי-ליים הסובייטים והן את פעולת הטילים הי-אמריקאיים.

לניסויים אלה יש השפעה מכריעה לגבי קרבות עתידים באזור התעלה, שכן לפיהם יקבע כל צד את טאקטיקת הלחימה שלו.

אפשרות להעברת

עצמותיו של אליהו

חכים מקהיר לישראל

מעצרו של סגן-נשיא מצריים לשעבר, עלי צברי, דחה לזמן בלתי ידוע חוכנית להעברת עצמותיו של אליהו חכים, לוחם הלח"י הקבור בקהיר, לישראל.

אליהו חכים הוא אחד משני אנשי הלח"י שנתפסו בשנת 1944 במצריים, אחרי שהרגו את הנציב הי-העליון הבריטי הלורד מוין, שנפטר והוצא להורג בתליה. בתקופת המנדט מנעו השלטונות הבריטיים כל ניסיון להעביר את עצמותיהם של אליהו חכים וחברו אליהו בית-צורי לארץ-ישראל.

רק בשנה האחרונה נדונה אפשרות לי-העברת גופתו של אחד מהשניים לישראל.

המוגעים על כך התקיימו בין נציג של ממשלת ארצות-הברית לבין סגן-הנשיא עלי צברי. כפי שמסר אותו נציג אמריקאי, היו סיכויים סבירים שהמצרים יתירו את העי-ברת עצמות אליהו חכים עוד השנה. עתה צפויה פתיחת המערכה מחדש.

מחלוקת בגח"ל

סביב הופעותיו

של עזר וייצמן

הצהרותיו האחרונות של עזר וייצמן, יו"ר הנהלת תנועת החרות, לפיהן החמיצה

ישראל הזדמנות להחזרת השליטה האווירית בתעלה, כתגובות בלתי נכונות בפרישת הפלת ה"סטראטוקרוזר", עוררו תגובות של אירצון בקרב צמרת גח"ל. אפילו הקיצוניים שבין מנהיגי תנועת החרות מסתייגים בפומבי מהצהרותיו הקיצוניות של עזר. ביחוד עוררו ההצהרות את זעמם של ראשי המפ-לגה הליברלית, הטוענים כי הופעותיו של עזר יוצרות תדמית שלילית לגח"ל אפילו בקרב אוהדיה בעבר.

מעקב וחקירה

משטרתית סביב

עורכי-דין פליליים

התמרמרות שורת בימים האחרונים בקרב קבוצה של עורכי-דין העוסקים בעיקר במשפטים פליליים. לפי טענתם מפעילה לאחרונה משטרת תל-אביב מע-קב אחריהם ואחרי לקוחותיהם ומנהלת חקירה סביב פעילותם המקצועית.

ממקורות אחרים נודע כי המשטרה מניסה לאמת ידיעות שהגיעו אליה כאילו קשורים כמה עורכי-דין עם שוטרים בבית-הדין מעצר באכזריות, המפנים אליהם לקוחות תמורת אחוזים מרמי הטיהרה המשולמים להם.

בקרב עורכי-הדין הועלה החשש שהמשטרה על-לה לנצל את הפרשה לשם סילוק חשבונות עם כמה עורכי-דין, שגרמו בשעתו צרות למשטרה בטענות ופירסומים על הכאת לקוחותיהם.

הודעה לקוראים

הגליון הבא של "העולם ה-זה" יופיע, בגלל החגים, ביום הרביעי הבא בבוקר. ברחובות תל-אביב יופיע ה-גליון ביום ג' בערב. הוא הדין לגבי הגליון הבא אחריו, אחרי שמיני עצרת.

עורכי-דין אלמוני

מעורב בפרשת

איינשטיין - זוהר

עם תחילת משפטם של האמנים אורי זוהר ואריק איינשטיין, הנאשמים יחד עם

חבריהם בהחזקת פמים מסוכנים, הפתבר כי במהלך העיכוב אחרי השניים השתרי-בבה לפרשה גם דמותו של עורכי-דין ידוע בתל-אביב.

אנשי המשטרה שעקבו אחרי הצריף של אביגדור צברי, שם נתפסו זוהר ואיינשטיין, הצליחו לצלם בין שאר המבקרים גם את אותו פרקליט נודע. הי-בלשים הנדהמים ביקשו רשות ממפקדם, סגן-ניצב יוסף גל, ראש מדור הבילוש במשטרת תל-אביב, לעצור את הפרקליט. הרשות ניתנה להם. אחרי דיו-נים בדרג גבוה, אולם בעת המצוד אחרי האמנים שהיו בצריף, לא נמצא שם אותו פרקליט, למזלו.

צפויה התנגשות בין

אגודת העתונאים

ועורכי "הארץ"

החלטת גורמים מרכזיים באגודת העתונאים לה-ביא להוצאתם מן האגודה של שני עתונאים - יגאל לביב ושאלו שיף - עלולה להביא להתנגשות חמורה.

העילה לנסיון להוצאת השניים: הסמנת מלכודת לעיסקה בלתי-חוקית. (במיקרו של לביב) ותיווך בעניין זה, (לגבי שיף).

אולם לביב פעל כפי שמעל עי דעתו ובאישורו המוקדם של בעד "הארץ", גרשום שוקן, ונקיטת סנקציה כלפיו - היא התי-גדות עקיפה בשוקן עצמו, ומסירת מעשיו. יתכן מאוד ששוקן יפיק מזה מסקנות מר-חיקות-לכת.

"סיירת הבטיחות"

לא תאריך ימים

המישטרה הפרטית של גר יעקובי, הי-נושאת את התואר "סיירת בטיחות", לא תחזיק מעמד בשנת-התקצוב הבאה.

לאוצר נתגלה כי הסיירת עולה בהרבה יותר כסף מכפי שנקבע לה מראש, ויש חשד שהיה כאן מעשה הונאה של משרד-התחבורה כלפי משרד-האוצר, כדי להשיג את האמצעים הדרושים. הסיירת כבר עולה למעלה ממיליון ל"י.

לדעת האוצר, זהו כיוונו משווע, ללא שום תמורה מתאימה, ויש להניח שהדבר לא יאושר בשנת-התקצוב הבאה.

הוא הדין לגבי המישטרה הפרטית של יוסף אל-מוגי, שנועדה להוריד מהעבודה פועלים ערביים מן השטחים המוחזקים, שלא נתקבלו באמצעות לישכת-העבודה - וזאת אחרי שאלמוגי עצמו המליץ על ביטול הצורך ברשיונות-מעבר.

מכתבים

שנה

טובה

מיטב הברכות לשנה החדשה.
ואב הבינוני (מאירוביץ), ראש"צ

● לקורא דוק מאירוביץ, ולכל הקוראים האחרים שבירכותיהם לשנה החדשה ממשיך כות להגיע למערכת — תודה, ושנה טובה גם לכם.

גליון

מקסים

גליון ראש השנה — היה משהו מקסים. ואינני מתכוונת רק לכתבת אישה-שנה, שמאחר שהפכה כר בר למסורת, אין היא גורמת להפתעה, כי מצפים לה כבר — אלא לתריסר הי חתיכות המפוארות, ולגיון המבריק, ש תענוג להחזיקו בי יד. למה אינכם ממשיכים בצורה כזו?

כהן

דיאורה כהן, חיפה

● מחוסר רצון לפשוט את הרגל.

שומרים

אלימים

הפגנת נטורי-קרתא ואוהדי אגודת-ישי' ראל בירושלים, שמטרתה היתה למחות נגד נסיעת מכוניות פרטיות ברחובות ירו' שלים ביום שבת, היתה בלתי אלימה, והסתכמה בקריאות "שאבעס".

בעת ההתקהלות הוזמנו עשר ניידות משטרה, ונראה היה בעיני השוטרים כי הם "מתים" להפרעת הסדר ע"י המפגינים. ואכן ההזדמנות הגיעה. רב ישי' ניסה להרחיק את איש הטלוויזיה אשר ניסה באופן הפגנתי לצלם את המתקהלים. הי שוטרים התנפלו על הבר, היכו בו מהלך מות נאמנות, וניסו להעלות בכוח לגיידת — שיסע בשבת. רק לאחר התערבות ערה מצד הקהל ניאותו לבסוף לקחתו רגלית, אך המשיכו להכות את ראשו של הישיש.

חייל צה"ל שעבר במקום באקראי צעק "מגילת זכויות האדם". כתגובה התנפלו השוטרים גם עליו ואיימו לעצור, באמ" רם: "אם תפתח את הפה, לא יהיה לך טוב".

עזרא ברוך, ירושלים

כגרי המלך

הערימים — בנהלל

בתוכנית בחצי היום בשידורי ישראל, שי שודרה מנהלל לרגל מלאות חמישים שנה להקמת המושב, שאל המראין נער, שלי פי קולו נשמע כבן 14-15: "מדוע טוב אצלכם במושב?"

"כי מרווחתים הרבה כסף", היתה תשובה בת הצעיר.

השתנו קצת הדברים, מאז ימי דור הי מייסדים, ימי החלוציות, הציונות, והק' דחת. הלא כן?

ק. קלממוביץ, תל-אביב

נשיקות

מתוקות מיין...

אינני מבנה מדוע יצא תזעם על תדי קולק, על שביקש מאחד מאורחי עירו לנשק לו במה-שמו. מן הידועות היא, שי תדי הוא גבר נאה ומטופח — מכף-רגל ורגל ועד ראש, וכן הלאה. אז איפה כאן העלבון?

דיאורה מנטל, רמת-גן

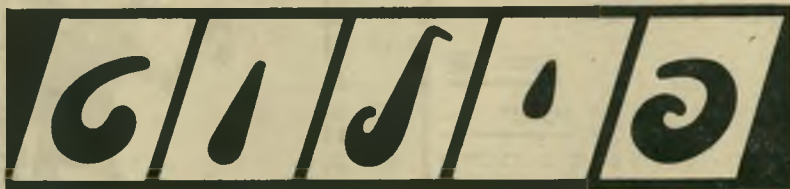
● במה-שמו כמובן.

(המשך בעמוד 8)

INDESIT

מכונת הכביסה המשוכללת ביותר!

שי חג נפלא
של וולט דיסני

רטובים ועליזים

הקומדיה שתשיט אתכם
במפרשיה על פני גלי
(ואף סערות...) צחוק בלתי
פוסקים!

בהשתתפות: רוברט מורס,
סטפני פאורס,
פול סילורס.

הצגת בכורה ארצית

בקולנוע חן ת"א

החל ממוצ"ש 2.10.71
9.30 — 7.15 — 4.30

פורום פילם בצבעים.

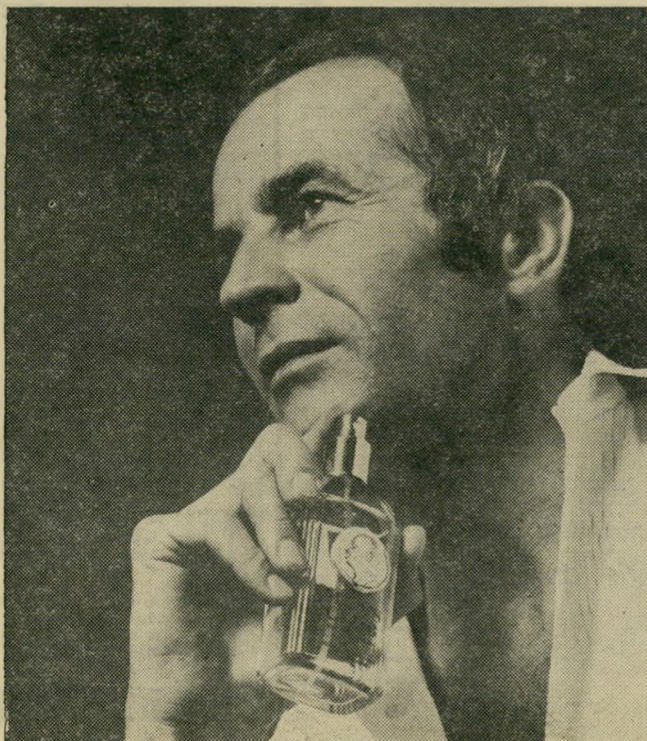
מי בושם לגבר!

האם הגבר הישראלי מבין בבושם? זאת
יוכלו לדעת אנשי הלנה רובינשטיין אשר
הוציאו זה עתה לשוק מי בושם לגבר בבק-
בוק ארוסולי, הבושם מצטיין בניחוח גברי
שהוא תערובת של ברוש וטבק.

הבקבוק מוגש בהידור רב עם מדליון המוט-
בע במרכזו ומכסה מוכסף גבוה. וכך —
האריזה המיוחדת מצטרפת אל התכולה בני-
חוח הגברי ויחדיו זוהי מתנה נאה לחג ולכל
הזדמנות.

להלנה רובינשטיין סדרת מוצרים לגבר המצ-
טרפים יחדיו לנבחרת "מועדון הגברים"
MEN'S CLUB החל במי אחר-גילוח, קצף
לגילוח, דאודורנטים ועוד. גברים רבים אשר
עקב אורח חייהם מוקפים בנשים, יודעים
להעריך את השפעתו של ניחוח גברי המלווה
את הגבר.

אלו הם הגברים חברי "מועדון הגברים" של
הלנה רובינשטיין.

חיפאי נמסרה, בהתאם לצוואתו, לאוני-
ברסיטה לצרכי מחקר.
נראה לי שזה רעיון מצויין לדפוק את
אלופי הכפיה הדתית. אם אין לנו דם
להילחם על זכויותינו בעודנו בחיים —
הבה נעשה זאת לפחות בהזדמנות האחרון
נה: אחרי מותנו.
חנן גורדגרט, חולון

מגורש

מבית

לפני כמה זמן פגשתי במקרה את סולי-
מאן איבראהים אנבריה, מהכפר אום אל-
פאחם — ובהלתי ממראהו.
אני מכיר את סולימאן זמן רב, ונדהמ-
תי לראות אותו לבוש קרעים.

התברר לי שבג-
לל סיבות שונות,
גירשה אותו המ-
סחה שלו מהבית ו-
מהכפר, גם כשעבר
לגור אצל חבר ב-
כפר תמרה, בגליל,
רדפו אחריו עד לי-
שם וגם משם גיר-
שו אותו.
עכשיו הוא נע
ונד בארץ, בלי בגד
ואוכל ופרנסה.

ואני שואל את
משפחתו, שהיא משפחה עשירה ומלומדת,
ואת כל התושבים האחרים באום אל-
פאחם: האם זה הפיתרון?
ערב אברהמא, כפר קרע

ארים כאן

לא התיוון

ברצוני למחות בתוקף על הכתבה ש-
התפרסמה במדור רחל המרחלת, אריס
סאן התיוון (העולם הזה 1760).
אריס לא התיוון. זה עתה חזרתי מניו-
יורק, שם הייתי אחד מרבבות מעריציו.
בכל הופעותיו, אריס הוא תמיד, וקודם
כל, ישראלי. דוגמה אופיינית: כשהוא
הופיע בטלוויזיה היוונית בתוכניתה של
מריה צ'לו, הוא פתח בשיר תל-אביב.
כשהמנחה שאלה אותו: „אריס, מדוע אתה
שר לנו בעברית?“ הוא ענה: „כי אני
ישראלי.“ גם בתוכניות שלו בטלוויזיה
הוא מופיע כשברקע דגל ישראל.
דן סגינר, רעננה

סאן וסגינר

הטרנזיסטור

חסר במוצב

בתאריך שביעי לספטמבר נסעתי לפני-
הצהרים בטרמפ במכונית כרחל צבאית,
נהוגה בידי חייל בשם אברהם. מתלהש-
מר לפתח-קוואו. כשירדתי, שכתתי מקלט
טרנזיסטור מכוננית. אודה מאוד לאברהם
אם יחזיר לי את הטרנזיסטור, שחסר לנו
מאוד במוצב.
שלמה וקס, ד.צ. 3050, ב/2, צה"ל

קוראים חשובים מכתבים
מתבקשים לנסח אותם בקצרה.
עדיפות תינתן למצופים תמר
נות למכתביהם.

(המשך מעמוד 3)

בער

נגד המילואים

כה לחי לאורי אכנרי על מאמרו מיל-
איס (העולם הזה 1774). מאמר זה כיטא
את אשר בליכם של רבים, המרימים זמור
רידים שצרים במילואים, ומסתובבים ריקם
חודש ימים בהרגשת תיסכול עמוקה.
פנחס ליב, ראשון-לציון

גניחות-צחוק

ופיתולייבטן

כשקראתי בעיתונים את המודעה הרצ"ב,
נתקפתי גניחות-צחוק ופיתולייבטן.
ימים טובים הגיעו: גח"ל מתריעה בפ-
ני פועלי ישראל על הידרדרות מוסר
העבודה בארץ.
תחי מדינת הפועלים המטושטשים.
עידו אילן, קיראון

מי האחראי?

מאז קום המדינה ערך המטבע הישראלי
נמצא בירידה מתמדת.
משער של 4 דולר ללירה עם קום המדינה
שער הלירה כיום הוא למעלה מ-4 לירות
לדולר אחד.

מי האחראי?

הממשלה - אחראית - לזכויות של תחת מיליונים בתפוצה
במפעלים בשרים.
הממשלה - אחראית - לנישוא מיגוס של המגנט הממשלתי.
הממשלה - אחראית - להתערבות יתר בשוק הבנק.
הממשלה - אחראית - לערעור בוסס הנגידה בשוק.
הממשלה - אחראית - למדיניות הריבית שגרמה להרחבת הפער
בין שכרית העובדים בשוק.
הממשלה - אחראית - לעיבוד המסין כשכר הישראלי

תחת שלמון. האצטלה הסוציאליסטית
אקובחים באופן הכועלים!

גוש חרות ליברלים

מודעת גח"ל

דמעה

למלכה

הכתבה על אריס דוידסקו, מלכת המים
1971 (הייתי ילדה לא רצויה, העולם הזה
1777) היא מזעזעת, מזעזעת, מזעזעת.
אינני מתביישת לגלות: כשגמרתי לק-
רוא, ניגבתי את העיניים.
מלכה מיזקרה, חיפה

ברית-השמאל

התחייבה בכתב

בגלל עיסוקים אחרים, התפנית רק
עתה להשיב למכתבו של עורך-הדין חיים
הולצמן, שפורסם אצלכם (העולם הזה
1773) בעניין פעילות בברית-השמאל,
ממנה פרשתי לאחר הבחירות.
אני רק לנקודה אחת: מר הולצמן
סוען כי איש בברית-השמאל לא ידע כי
אספתי כספים מאנשים עבור הבחירות —
כנגד הבטחה להחזירם אחרי הבחירות.
מכספי המס הפוליטי של ההסתדרות.
קשה להביא הוכחות לחיזוק דברי, כי
התורמים מעוניינים בעילום שמם. אולם
קיבלתי את הסכמתו של מר דויד ארנפלד
להודיע, כי בידו התחייבות שנתתי לו
לפני הבחירות. בהתחייבות כתוב כי ברית-
השמאל תחזיר לו את התרומה שנתן, בסך
— 5000 לירות, אחרי הבחירות.

מר ארנפלד מודיע גם כי שוחח על
התרומה עם מר יעקב ריפתין, וקיבל את
אישורו לכך כי הכספים שהוא מוסר לי
ברית-השמאל יחזרו אחרי הבחירות.
יגאל ליב, תל-אביב

דפיקה

אחרי המוות

קראתי בעיתונות כי גופתו של אורה

לצעירים

„טיסו-סידרל“
— סופר-
צלילה, השעון
לצעירים,
אל-חלד,
חזק מאד,
עמיד בפני
זעזועים!

להשיגו בחנויות
המבוחרות
ברחבי הארץ.

מ-169 ל

TISSOT
סופר - צלילה

שרות בינלאומי ברחבי העולם

אני מציל את...
מינולטה
לחצוניג בחנויות המובחרות

מאכלים הודיים

בחגים המסעדה פתוחה
כרגיל עד אחרי חצות

ארוחות קארי מקוריות ומאכלים הודיים אחרים
מעוף-כשר, חסידיים, ירקות ודגים. ארוחות עסקים
מזאה כ-8.75 ל"י. מיוזג אוויר מזא ואוירה נעימה.

המסעדה ההודית

רח' שזום עדיכם 10, ת"א, מל. 58553
(ע"י בית „אדיקל“)

סיטאר

...היה לה שיער יבש

היה לה שיער יבש וחסר ברק. עד אתמול.
אתמול היא חפפה אותו ב-SUAVE השמפו החדש של 'הלן קרטיס'
נסי אותו גם אתו
לבחירתך 4 סוגים של SUAVE-השמפו המעולה המיוצר לפי נוסחה אמריקאית.

SUAVE - Egg Shampoo

לשיער שמן

SUAVE - Lanolin Shampoo

להחזרת ברק משי לשיערך

SUAVE - Herbal Shampoo

להבראת השיער ועור הראש

SUAVE - Conditioning Shampoo

שמונו שהוא גם מעצב שער

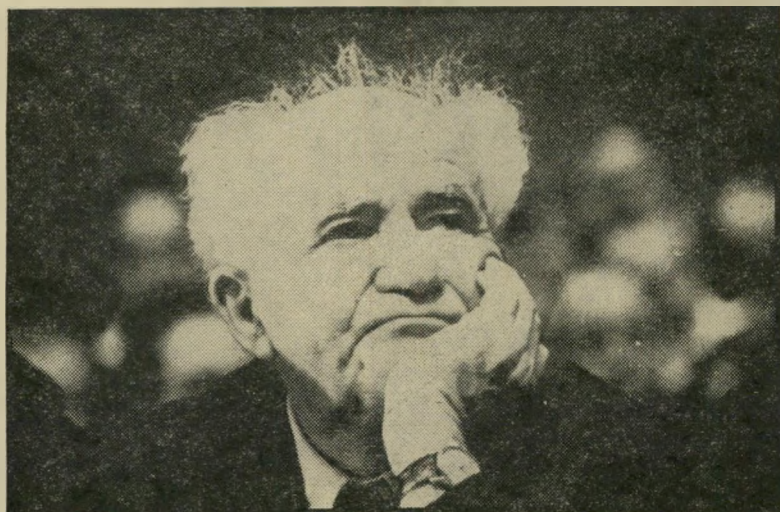
Helene Curtis
PARIS, LONDON, NEW YORK

האמת על המנהיגים

כפי שהיא מתגלה מתוך כתבי ידם

והמין. לא היתה למומחה כל אפשרות לדעת או לנחש במי המדובר. גם במערכת, ידע רק חבר אחד מי הם בעלי כתביהם. כדי שהגרפולוג יוכל להתבטא בחופשיות גמורה, הובטח לו שזהותו לא תפורסם, והוא חתם על הדברים בשם "ברוך שמאי".

בעמודים אלה ממשוך "העולם הזה" בסידרה מיוחדת במינה. המערכת הגישה לגרפולוג ידוע שורה של כתבייד של אישיצי בור, בבקשה לנתח עליהם את אופי האנשים. לגרפולוג לא נאמר דבר על זהות בעלי כתביהם, מלבד הגיד

..הוא קנאי לרעיון אחד ולמחשבה אחת..."

..הוא איש המונולוג..."

..באופן אישי הוא אדם צנוע..."

דויד בן-גוריון

והוא עשוי להפתיע בהשתוללות יצרים בלתי צפויה, והוא עשוי להפתיע, אפילו כיום בגילו, בתחבולות וריוות של מו"מ או בתחבולות מחשבתיות. לעומת הנטייה לעקשנות ולרוח תזזית, מצוי באישיות הכותב גם הרבה רוח, רגש מפותח, דמיון פרי רח ויכולת הסתכלות.

עקב הפסכנותו ותכסיסיו, אין להניח שהיה תמיד עקבי ונאמן לחבריו, הפתעות בלתי צפויות לרוב והתנגשויות על רקע רעיוני, שבהן היה כנראה מצוי גם גוון יצרי ואישי, בודאי לא היו חסרות בחייו הארוכים.

יש להניח שכיום, לאחר שהאיש כנראה כבר לא פועל בחיים המעשיים עפ"י גילו, הצליח למצוא לו שדה פעולה, עניין וסיי פוק, כי איש עשירי נפש זה, על כל ליקוייו, מעולם לא היה חדידדי בנפשו. יש לו גם כיום אפשרות מלאה של התעסקות מספקת, כאשר באיש זה פועלים לא רק יצרי מעשה חזק, אלא גם יכולת הסתכלות ויכולת הירהור.

להניח שתגובתו היסודית היא השמרנות, לא קל לו להסתגל לתהליכים חדשים, מחשבות חדשות, אם כי הדבר בהחלט אפשרי לגביו.

אך השתנות הסתגלות זו היא אצל ה- כותב תהליך איטי למדי, ויש מקום לחשש שקצב הסתגלותו אינו חופף את קצב תהליך השתנות הסביבה.

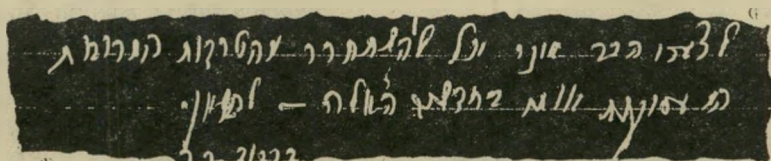
דויד בן-גוריון מוכנה מגוון ומפריע דתמונה של הזקן העיקש והקנאי, השופע כריאות נפשיות. הוא עיקש, נכון, אבל הוא גם עשוי להפתיע בקפדניות ומצבירות דגמרי בדת יצפויים.

איש זה עשוי להתקומם ולהשתולל כנער בן ארבע, השתוללות יצרים עזה. חיוכי שמש וגשם ולעפות עשויים להתחלף אצלו, כמו אצל נערה בגיל 16.

ועוד תופעה מעניינת אצל איש מורכב זה, הוא צנוע באופן אישי, אינו רודף פירסומת, אינו אנוכי ואינו אגוצנטרי, אך הוא איש מלא נסיון-חיים, תככים ועורמה,

הדיאלוג. אין זאת אומרת שהוא איש אנוכי, או בעל שגשגנות יגדי דות. דגמרי לא. באופן אישי הוא אדם צנוע, ללא יומרות וללא דריי שות של הופעה מרשימה. אך בקני אותו וכדיעותיו אין הוא מסוגל כלל לחוש את תגובות הזולת, ולכוון את התנהגותו על פיהן. אמנם ישנה גם גמישות מסוימת אצלו

כתבייד צר, לא סדיר, פשוט בצורתו ואינטליגנטי בשילובים. בכתביהם זהו ישנה חיות רבה, בהתייחס בגילו הגבוה של האדם. מצויים אצלו כוחות נפשיים חזקים מצד אחד, אך מאידך גם עקשנות גדולה מאוד, הגובלת בעיקר שות של זקן, וקצת מן המונומניות. הוא איש קנאי לרעיון אחד ולמחשבה אחת, ומוכן לחזור על דבריו ללא ליאות.

גמישות המצוייה בכוח, אך היות ו- עקביות הגובלת בעקשנות היא הקו היותר שולט אצל הכותב, יש וכל תהליכי תגובתו טבועים בחותם של איטיות מסוימת, יש

ואינו מרגיש תמיד באיזון מידה הדברים נקלטים ומשכנעים, ובאיזון מידה הם מהווים סידרה ומשעממים את השומע. הוא איש המונולוג, ולא איש

..מצליח לשכנע במו"מ עסקי או מדיני..."

..גמיש ומציאותי כאחד..."

..הוא לא חיפש כבוד מימי..."

נחום גולדמן

מאד גמישות להסתכל במציאות, לשנות תוכנית, לכוון ולהתחשב במציאות. חולשות לחץ מסוימות מסתברות כנראה

איש זה ניחן במחשבה אחידה, תמונת עולם כוללת ושלמה, אך לא בדוגמאטיות קשוחה וסכמטית. אצל הכותב יש הרבה

עשירים ומונונים. כתב היד מצטיין ע"י בהירות החלוקה, גמישות התנועה ורב גווניות הצורות.

אמנם יש בכתבייד זה קצת קווי רעידה, הסבירים אצל אדם בגיל כה גבוה, אך בכתביהם מעיד שאדם זה חי חיים מלאים,

(המשך מעמוד 7)

התפיסה, חריצת המשפט וראיה אובייקטיבית בלתי-משוחדת ועניינית. **דבר, אשר הוא עומד לעשות, צריך להיות מכוסף על כריכת עובדות מוקדמת.**

אופן מחשבתו היא עניינית ואובייקטיבית. כדי להיות מדען וחוקר שקט, חסר לו משהו. אפשר גם לומר, יש לו משהו נוסף, שאינו תואם לגמרי את התדמית המקובלת של טיפוס החוקר, אם כי החיים הם יותר עשירים מספרי לימוד לפסיכולוגיה.

ובר אמת לא היה חזיה כי אינו יודע לחתום את שמו (בזמן שיש לו חתימה) (לפי נאמר לו)

כדי להתאים לתדמית המקורית של חוקר, יש לכותב עודף מרץ וצמאון עשייה, אמנם שקט ומרוסן, אך חי וקיים ועוד איך. חשיבותו היא הגיונית וקושרת כאחת. כאדם הוא איש עניו וצנוע, אם כי לא

מצטנע, עדין-נפש, מגיב בעירנות ומתחשב באנשים אחרים. על כל עקביותו והתמדתו, אין לראות בכותב אדם קשוח. הוא די גמיש, והסתגל לתנאים משונים, וכל קו מחשבתו הוא מציאותי. הוא עקבי ותוכניתו מחד, ומאידך אינו נדבק לתוכנית ערוכה מראש, ותמיד מוכן לשנות, תמיד מוכן להסתגל למציאות, וכל זה לא תוך כדי איבוד דרך, אלא תוך כדי התאמה למציאות.

יש לו נטייה מסויימת, (אם כי קשה לומר את זה בוודאות גמורה לאור היקף הדוגמה, של כתב-היד) של נכונות הקשבה לבני-אדם. גישה זו מתקשרת לעדינותו הנפשית. אינו מן המפקדים או המנהלים הגסים והקשוחים.

ידוע לו דווקא המחזור הטבעי המתחלף של מאמץ והרפיה, וכסף הכל הוא מצליח להשתמש בכוחות האישיים, העומדים לרשותו, בתכליתיות מרובה, באופן ענייני ומוצלח, עד כדי השגת מטרות ללא עייפות ונדא סכנה של חירי לן-כוחות או ירידת-כוחות פתאום מית.

אריה ("לובה") אדינא

בעל הכתב אשר לפנינו יודע יפה לעבוד במרץ ולהחזיק מעמד עד הסוף. אינו מן הדברנים הגדולים, ובוודאי שאינו "נופת צופים", בדברי נוחות ומחמאות זולים הי יוצאים מפיו. הוא דיפלומט ואדם גמיש, אך הוא משתמש מעט, באופן יחסי, בדברי שקר ומירמה, ואפשר לסמוך על דברו. הוא מוצא נתיבות ללב זולתו בביטוי הולם ומתאים לתנאי השעה והאיש. על אחריו תו וגישתו העניינית אפשר לסמוך בהחלט. **אנו כטוחים שבמעשיו ובמסירתו לעניין, אשר הותב משרת אותו, הוא מוצא סיפוק רב, וגם אינו חסר הכרה חברתית ואחרת, אם כי אינו טיפוס מבריק ושנון, שהדברים באים לו בקלות. אך הוא גם לא מחפש את ההצלחה הקלה המסנוורת.**

יש לו סבלנות. לא בוער לו, בסופו של דבר, גם האושר החברתי מובטח לו, הוא אינו זקוק לכך במיוחד, אם כי כל אישור תמיד מוסיף, אך האמונה בכוחותיו — קיימת בו, והיא הנותנת לו גם כוח ל-היאבק ולהתמודד.

העיקר שאתה תלקום בזמן

אם רק תתכנן את שעת-הקימה שלך כך שיהא בידך זמן מספיק להתלבש, להתרחץ, לשתות משהו ולהגיע לתחנת "אגד" הקרובה — אנו נדאג לכל השאר!

אנו מעמידים לרשותך בוקר-בוקר

2800 אוטובוסים

אשר מוכנים להסיע אותך לכל יעד שתבחר על פני מפת ישראל — בנוחיות, במהירות ובבטיחות.

אנו דוגלים במתן שירות טוב ויעיל ואנו גאים על כי ברוב המקרים איננו מכזיבים את ציבור הנוסעים שלנו!

זהו אגד

החשד המערך

כמה מילות-הסבר על הסיסמאות הפור-
ליטיות המתפרסמות בשולי מדור זה:
הסיפיקות שהיו לי פעם ביחס לערכה
של הביקורת נגד המישר הקיים והמפ-
לגה השלטת כבר מזמן הפכו לוודאות
מייאשת. אני יודע שאין ערך רב, או
לפחות ערך מעשי כלשהו, למאות ואלפי
ההתקפות, הנערכות מזה 24 שנים מעל
דפי העיתונות נגד הממשלה. גילויים על
שגיאות ומחדלים שבכל ארץ דמוקרטית
אחרת היו גורמים להתפתחויותיהם של
שרים, ואפילו לנפילתה של ממשלה, מת-
קבלים כאן עלידה בשלווה ובביטול. מיש-
פוטו הקלאסי של הרקליטס, "הכל עובר"
רקום על דגלה של הממשלה הזו, מאז
עלתה לשלטון.

ביקורת קטלנית, ידיעות על שחיתות,
הסתאבות, ביוזבו, שגיאות, מחדלים, מעי-
לה באמון הבוחרים, שקרים רשמיים,
מדיניות כלכלית וחברתית כושלת — הכל
עובר וזורם כמו הנהר של הפילוסוף
היווני. הדבר היחיד העומד במקומו כסלע
איתן — הוא הממשלה עצמה.
היא לא מתרגשת משום ביקורת המוש-
מעת נגדה. היא לא טורחת אפילו לשאת
יד ולגרש את היתושים והבארחש העולים
עליה. העקיצות לא חודרות מבדל לעור
הפיל שלה. הסארקזם המר, הלאקוניות הי-
מערבית והציניות הקטלניות של
אנשים כמו עמוס קינן, שמואל
שניצר, יואל מרקוס, שלום ריי-
זנפלד, יוזה וריב, סילבי קשת,
אמנון רובינשטיין, שבתי טבת,
בועז עברון ועיתונאים שונים
אחרים — מבוזבזת לחלוטין
עליה. היא אפילו לא מתרגשת
ממאמרים ראשיים, המוטים נגד
דה ברצינות בומבאסטית, ומכ-
תביאשמה, המבוססים על ידי-
עות בדוקות.

הכל עובר, היא אומרת, וגם זה יעבור.
מחר תקום שרערייה חדשה, ותשכיח את
הישנה, ומחרתים תתגלה פרשה שתשכיח
את כל השערוריות הקודמות — אלהים
גדול, ועוד ידו נטויה.

הממשלה הזו סימכת על זכרונה הקצר
של הציבור, על בורותו, אדישותו, ציי-
נותו העיוורת ונכונותו לאכול לוקשן,
ולעבור יום-יום תהליך יסודי של שטי-
פת-מח.

היא יודעת שהציבור ישכח לה הכל,
כאשר תפרוץ מלחמה, או כאשר יתחילו
מנהיגי האומה לנספג דגלים שחורים
ולהכריז על סכנת ההשמדה הצפויה לנו.
היא יודעת שלקראת הבחירות, כאשר הי-
חגורה תותר, המשכורות יעלו, ההבטחות
יפרחו — ישכחו המטומטמים האלה את
כל העוולות שהממשלה גרמה להם במשך
ארבע שנים.

כך זה קרה בכל הבחירות הקודמות.
ואין שום סיבה שתהליך שימון הגל-
גלים וגירון המוחות הרפופים לא יפעל

גם בבחירות הבאות.
מה אפשר לעשות? אתם אומרים, ככה
זה!

לפעמים גם אני מרים את הידיים
בייאוש, ולפעמים, ברגעים של טירוף-חל-
קי, אני מתחיל להיתפס להזיות מתוקות,
ולהאמין שבכל זאת ניתן לעשות משהו
לשינוי המצב. אחרי הכל, אני אומר לעצ-
מי, הממשלה היא המיעוט, והעם הוא הרוב.
לא ייתכן שאין ערך לקול שלי. אני, אתה,
הוא, ובסופו של דבר כולנו, יכולים לעי-
שות משהו כדי להעלות לשלטון ממשלה
אחרת, או לפחות להפחיד את הממשלה
הנוכחית ולגרום לה שתשנה את דרכיה.
להפחיד אותה בכל הדרכים האפשריות:
הפגנות, מחאות, שביתות וצעקות עד לב
השמיים. ומה חשוב יותר מכל — לשר-
תול בלבנה ספיקות רציניים ביחס לתוצ-
אות הבחירות הבאות. ברגע שהכסאות
אליהן דבוקים שרייה-הממשלה יתחילו לח-
רוק ולזווע — תיפקתה עיניהם באימה,
ואזניהם האטומות תודקפנה להקשיב לי-
רחשי המרירות העוברים ב"עם", סליחה
על הביטוי.

וזה מה שאני מנסה לעשות בסיסמאות
שלי. מדי שבוע, עד הבחירות הבאות,
תתפרסם בשולי המדור הזה סיסמה נגד
המערך. אין טעם בעקיצות חמודות. צריך
להכות את המערך בפטיש על
הראש. להילחם בו בכלי-הנשק
שלו.

כל סיסמה — היא שטיפת-
מוח. אין שום סיבה שנשאיר
בידי הממשלה את המנופול על
תהליך הסברתי אפקטיבי זה.
סיסמאות נגד המערך יתקבלו
ופורסמו על ידי ברצון.

אולי נגיע במשך הזמן לכך
שאנשים יצרפו את המילים "אל
תצביע למערך" לכל ברכה ומשפט שיג-
ר. תי, בוקר טוב — אל תצביע למערך. לילה
טוב יקירתי — אל תצביע למערך. בתי-
אבון — אל תצביע למערך. וכדומה. כי
שגולדה וספיר יתחילו לשמוע הערות כאלה
מפי הנהגים שלהם — יכול להיות שמשו
יתחיל סוף-סוף להדאג אותם.

רגע, רגע! לא כולם בבת אחת! שמע-
תי אותכם. בשביל מי כן להצביע? האמת
היא שאני בעצמי לא יודע. עדיין לא, בכל
אופן. ברגע זה אינני רואה שום אלטר-
נטיבה מתקבלת על הדעת לממשלה הנו-
כחית. התשובה שלי ושלך לא מוכרחה
לבוא מייד. יש עוד שנתיים עד הבח-
רות. עד אז הכל עלול לקרות. אולי תקום
איזה מפלגה חדשה, שכדאי יהיה לתמוך
בה, ואולי יקרה איזה נס, והמערך יתקן
את דרכיו.

ברגע זה ברור לי רק דבר אחד: למע-
רך, במצבו הנוכחי, אני לא מצביע. ומה
איתך?

צאות לצורכי פירסום של עסקיהם, היור-
דות מהכנסותיהם ונקיות לפיכך ממס.
החברות החשודות עלי הן: כלל — חב-
רה להשקעות בישראל בע"מ; ב. קרבצ'יק
ובניו בע"מ; בלונדר את פוקס; דרור
בנימין בע"מ; "גומר"; סופרגוס בע"מ;
פינטל חיים בע"מ; ופלסגומי בע"מ.
חברות אלה פירסמו בעיתון "הארץ"
(23.9.71) מודעות-אבל על פטירתו ללא
עת של פרנץ לוי ז"ל, מנכ"ל מיפעלי
פרנץ לוי בחיפה, ואני חושד מאוד ש-

אני מתאכזר מרה (לצורכי מס הכנסה)

על מותו ללא עת של

פרנץ לוי

חלוצ תעשיית הגומי בארץ

ואדם למות

דן בן אמוץ בע"מ
מנחם חשבונות בע"מ
איך זעשנות מה בע"מ
לזכור וזשכוח בע"מ
המפגין בע"מ
ערבי ראיונות בע"מ
מתקן פנצ'רים בע"מ

פיתגס השונה

לך אל הנמלה עצל ולמד מדרכיה — נו, זוז כבר, נבילה!

חשבון חסום בבוק הזרע

קדון, או להשלח לכל כתובת באמצעות
הדואר. סידור פראקטי זה חוסך לאדוני
טיסות מיותרות לכל קצווי תבל, וביקורים
מייגעים (הכרוכים לא אחת בביוזבו זמן
ודברים). אצל נשים המבקשות לעשות שי-
מוש בפקדונו, או בכל חלק ממנו.

נניח שאדוני רוצה לשלוח מתנת יום
הולדת לנערה בלונדון או פריס. כל מה
שעלי לעשות הוא למלא המחאה בנקאית,
שבה הוא מציין את הכמות בסנטימיליטר —
סיסי, בשפת הבנק — אותה הוא מבקש
להעניק לידידתו.

תאזרע (מוגדר פי מיליון)

"עובר ושב", אמרתי לקופאי, בקול גר-
גש כלשהו.

"זה יעלה לאדוני 100 דולר כדמי קדימה,
ו-30 דולר לחודש". אמר הקופאי.

"לא חשוב", אמרתי בקול רועד. "אני
מסכים לכל תשלום. העיקר, איפה אני
מפקיד?"

"בנק שלפניו, אדוני", אמר הקופאי בי-
שלווה. "ונא לחתום על שלושת חתקי
הטופס הזה."

"רק רגע, אדוני!" אמרתי מתנשם. "עוד
רגע אחד!"

מה אני אגיד לכם, רבותי? יצאתי מה-
בנק וחזרתי מהטיל הזה לגני-יורק עייף,
אך מלא סיפוק.

"מה ההבדל?" שאלתי במתח.

"חשבון חסום פירושו הפקדה חדיפעמית
בכספת עליידי בעל החשבון עצמו, ומשי-
כה חדיפעמית עליידי או עליידי באתי
כוחו. חשבון עובר ושב, לעומת זאת, מק-
נה לאדוני את הזכות להפקיד בכל הוי-
דמנות, שהוא עובר בסביבה, או לשלוח את
הפקדותיו באמצעות הדואר. סידור זה
משחרר את הלקוח שלנו מאי-הנוחיות הי-
כרוכה בהתאפקות, ועצם תהליך ההפקדה
נותן לו, הייתי אומר, הרגשת סיפוק בלתי-
מבוסלת.

גם המשיכה מן החשבון יכולה להעריך
בכל עת עליידי באתי-כוחו של בעל הפ-

תמרורים

נישואין • שר השיכון **זאב שרף** (65) והנהיג, אחות אשתו המנוחה, שר נפטרה לפני שנתיים.

עומד להינשא • **אורל הרי** מן השגריר הנודד של ארצות-הברית בן ה-79, **לפאמלה צ'רצ'יל האווארד** (51) — מי שהיתה אשתו של רנדולף צ'רצ'יל (בנו של סיר וינסטון צ'רצ'יל).

נחוג • יום הולדתו החמישים של חבריהכנסת הערבי של רק"ח **אמילי חביבי**.

ח"כ חביבי

מונה • דובר נפת חיפה של משטרת ישראל וראש לישכת החקירות, רב־פקד **חיים פרנקל**, לדרגת סגן־יצב. תפקידו החדש: סגנו של מפקד מרחב חיפה.

זיף • מבלי משים, נשיא ארצות הברית **ריצ'ארד ניקסון**, בעת תחרות באולינג במרתף הבית הלבן עם שני אלופים בינלאומיים, איידה גונזאלס מפורטוריקו ואדווין לותר מויסקונסין. בסיבוב בו ניצח ניקסון את שני האלופים, הוא חצה בתנופתו את קו ההתחלה, נפסל למעשה, אך איש מהנוכחים לא העיז להעיר לו זאת.

נכנס לכיתה א' • **הנסיך אדוארד** בן השבע, בנם של מלך ומלכת בריטניה. אחיו הגדול, **צ'ארלס**, נכנס באותו יום לבית־הספר הימי המלכותי בדארטמות.

נפטר • בגיל 82, הארכיאולוג **הארי אריקסון** פרופסור **ויליאם אולברייט** מגדולי חוקרי עברה של ארץ־ישראל הימיקראית בכל הדורות. לזכותו נזקפת הישיטה לקביעת תאריכים של מימצאים ארכיאולוגיים הנהוגה עד היום.

נפטר • בגיל 59, **גוסטב וייסלר**, אחת הדמויות הידועות בין בולאישראל.

נפטר • בגיל 87, בתל־מונד, **צבי זכרון ויינברג**, מוקני הסופרים העבריים, שהחל לכתוב בראשית המאה, פירסם סיפורים בעיתונים מעוררי נוסטלגיה כהזמן, רשפים, המתעורר, ובספריו — בדרכים אבלות ובית ורחוב — תיאר את יהודי ארצה פולין, בין שתי מלחמות העולם.

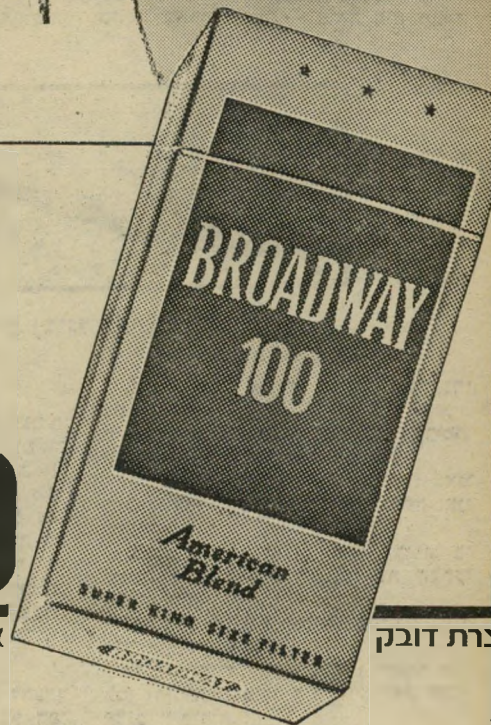
נפטר • מהתקף־לב, בגיל 59, ד"ר **מררכי קניגסבוך**, מרצה לכימיה באוניברסיטת בר־אילן. משפחתו קיבלה היתר מיוחד להביאו למנוחות בבית־הקברות היצבאי בכפר־סבא, לצד קיבריהם של שני בניו שנפלו במלחמת ששת־הימים: סגן שלמה (21), שנפל בפריצה לרפיח, וסמ"ר שמעון (29) שנפל בקרב בעמק דותן, הניח אשה בהריון ושני ילדים. ד"ר קניגסבוך היה מבוגרי המחזור הראשון של בר־אילן, החל את לימודיו כאשר היה כבר אב לחמישה ילדים, המשיך גם כן כאשר נפלו שני בניו, וב־1968 קיבל את הדוקטורט.

נהגתי לעשן "תוצרת חוץ" ... ואז ניסיתי ברודוויי-

כעת זוהי סיגריתי - היא עצומה! ונוסף לכל אני חוסכת.

BROADWAY 100

איכות בינלאומית • תערובת אמריקאית • סופר קינג-סייז-פילטר

ברת דובק

ממשלה אינה ממנה ועדת-חקירה, כדי שתפסול את הממשלה עצמה.
שר אינו ממנה ועדת-בירור, שתקום על השר ומשרדו. כל מישטר קובע את חוקיו. את החוקים שעל פיהם פועלים משפטניו. אבסורד הוא לצפות ממשפטים שיקומו על המישטר שהם פועלים בשמו ובהשראתו.
אנשים טובים, הגונים, ישרים, הישירים
למימסד — בוודאי יתקוממו נגד תופעות של שחיתות והסתאבות. אך לא יעלה כלי עד דעתם להתקומם נגד התנוונותו של המימסד עצמו — התנוונות שאין הם יכולים אף לראוי תה, כנגד זווית-ראייתם.

אם כן, מהי שיטת-החקיקה? הרי מוכרח להיות מכ- שר כלשהו שיעשה את המלאכה היסודית. שאין ועדות חקירה והבירור ובדיקה יכולות לעשותה? הנה, יש מבקר המדינה. הוא פועל כל ימות השנה. הוא חוקר. הוא בודק. הוא מפקח. הוא מסק מסקנות. בוודאי, זה חשוב. זה יכול להביא אפילו תועלת כלשהי, פה ושם.
אבל המבקר שייך למימסד הזה, כמו כל שאר חקיקו ומוסדותיו. ורק אדם תמים מאוד יכול לצפות שהמבקר ימתח ביקורת על עצם מהותו של המימסד, על מיכנהו החברתי וה- מדיני, על המעמד השליט בו.

ועתה, ברוך השם, יש גם אומבוסדמן. נציב תלונות הציבור. יש בפני מי להתלונן. שישו בני מעי. אלא מה? נקבע שהאומבוסדמן אינו אלא אותו מבקר המדינה, אותו האדון בשינוי הסאלון. ומה שחל עדיו כבעל תואר א', זה עדיו כבעל תואר ב'.
ויש, כמובן, הכנסת. היא האחראית לכל. היא הבוחרת בממשלה. היא מחוקקת את החוקים. ממילא, היא מהווה את הבסיס הפורמלי של המימסד. יכול להיות בכנסת מיעוט קטן שאינו שייך למימסד. העומד מחוץ לו. זה ישנו, ואני מרשה לעצמי לחשוב שזה חשוב.
אבל הכנסת, בתור גוף, היא מבשר מימי סדי. שהרי, במישטר המוקרטי, אילו היה כי כנסת רוב המתנגד למימסד הקיים — היה ה- מימסד הקיים נעלם. או שהכנסת היתה נע- דמת.

מה נותר? האם ישנו מוסד המסוגל למלא את תפקיד הנקי והטהור? יכול להיות מוסד כזה — העיר במישטר הדמוקרטי. יכול להיות מוסד כזה — העיר תונות.
הלוואי ויכולתי לומר שהעיתונות הישרא- לית, כולה או בעיקרה, במלאה תפקיד זה. אבל אין זו אמת.
ישנו מיעוט אנטי-מימסדי בעיתונות. כשם שישנו

המימסד המוסמכים?
הנה הועדו האשמות נגד אנשי-צמרת בי מישטרה, על רקע פרשה הקשורה בראשי סיני דיקאט הפשע הבינלאומי.

צריכים לחקור. בהחלט.
מי ממנה את החוקרים וקובע להם את מיסגרת חקי- רתם? שריהמישטרה. כמובן. אלא מי?
ומי יהיו החוקרים? מנכ"ל של משרד ממשלתי, ואיש צמרת המשטרה, ואיש מנגנון התביעה הכללית, שכל קיומה על המישטרה.
הושמעה הפענה שיש בארץ פשע מאורגן, ושה קשור בקציני-משטרה ובראשי-מפלגות.
צריכים לבדוק. כמובן.
מי יקבע את הבוקר? שריהמישפטים.
ומיהו הבוקר? היועץ המשפטי לממשלה.
יש שחיתות כספורט? היא קשורה במפי- גות? ררושה ועדת-חקירה?

המתחמד עווכב

ארכימדס: בסיס שיהיה בחוץ

אחת הסצנות הנוראות ביותר שראיתי אי-פעם על בד הקולנוע נחרתה בזכרוני עוד מימי ילדותי. היא הופיעה בסרט פאציפסטי על מלחמת-העולם הראשונה. איני זוכר איזה סרט זה היה.
חייל פצוע שוכב בכוכ, בשדה-קרב עזוב. הקרב עבר הלאה, והפצוע לבדו נשאר במקום, מבלי שיוכל לזוז. **אטיאט, ברממה נוראה, שוקע החייל בי בוק. תחילה נעלמות רגליו, לאחר מכן בטנו וחזהו, עד שעניו הקרועות לרוחה נעלמות מתחת לפני הבוק. שום זכר לאיש לא נותר.**

המימסד הישראלי שוקע בכוכ. אטיאט, טובע גור פו בשחיתות ובזוהמה.
הוא לא פצוע. והוא לא הולך למות. להיפך, הוא מת בוסס בבוק הזה בשימחה מטורפת, כאילו היו המים הע- כורים ססיחיים ומייבשם.
מימסד זה איבד מזמן כל זכר של חזון סוציאלי, כל

שריד של מוסר אישי וקיצוני. מעליו מתנוססת, כסיסמה מיפלגתית, קריאתו של העסקן הצרפתי פראנסואה גיו, מלפני 128 שנים: "התעשרו! התעשרו!"
התעשרו — לא חשוב איך, לא חשוב עד חשבון מי ומה!

התעשרו — ובמקום עשרת הדיברות המיושנים, אמצו על לבכם את הדיבר ה-11: "דאג שהכל יהיה בסדר מי בחינה פורמלית!"
מותר לחמוס, לרמות, להעלים מס, לספסר, להבריח, לגנוב מקופת הציבור, לזייף קבלות, למסור הצהרות-כזב. הכל, בתנאי שזה יהיה בסדר מבחינה חוקית. שיהיה כסיו. שיהיו דוקומנטים.
וכך גדל ומשגשג המעמד החדש — חבורה עדיזה של ביוקראטים ופזוטוקראטים, מת- עשרי-מלחמה וספסרי-שחמט, פרוטקציונרים ו- מעניקי-פרוטקציה, יבואני-אמת וייצואני- שקר, ספסרי מטבע במעטה של יצרני-מוצרים, עסקני-ציבור שהם חומסי-הציבור, מפילים מי כל המינים והסוגים, אבירי השבז-החוצאות ופרשי מכוניות-השרה, פקידים-בכירים-ידהיום המעניקים מיליונים למיפעלים שהם יהיו מנהי- ליהם מחר, קבצנים-בנייקבצנים שהפכו מיליו- נריאבות-מיליונרים, הכדאיניקים שהפכו לפי- מז המדינה.

במעמד, הזה, יש רק בושה אחת: בושתו של האיש הישר, המתקיים על עמלו הגופני והרוחני, שאינו מרמה איש ואינו חומס איש. הוא הלא-יוצלה. עליו יצביעו באצבע. אשתו ממררת את חייו, ובניו משתדלים להסתיר את חרפתם.

אם אינו מסוגל לחקות את רעיו, מוטב לו להעמיד לפחות פנים כאילו הוא עושה זאת, כאילו גם הוא ציני, ומושחת, ומצלח, ומלא כוז למושגים המגוחכים שאבד עליהם הכלח: מוסר, וצדק, ונקיון-כפיים.
כי כאשר כולם מתבוססים בכוכ, עדיזים מתורננים, האיש הנקי הוא יוצא-דופן, חריג, חשוד וניקלה.

חשוב להבין שהסתאבות זו אינה עניין אישי, אלא חברתי. לא תופעה של פרטים. אלא תופעה קולק- טיבית.

לשון אחרת: עניין של מימסד.
וכאשר מימסד שלם כפוף לאנטי-ערכים אלה, מוכי- רחים הם להתפשט ולהשתלט על כל חלקיו — מוסדותיו ומפלגותיו, ועלמו העליון והחתון, כלי התקשורת וחיי הספורט, חברתו וכלכלתו.
זהי משמעות הצירוף, המיקרי-כביכול, של ארבעת המיסמכים שהונחו החדש על שולחן המימסד.
אריבעה דו"חות של ועדות חקירה ובירור ובדיקה, שנגעו בשטחים כה שונים-מכיוון כמו עסקי המוסר, גילויי הפשע המאורגן, מיפעלי הנמס ומימסכי נדסקי.

יש כאן מכל וכל: כלכלה, ספורט, מישטרה. עיתו- נות, הימורים, שטחים מוחזקים, ממשלה, שרותי-בטחון. מפלגות.

ושבעה יהודים טובים, שמילאו מאות עמודים של מסקנות.
מסקנות שכונן באחת משאירות טעם מור זר בפה, והרגשה פתומה של אי-סיפוק, והרי- בהירה שאלות פתוחות.

כאשר מימסד שלם שוקע בכוכ, מי ינקה אותו? מי יחקור? מי יבדוק? מי יאשים? מי ישפוט? יש כאן פאראדוקס יסודי.
צריכים לחקור. אבל מי ימנה את החוקרים. אם לא המימסד עצמו? ומי יהיו חוקרים אלה, אם לא אנשי-

את עוצמו

בכנסת. אבל העיתונות הישראלית בכללה לוקה במחדל היסטורי.
העיתונים מקנאים איש ברעהו. אין הם יכולים לנהל ביחד מערכה נגד השחיתות, כי אין בארץ שני עיתונים המסוגלים לשאת פעולה במשהו, זולת איסוף מודעות. אם עיתון מסויים יגלה שחיתות — יעברו האחרים על גילוי זה בשתיקה וזעמם, או יתייבבו לימין המושחתים, ובלבד שלא יסרכו להודות שהיה סקופ למישהו אחר. אך התופעה חורגת מתחום הקינאה והשינאה, המעכי- רים את חיי העיתונות. היא חורגת גם מתחום השחיתות האישית. שדבקה בעיתונאים מסויימים כמו בבעלי מקי- צועות אחרים.
העיקר הוא שבגריהתקשורת העיקריים משודכים במימסד ומחווים חלק בלתי-נפרד מי משו- מנו — בארץ, כמו ברוב הארצות האחרות. ואין להם שום עניין בשינוי סדר-ייסוד, שבהם הם משגשגים ופורחים.

שום מימסד אינו יכול לשפוט את עצמו. עצם יומרה כזאת היא מגוחכת.
אם כן, מהי התשובה?
ארכימדס אמר: "תנו לי מקום איתן לעמוד בו, ואני אוזן את העולם."

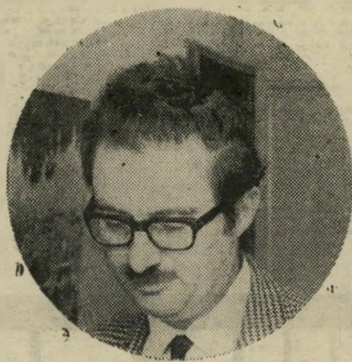
מקום איתן זה יכול היה להיות רק מחוץ לעולם. אותו דין חל על כל פעולה לשינוי פני המימסד. היא תצליח רק אם יהיה לה בסיס איתן מחוץ למימסד. זוהי המסקנה הראשונה, העיונית, שאי- נה נלחזה בכך ערימת המסקנות על השחיתות שנערמה השבוע מודני.

לל בסיס הוא: אין אדם יכול לשפוט את עצמו. ואין מוסד יכול לדון עצמו לכף חובו.
ועל אחת כמה וכמה: אין מימסד יכול לשפוט את עצמו.

אנשים השייכים למימסד מסויים, שגדלו בו ועלו בחוכו, יכולים להצביע על פגם מסויים, לשפוט עבירה מסויימת.

אבל אין הם יכולים לשפוט את המימסד בתור שכוה, ואין הם יכולים להגיע למסקנות הפוסלות את מיכנהו היסודי.

דו"ח פלדי:

מושנה דפרקזיט בלטמן

מנכ"ל פלד

מנכ"ל בןפורת

האבסורד!

אחרי פירסום דו"ח הוועדה, מנעו מהציבור להביא חזון כי הדו"ח המכיל את מסקנות הוועדה, הוא מיסמך שהתואר העדין ביותר בו ניתן לכנותו הוא: אבסורד. זהו מיסמך המכיל כל כך הרבה סתירות פנימיות, כל כך הרבה טיעונים שאינם עומדים בידי מיבחן ההגיון, כל כך הרבה ליקויים, והמעורר כל כך הרבה תמיהות, עד שקשה לתת להם אלוו כצינורות. ניתוח מפורט של הדו"ח, המשתרע על פני עמודים רבים, הוא מלאכת מחקר ארוכה. במסגרת המוגבלת של פירסום עיתונאי, ניתן ליתתם רק למגדעותיו הבולטות ביותר של דו"ח זה.

ראשונה מחקירות המימסד נגד עצמו, שהם תימה ופורסמה, היתה חקירת ועדת הכרית שמונתה על ידי שר המשטרה שלמה הילד ושזכתה לשם ועדת פלד, על שמו של מנכ"ל משיד החינוך ארעד פלד, שעמד בראשה. מסקנותיה של ועדה זו היו כה מפתיעות ומריעיות, וההתפתחויות שהתחוללו בעקבות פריסומן היו כה סנסציוניות, שרק מעט תשומת לב הוקדשה לוועדה עצמה, לדרך חקירתה ולמשמעות מסקנותיה. העובדה כי המאשים הראשי כי נושא שהועמד לבירור בפני הוועדה, העיתונאי יגאל לביב, הפך על ידי הוועדה לחשוד בפשע חמור כמו סחיטה, והעובדה כי נעצר 12 שעות

שלוש וחבריו. בפני הוועדה עמדה הבעיה, האם להאמין לעדויותיהם של הקצינים הבכירים או לא. הבעיה היא שבגלל הרכבה לא יכלה הוועדה שלא להאמין לסיפורם של קצריני המשטרה, או לכל סיפור אחר שהיו מעלים בפניה. מנכ"ל משרד המשטרה אינו יכול שלא להאמין לקצינים הבכירים של משרדו. מישנה פרקליט המדינה אינו יכול שלא להאמין להם — שכן כיצד יראה אחר כך כשתייצב בפני בתי המשפט, שם הוא מבקש מהשופטים להאמין לדבריהם של קציני משטרה בכירים?

עדת פלד מונתה על ידי שר המשטרה לברור את יסוף בןפורת, מנהל משרד המשטרה, ראש המחלקה לתפקידים מיוחדים במטה הארצי של משרד המשטרה, ראל, הכשיל את תמיצע שוכה לכינוי "פרשת מיסמך לנסקי". לפי האשמותיו של לביב, הוא יום בשיתוף עם משרד ישראל, מיבצע שנועד לתפוס את עורכי הדין חיים בסוק, פרקליט של ג'ו סטאר שר, בעת שיקנה במסגרת זו מלביב מיסמכים הנוגעים למאיר לנסקי. מיבצע זה נכשל אחרי שתתייצב שלוש הוועדה את עורכי הדין בסוק לבל יקנה את המיסימכים מלביב בדולארים.

הוועדה, שהורכבה מאלעד פלד, מניצב בןפורת, מנהל משרד המשטרה, מנינה בלטמן, מישנה לפרקליט המדינה, קיימה שמונה ישיבות בהן שמעו 10 עדים. עצם הרכבה של הוועדה מציב מעליה סימן שאלה גדול. איש אינו מפקפק בי יושרם ובכנותם של חבריה. אולם עצם העובדה שלוש פקידים בכירים במניגון המדינה צריכים לשפוט ולקבוע את גורלו של פקיד בכיר רביעי בשירות המדינה, מהווה סיג לחופש הפעולה של אנשי הוועדה.

סתירות החייבות הסבר

מסקנותיה של ועדת פלד מבררסות על עדויות קציני משטרה, שיהא לא יכלה מראש שלא להאמין להם. היא גם לא עשתה שום פעולה חקירה אחרת כדי לאמת עדויות אלה. אילו למשל היתה הוועדה משוהה את הצהרותיו הפומביות של תתייצב אחרון שלוש, ביום בו התפוצצה פרשת מיסמך לנסקי, לעדותו בפניה, היא היתה מרצאת ביניהם סתירות החייבות הסבר. אבל הוועדה לא עשתה זאת וממילא לא נדרש שלוש להסביר את הסתירות. כך, למשל, טען שלוש ביום פיצוץ הפרשה, כאשר נשאל על פגישתו עם עורכי הדין בסוק, "ייתכן שעשיתי מישגה" ואילו בפני הוועדה הוא הצהיר כי יצא לפגישה עם בסוק בפקודת הממונים עליו, כתוצאה משיבה שפסקה במטה הארצי של המשטרה. אם אומנם היתה פגישתו של שלוש עם בסוק פגישה מיבצית, על מנת לחקור נסיון סחיטה של לביב, מדוע חשב שלוש בתחילה כי עשה מישגה? ועדת פלד הסתמכה על הטיעון כי "תתייצב שלוש פעל בפרשה זו על דעת ראש אגף החקירות, ניצב אריה שור, ובידיעת ניצב מישנה רוס, ראש מחלקת החקירות, וזאת על יסוד מידע שהיה אותו זמן בידי המשטרה והחשוד את

לפי גירסה זו הם חשדו מראש כי בפרשה עומד בסוק להיות הקורבן, וכי לביב מתכוון לנסות לטחוט ממנו כסף בעזרת המיסימכים שבידו. פגישתו של שלוש עם בסוק נועדה לברר אם אומנם מנסה לביב לטחוט ממנו ולהוזכרו מסחית טה כזו. וזוהי גירסה יפה מאוד. אבל היא בנויה כולה על עדויותיהם של קציני המשטרה.

יגאל לביב בביצע פעולות סחיטה תוך שימוש במיסימכים. בנקודה זו אומרת הוועדה, כי "מצאה לנכון לברור באיון מידה היו החשדות של תתייצב שלוש כלפי לביב חשדות סבירים ולא רצון להתנכל לעיתונאי הילחם לגילוי האמת". בהמשך, במימצאי הבדיקה שלה, מסייגת הוועדה על דבריהם של קציני המשטרה שהיו מעורבים בפרשה, כדי להוכיח שחשדותיהם כלפי לביב היו סבירים. אומרת הוועדה: "ניצב מישנה רוס העיד בפנינו כי מן הרגע הראשון לא האמין לדברי לביב וסבר כי פגישתו לא באה אלא כדי לשמש כיסוי למעשה סחיטות חדש". במילים אלה טמון אחד הפאראדוקסים הגדולים ביותר של מסקנות הוועדה. שימו לב: המשטרה באה וטוענת כי היו לה, עוד לפני פיצוץ פרשת מיסמך לנסקי, חשדות, כי לביב עוסק במעשי סחיטה. היא נמנעת מלהסביר מדוע לא חקרה חשדות אלה. והנה, בא לביב, וממציא למשטרה הודמנות פז לאמת את חשדותיה. הוא מנסה להסתפק במעשה סחיטה נוסף שלו, שחוקרי המשטרה חוששים בו מהרגע הראשון כי הוא מעשה סחיטה.

שיא הפאראדוקס

ה אינו האבסורד היחיד במימצאי הוועדה. הנה שלל מקרי מאבסורדים (המשך בעמוד 20)

זוהי גירסתו של יגאל לביב כפי שומטרה למשטרה:

מה מסתתר מאחורי פרשת מעי צרו של כתבו הכלכלי של הארץ, יגאל לביב? האם אומנם יום לביב, כטענת המשטרה, מעשה פריצה כדי להשחלט על מיסמכים, באמצעותם רצה לטחוט כספים או שמה אין כל הפרשה, אלא עלילה, פיברוק של המשטרה, שנועד לנקום בי עיתונאי שהעטה חרפה פומבית על המשטרה, האשים את אחד מקציניה הבכירים בהאשמה חמורה? מסקנותיה החד משמעיות כמעט של ועדת פלד, יכלו לשכנע רבים, כשם ששיכנעו את חברי הוועדה, כי לגירסה הראשונה יש יסוד. מעצרו של לביב זמן כה קצר אחרי פירסום מסקנות הוועדה, יצר את הרושם שם הגנדי, בקרב ציבור גדל והולך, כי המדובר כאן במעשה נקמות של המשטרה.

עד כה יכול היה הציבור להתרשם בעי קר מסקנותיה של המשטרה. יגאל לביב, ששחרר ממעצרו בערבות אחרי ראש השנה, שמר על שתוקה. גירסתו האחת של לביב בכל הנוגע לחשדות שתולים בו, נמסרה בהודעתו לחוקרי המשטרה, באורח הודעה עמד לביב על דעתו, כי כל ההאשמות שמעלים נגדו אינם אלא עלי לה תפורה בחוטים גסים, שתופרת עתה המשטרה כדי להרשיע. וזה הרקע לפרשה, כפי שהוא מתגלה מעדותו של יגאל לביב בעדותו במשטרה.

המיסמכים של "גיבור"

בתחילת השנה פורסמו ביומן הארץ מיסמך מאמרים שכללו התקפות חריפות על מפעלי הגרבוניס גיבור, שבעלות האדונים ריווב וגיברשטיין, כתבות אלה נכתבו הן בידי יגאל לביב, הן בידי שמשון ארליך, אף הוא כתבו הכלכלי של הארץ.

בין השאר כללו פירסומים אלה טענות כאילו שני שליש מהכסום של 150 מיליון ל"י — רווחי חברת גיבור בי חמש שנים, נבעו מתמריצים וכי לפי דו"ח הבנק לפיתוח תעשייה, מקבלת חברת גיבור תמריצים שאינם מגיעים לה כלל. בתגובה לפירסומים אלה, פירסם ריווב מודעות ענק בעיתוני ישראל, בהם האשים את הארץ בפירסום שקרים אודותיו ואודות מפעליו.

כתוצאה ממלחמת פירסומים זאת התקשר יום אחד אל לביב, לטענתו, אבי רהם שכטר, יהלומן תל-אביב שטען כי יש ברשותו מיסמכים העשויים לעניין את לביב, בקשר לפרשת גיבור. שכטר היה מסוכסך עם חברת גיבור, בנו הד"ר בנימין שכטר, כלכלן לפי מקצועו, עבד כמנהל חשבונות בחברה. הוא נפטר כתוצאה מגידול סרטני במוח. משפחתו טענה כי גידול זה, וכן מותו, היו תוצאה של תאונת עבודה. לדבריהם נחבט בנימין בקיר במרתף אחד ממסע על גיבור, וכתוצאה מאותה חבטה התפתח הגידול הסרטני.

המשפחה תבעה מהמפעל פיצויים. בעלי המפעל סירבו לראות במותו של בנימין שכטר תוצאה של תאונת עבודה. החומר שהיה שמור אצל אברהם שכטר, היה שייך לעובדו של בנו. הוא הכיל מיסימכים רבים של החברה, שבנימין שכטר עסק בזמנו בתרגומם לצרכי פתית, לצרכי השותף הצרפתי של החברה.

כתוצאה מהצילצול הטלפוני נקבעה פגישה בין לביב לשכטר האב. באותה פגישה נתן שכטר לביב לעיין בחומר שברשותו. לדברי לביב, היה רוב החומר כתוב בצרפתית, שפה שאינו שולט

בית המשפט
יגאל לביב (יושב) מתייעץ עם פרקליטו, עורך הדין רם כספי, בעת שהובא להוצאת פקודת מעצר, בבית המשפט השלום בתל-אביב. השבוע טען כספי כי הגיעה לידיו אינפורמציה לפיה ניסתה המשטרה להשפיע על שני הנאשמים בפריצה לשנות עדויותיהם, ולהאשים את לביב.

מלביישיים עלי עולילה

באותו מפגש ביקש ממנו סלפטר, כפי שטען, למסור לו כל מה שידוע לו על מיסמכי שכטר ועל הפריצה לביתו של שכטר.

באותה פגישה עדיין לא חשד לביב בסלפטר, כי הוא בא אליו בשליחות המשטרה כפרובוקטור. סיפר לו את כל הידוע לו. לדברי לביב, התקשר עימו סלפטר פעם נוספת ביום החמישי לפני שבועיים, הוא יום מעצרו, בשעה 7.00 בבוקר, ביקש עימו שוב פגישה דחופה. שוב קבעו השניים להיפגש בקפה אקס טודוס. לפגישה זו כבר בא יגאל בדיעה שסלפטר נשלח אליו על ידי המשטרה.

לדבריו אמר לו סלפטר באותה פגישה: "הי אצלי מהמדור המרכזי לביב לוש בקשר לפריצה, מה לעשות?"

תשובתו של לביב, לסענתו, היתה: "תיקח עורך הדין טוב!"

"את מי לקחת, את עורך הדין כספי?" שאל סלפטר לדברי לביב.

"קח את כספי. קח את מי שאתה רואה, השב לביב, 'ועכשיו בוא נרחק, ואל תסלפן אלי יותר'."

לביב היה משוכנע אז כי סלפטר נרשם עימו מכשיר הקלטה שנמסר לו על ידי המשטרה, ונועד להקליט את תגובותיו, ושבלי המדור המרכזי מצלמים אותו כשהוא יושב בחברת סלפטר.

חשדו התבסס על פגישה מוזה שהייתה לו כמה ימים קודם לכן, ושהעלתה במוחו את המחשבה שהמשטרה החלה רוקמת עלילה נגדו.

היה זה כאשר הופיע אצל בחור צעיר ומוקן, בשם שמואל שילון, אותו לא הכיר לביב קודם, כפי שטען במשטרה, אבל הכיר את שמו. הוא ידע ששילון, גרפיקאי במקצועו, הוא אחד הזויפנים המעולים ביותר במדינת ישראל, נחשב לזייפן מיסמכים בקנה-מידה בינלאומי.

שמואל שילון, שעבד בזמנו עבור מוסי דות ציבוריים שונים, נתבע כמה פעמים לדיון על זיוף מיסמכים כמו דרכונים, רשיונות נהיגה, ואפילו כספים.

לביב ידע ששילון זה הוא טיפוס פליי לי ומופרע. הוא ידע גם ששילון היה (המשך בעמוד 20)

רתו של שכטר האב ברחוב יוסף אליהו, בליל 12 ביולי השנה.

שני פורצים ידועים למשטרה, אברהים ותאד ויוסף אסולין, התפרצו לדירה, גנבו ממנה חבילת מיסמכים ותכשיטים, אולם נעצרו ביוצאם מפתח הבית על ידי מארב משטרה.

במשפטם של השניים, המתברר בעצם ימים אלה, הסתבר כי הם נשלחו לביצוע המשימה על ידי אדם שלישי, הוגו כהן, שהבטיח להם תשלום של 40 אלף ל"י תמורת המיסמכים שיגנבו מדירת שכטר. אותו הוגו כהן, שלא הועמד לדיון, הוא כנראה שהודיע גם למשטרה על הפריצה המתוכננת.

לפי טענת המשטרה היה גם הוגו כהן רק שליח של אדם רביעי — עודד סלפטר, שזם את הפריצה בשליחותו של יגאל לביב.

לביב אינו מכחיש את היכרותו עם סלפטר. סלפטר, בנו של הד"ר יוליוס סלפטר, מי שניהל שנים רבות כחבר מועצת עיריית תל-אביב, ודודנו של אליהו סלפטר, חבר הנהלת מערכת הארץ, היה בזמנו איש עסקים, שהסתבך בעיסקות התיווך שלו, אושפז במוסד לחולי רוח, ולפני כשנתיים נעצר כחשוד ברציח תכנון רצח יהלומן במלון שרתון, כדי

בה. בין המיסמכים הבודדים בעברית היו מיסמכים שעניינו את לביב. אחד מהם היה, לדבריו, מכתב של עורך הדין שמואל קמחי, מי שהיה בזמנו מנהל חטיבת הטקסטיל במשרד המסחר והתעשייה, ושאהרי שגמר לנהל את המשא ומתן עם חברת גיבור מטעם הממשלה, הפך להיות יועצו המשפטי של אחד ממנהלים.

מיסמך שני היה לדברי לביב, הסכם עם חברה צרפתית, לפיה תקבל אותה חברה אחוזים תמורת כל מכירה לקניינים שתשיג החברה למוצרי חברת גיבור. לדברי לביב היה לו עניין במיסמך זה, כיין שחשד שמאחוריו מסתתרת פיקציה.

מס הכנסה מתעניין

לדברי לביב במשטרה, תוך כדי עיון במיסמכים, חזר בו שכטר האב מכוונותו למסור לו את המיסמכים. לביב לא ניסה עוד לשכנעו. אולם בחודשים הבאים, במגעיו עם גורמים שונים, הוזכר כי שכת, כדי ששרביט, השור שכת, לדבריו, גילו עניין בסיפורו שני גורמים, אחד מהם היה עמרם שרביט, קצין משטרה לשעבר, וכיום ממנהל חברת החקירות הפרטית מודיעין אזרחי.

לדברי לביב גילה שרביט עניין במיסי

לגנוב ממנו יהלומים בשווי של חצי מיליון ל"י.

פגישות עם סלפטר

גם אחרי שנשפט, הורשע וגשלה למאסר לתקופה ממושכת, המשיך עודד סלפטר להתראות עם יגאל לביב. הוא נחבש במחנה המעצר מעשיהו, משם היה מקבל חופשות לעיתים קרובות. כנר אה בזכות יחסיו ההדוקים עם המשטרה בעבר, כי עודד סלפטר היה מודיע משי

שילוני
זהו אליעזר שילוני, קצין משטרה לשעבר, העומד עתה בראש מחלקת החקירות של מס ה' הכנסה. לדברי לביב הוא החליף אינפורמציה עם שילוני על מיסמכי שכטר ושרביט לזני מסר עדות במשטרה לפיה היה גם הוא מעוניין מאוד במיסמכים אלה.

טרתי מזה זמן רב. איש הקשר שלו במשטרה היה לא אחר מאשר תת-ניצב אהרון שלוש.

סיפר יגאל לביב לחוקריו: כל חופשה שלו ממעשיהו היה עודד סלפטר מתקשר איתו. הוא היה מספר לי סיפורים

מכים הנמצאים אצל שכטר, מבלי ש'ללביב יהיה מושג מה היו מניעיו לכך. כחוצצא מכך הציע לו לביב לבקר יחד עימו אצל שכטר, כדי ששרביט, השור לט בצרפתית, יראה אם יש ערך למיסימכים הכתובים צרפתית, שלביב לא יכול היה לפענחם בשעתו.

ואמנם, לטענתו, ערכו שניהם ביקור אצל הד"ר שכטר, כשהו מגלה להיטות קטנה והולכת להראות להם את החומר שבידיו. גורם שני שלדברי לביב היה מעוניין במיסמכים היה אליעזר שילוני, סגן נציב מס הכנסה, שהוא מנהל מחלקת החקירות של מס ההכנסה. לפי טענת לביב, הרי אחרי ששוחחו שניהם אודות המיסמכים, פנה שילוני למומנים עליו כדי לקבל רשות לשים יד על המיסימכים. לצורך זה, היה עליו לבקש אישור משוטף להחרמת המיסמכים. הרשות לא ניתנה לשילוני, בשל התנגדותו של משה זדנברג, יועצו של שר האוצר.

נסיונות שלטונות מס ההכנסה לקבל את המיסמכים משכטר בדרך רגילה, נכשלו אף הם. שכטר חזר בו מכוונותו הראשונית לתת פירסום למיסמכים, שהשיאיר בנו בעזבונו, ושכללו ברובם מאזני בוחן של חברת גיבור.

לדברי לביב הוא שכן את עניין המיסימכים לגמול, עד שבוקר אחד, בתחילת חודש יולי השנה, טילפן אליו קול אלמוני בשעה שמונה בבוקר והודיע לו: "אם אתה מעוניין במיסמכים של שכטר, דע לך שהם בידי המשטרה. המשטרה תפסה פורצים שניסו לגנוב אותם."

לביב, הרגיל לדבריו לקבל הודעות אנונימיות בטלפון, לא זיהה את קולו של המודיע. עוד באותו יום, בשעות הצהריים, טילפן לאליעזר שילוני, ומסר לו את הידיעה שנמסרה לו בטלפון, כדי שידע שיוכל לקבל את המיסמכים שחפץ בהם מידי המשטרה.

מיסמכים בשווי

40 אלף ל"י

הן, לדבריו, כל הקשר שהיה ל'לביב למיסמכי הד"ר שכטר, שכדי להשיג אותם נעשה ניסיון פריצה בדי

ריך בכל מחיר את דברי כיסלו — הצלית להוכיח שכמה וכמה מן העובדות שהוזכרו עליידי כיסלו אינן נכונות. או אינן מוכחות.
אז מה?
אין צורך בדו"ח של היועץ המישפטי כדי לגלות את מגבלות העיתונות הישראלית. היה צורך בחקירה כדי לגלות אם יש בארץ פשע מאורגן.
היועץ קבע שהכתבות אינן מוכיחות זאת.

בלשנות, במקום בילוש

השיטה של קביעה זו אינה רק אלגנטית, אלא גאונית בפשטותה.
זוהי שיטה סמנטית. הבלשנות באה במי קום הבילוש.
כלומר: היועץ מפרט מהו הדגם המדויק של "פשע מאורגן", ולאחר מכן הוא קובע שהפשע הישראלי אינו מתאים לדגם זה.
מהו הדגם? כפי שהיועץ עצמו קובע: דגם מסוים מאוד. הקיים במקום אחד מסוים מאוד — ארצות-הברית. ואם אין בארץ פשיעה מאורגנת לפי הדגם המדויק של ארצות-הברית, משמע שאין כאן פשע מאורגן בכלל. **אדגנט, מחוכם — אך מפוקפק.**

אומר היועץ בראש דבריו: "בטרם ניגשים לבחינת השאלה אם יש בישראל, פשע מאורגן — יש לבחון משמעותו (הדגשה במקור) של מונח זה. המונח... מקובל בעולם ככינוי לצורת התארגנות מיוחדת של ה"פשע, הוא בעל משמעות מקצועית-טכנית מדויקת... הבי"ט מיוחס למיסגרת כדוגמת הגנסטריס האמריקאי, היינו הקוזה נוסטרה או, הסינדיקאט".

לסיכום: "הפשע המאורגן" פירושו מיסגרת פורמלית מאורגנת של פושעים במתכונת המאפיה האמריקאית, ה"מקיימת מובנה הירארכי מוגדר, מערכת נורמות מיוחדות, והעוסקת בחסות כפוייה ובמתן שירותים בלתי-חוקיים,

לזעזוע חפירות קדים בכל מיבנה המימשל הישראלי.

למולו של שמגר, ניצל מאסון זה. הוא יכול היה לקבוע כי אין שחר להאשמותיו של רן כיסלו.
הוא עשה זאת באופן אלגנטי, כדרכו, תוך חלוקת מחמאות לעיתונות ולכיסלו. ציון חוש האזרחות שלהם והחויב שבפעם מתן תשומת-לב לעניין הפשע.

אך מתחת למילים היפות, היתה המסקנה הדימיונית: **אין כל יסוד להאשמות כיסלו. יש בארץ פשע, ויש פשע אלים, ויש פשעים של פושעים — אך אין פשע מאורגן, אין קשרים עם השליטה, המימטרה היא בסדר נמוך ומזוהמת, וכל היועצים המישפטיים למי שדה, כדי יוצא מן הכלל, פעלו בתוסידב עילאי.**

"לבדוק" - לא "לחקור"

השאלה הראשונה היא, כמובן, אם עצם הטלת תפקיד זה על מאיר שמגר היתה נכונה.
הנימוקים בעד הם סבירים. שמגר שולט על החומר העצום המרוכז בתיקי התביעה הכללית. והוא במגע הדוק עם המימטרה. אפשר לסמוך על יושרו. הוא בעל רמה אישית ומישפטית.

אך מעלות אלה הן גם מיגרעות.
מדוע הוטל בכלל על מישהו "לבדוק" ולא "לחקור"? מדוע נערכה "בדיקה" ולא חקירה רשמית, מטעם ועדת-חקירה ממונה כחוק?

(אותה שאלה מתעוררת גם לגבי ועדת-הבירור מטעם שר-המימטרה, בעניין פרשת בסוקליבי-שלוש. מדוע לא ועדת-חקירה? ומדוע הוטל התפקיד על אנשים המייצגים מוסדות הקשורים בפרשה?)

ואם הוטל התפקיד, "לבדוק" על מישהו,

היועץ המשפטי מאיר שמגר

היועץ המישפטי לממשלה, מאיר שמגר, הוא אדם אלגנטי — בהופעתו, בדיבורו, בהתנהגותו. אותו שם תואר מתאים גם לדו"ח שהגיש בשבוע שעבר על שולחנו של שר-המישפט.

זהו דו"ח אלגנטי. שמגר הצעיר והנמרץ, שהיה קודם לכן הפרקליט ה-

הדו"ח של שמגר:

ברייחה מן העיירה

תוך כדי קשרי שוחד עם חברי המוסדות הנבחרים של המדינה ושל הרשות המקומית ועם הרשויות הממונות על השלטת המישפט ובטיבם של אלה.

זהו הדגם. ועל פי הדגם הזה, המסקנה:

"ודעת היא, כי אין יסוד לגירסתו של מר כיסלו, כפי שהציגה בכתבותיו... למיטב הידיעות שבידינו אין עתה בישראל פשע כדוגמת המאפיה או הסינדיקאט" (ההדגשות במקור).

חד וחלק, ומנוסח במיטב הכשרון, בזהירות עילאית. אין ספק שכל מילה היא אמת. אלא שקביעה זו היא חסרת-משמעות.

מובן מאדיו שאין בארץ פשע מאורגן בנוי סח המאפיה, הקוזה-נוסטרה או הסינדיקאט. כי מיבנה הפשע, וגם הפשע המאורגן, הוא כי הכרה שונה בכל ארץ. כי דפוסי הפשע מות" אמנים לדפוסי החברה — וכשם שכל חברה שונה מרעותה, כן שונה גם כל מיבנה של פשע מאורגן.

הפשע המאורגן האמריקאי הוא תוצאות של נסיבות אמריקאיות מיוחדות — ייבוא המאפיה מסיציליה עם בוא ההגירה משם, תקופת הפרוהיבשן (איסור המשקאות החריפים) וגידול אירגונים ארציים של הברחת משקאות. המרחב העצום של המדינה, המיבנה הפוליטי והמישטרי המיוחד, המעניק עצמאות גמורה לכל רשות מקומית ו-מישטרה מקומית.

בישראל קיימות נסיבות אחרות לגמרי, מכל הבחי-נות. האוכלוסיה שונה, העלייה שונה, יש מפלגות מסוג אחר, יש מוסדות אחרים.

השאלה איננה, עד כה, אם יש בארץ פשע מאורגן נוסח אמריקה. מובן מאדיו שי אין.

השאלה היא אם יש בארץ "פשע מאורגן נוסח ישראלי", ומה טיבו.

על כך אין היועץ המישפטי שונה. הוא פטר את עצמו מתפקיד זה עוד בהקדמה.

מדוע דווקא על האיש המרכזי האחראי לפעו-רת השליטון כלפי הפשיעה?

הנדון: הכתבות, לא הפשע

השאלה השניה נוגעת להגדרת נושא ה"בדיקה". הדו"ח של שמגר נושא את הכותרת, "דו"ח היועץ המישפטי לממשלה בקשר לכתבות על הפשע המאורגן". ולהלן: "הנדון: כתבות על, הפשע המאורגן".

כלומר: נבדקו הכתבות, ולא הפשע הי מאורגן עצמו, עם ובלי מרכאות.

זה הקל את המלאכה על שמגר מאוד. כי הכתבות היו, בהכרח, לקויות.

אילו מונתה ועדת-חקירה ממלכתית לשם חקירת "הפשע המאורגן" — היתה צריכה לנהל חקירה, להזמין מאות עדים, להעסיק חוקרים, כפי שעשתה, בוועיר אנפין, ועדת-החקירה בעניין השחיתות בספורט.

אולם אם המקבד על עצמו לבדוק רק את טיבן של "כתבות" — יש לו תפקיד הרבה יותר קל.

כי אין בארץ עיתון היכול להרשות לעצמו לנהוג כעיתון גדול בארצות-הברית: להוציא מן העבודה השור-טפת, למשך כמה חודשים, חוליה גדולה של עתונאים-חוקרים, לאסוף בסבלנות עובדות, לבדוק עד לפרטייה-פר-טים, ולהגיש לקוראים דו"ח ממצה, בדוק ומושלם. רן כיסלו פעל כתונאי יחיד. את סידרת-הכתבות הכין, במשך כמה חודשים, נוסף על עבודתו השוטפת.

לא עמדו לרשותו חוקרים או תכציב מיוחד. ממילא היה נאלץ לסמוך במידה רבה על שמועות, על ידיעות שלא ניתן לבדוק עד תומן, על מידע שהצטבר בחוגים שונים (כולל מערכת העולם הזה). הדבר הספיק כדי להציג תיוה — שקיים בארץ פשע מאורגן. אך זה לא הספיק כדי להוכיח תיוה זו עד תומה, במאה אחוים. בא שמגר ובדק את טענותיו של כיסלו. בעזרת ה-מנגנון העצום העומד לרשותו — שני גופים שופע-יכוח. כמו המימטרה והתביעה הכללית, שניו מעוניינים להפי-

צבאי הראשי, נתבקש עליידי יעקוב שמשון שפירא לבדוק מהי מידת האמת בסידרת-המאמרים. בעלת 13 הכתבות, של רן כיסלו בהארץ, בדבר קיומו של "פשע מאורגן" בישראל.

היועץ המישפטי מצא את עצמו במצב עדין למדי. מאמריו של כיסלו לא היו מכוונים נגד הפושעים, אלא נגד שורה של גורמים ממלכתיים.

הנאשם העיקרי היה המימטרה. כיסלו טען שהיא מחפה על קיום הפשע המאורגן, ומשי-תפת פעודה עם ראשיו.

לא היתה זאת האשמה כלפי שוטר זה או אחר, או כלפי קצין אחד או שניים, המימטרה כולה נאשמה, למע-שה, בחור גוף.

המימטרה היא הזרוע העיקרית של היועץ המישפטי. היועץ הוא האיש הבכיר במנגנון של התביעה הכללית, שתפקידה הוא לתבוע אנשים לדין על פי מימצאי חקירות המימטרה. היחסים בין התביעה הכללית והמימטרה הם יומיומיים והדוקים. ובלעדיהם אין התביעה הכללית יכולה בכלל לפעול.

אמנם, יש פה ושם חיכוכים, וגם ויכוח מסויים על חלוקת העבודה בין שני המנגנונים. אך אילו פרץ סיכסוך חמור בין היועץ המישפטי והמפקח הכללי של המימ-טרה — היה אחד מהם, או שניהם, צריכים להסתלק. האשמותיו של כיסלו לא הסתפקו בכך. כתבותיו מכי-לות האשמות גם נגד היועצים המישפטיים לממשלה — קודמיו של שמגר — בדבר סגירת תיקים, לפי בקשת ראשי הפשע המאורגן.

וכאילו לא די בכך — טען כיסלו שהפשע המאורגן משולב בכמה מפלגות פוליטיות, ובעיקר במפלגת העבר-דה. כיסלו אף זיהה כמה חברי-כנסת ואישי-ציבור, כקשור-רים במישרין בעניין.

אילו מצא מאיר שמגר שכל טענותיו של כיסלו, ודא יוצא מן הכלל, הן נכונות — היה הדבר צריך להביא לסילוק כל צמרת המימ-טרה, לטיהור יסודי במשרד-המישפטים, לזתת-פטרות חברי כנסת וראשי מפלגות. בקיצור:

ממילא אין לדו"ח כולו משמעות רבה, מעבר לתגובת השילטון על כתבות כיסלו.

סיכור על זונה מסכדת

אחרי שפטר את עצמו ופתר את הבעייה העיקרית בשיטה הבלשנית, בודק שמגר את הטענות הספריות של כיסלו. וכאן מתעוררת שורה של תמיהות. **כמו כיסלו עצמו, מותח שמגר בניתוח הריצה של איש העולם התחתון, עורא שמיטוב מיוזרח, לפני למעלה משנה, בפינת הרחובות אלנביה וירקון בתל-אביב.**

זהו סיפור בלשי (לא בלשני) מעניין. האיש היה בעל מועדונייהמורים, וגם בעל עסק סיסטונאי לירקות בשוק הסיטונאי — אחד ממוקדי הפשע המאורגן בארץ (חבל שלא כיסלו ולא שמגר נכנסו לפרשה זו של שילטון טרור בשוק הסיטונאי, הקיים מזה שנים רבות, מבלי שי איש יעז לפתוח את פיו. אין בארץ דוגמאות רבות לטרור כה רצוף ונמרץ).

כאשר נרצח מזרחי בלב העיר נתפס הרוצח. הוא נדון למאסר (וניסה, לא מכבר, לברוח מן הכלא. בעזרת חבריו מן החוץ. עוזריו לא נתפסו. בגלל מעשה-ישות של נציב בתי-הסוהר, אריה ניר, שלא רצה להתחלק בתהילה עם המישטרה).

מה שלא נקבע בבירור הוא המניע לרצח. לפי גירסה אחת, הביא הרוצח נערה מספרד, ניסה להעסיקה בזנות, וזו ברחא אל הנרצח. הנרצח הגן עליה, ולבסוף נשלחה הנערה חזרה לספרד, על חשבון הרוצח. זה יכול להרגיז את הבן-אדם. גירסה אחרת: היה כאן סילוק חשבונות בין בעלי מועדונייהמורים.

גירסה שלישית: מלחמת-כנופיות בין אירגון-פשע מקומי, ובין כנופיה חדשה שעלתה מצרפת. **היועץ המשפטי פסל את הגירסה כאילו הוצא מזרחי לחורג מפני שאיים על מרדכי צרפתי ("מנטש"), האיש שדמותו ריחפה על כזבתיותו של כיסלו.**

שמגר גם נוף בכיסלו על שרמו כי המישטרה פעלה במרץ נגד הרוצחים, כדי לשחרר את הפשע המאורגן המקומי מהתחרות של כנופייה מיובאת. הפרשה מסתיימת בתיקו.

אך אחד לא החלונות...

שונה לגמרי הפרק הבא בדו"ח שמגר — זה הנוגע למתן "חסות".

"חסות" פירושה: הטלת טירור על מועדונים, כדי שאלה ישכרו את מפעליה-הטירור כשומרים וישלמו להם שכר תמורת ההגנה שלהם בפני עצמם. על כך אומר שמגר, בתמימות עילאית ממש: "מבדי קוטי עם משטרת ישראל עולה כי לא קיבלה אי-פעם תלונה על לחץ המופעל על מועדוני-לילה, או מקום-בידור אחר, לקבלת שמירה, פרט למיקרה אחד..."

היועץ מספר שקיימת חברת-שמירה בשם מעוז, בי בעלותו של ישראל דנוך, אשר עובדיה שומרים על מיסר פר דיסקוסקים. דנוך הוא פקח עירוני, במשכורת צנועה, ואסור לו לעבוד בעבודת-חוץ. שמגר מציין בסיפוק כי על כך הובא דנוך לדין משמעתי בעירייה, ובכלל העניין אינו בסדר.

אולם אין, לפי קביעת שמגר, אירגון המסיל חיתתו על מקומות-הבידור, הסוחט מהם כספים תוך איום במעשי אלימות.

עם כל הכבוד, קביעה זו אינה נכונה. אלה, והרבה אנשים הגונים, שהסתבכו במישחקי-קלפים מן הראוי לציין שהיועץ המשפטי, למרות עצימת עיניו מפני המציאות, מסק ממנה מסקנה: שיש להרחיב את החוק, כך שכל שומר יהיה זקוק לרשיון מישטרה. זה רצוי מאוד — אך זה לא יפתור את הבעייה, אם המישטרה אינה מוכנה לשים קץ לנגע עצמו, לסלק את "השומרים", ולהגן בעצמה על מקומות-הבידור — אולי באמצעות שוטרים-בדימוס, שיועסקו בתשלום, או מישר טרתי-עזר שכירה.

טיפול דומה מעניק היועץ לעניין מועדונייהמורים. כל ילד יודע שקיימים בארץ מועדוני-קלפים לרוב, הוועקים בפעילות בלתי-חוקית. **המישטרה סובבת מועדונים אלה, ואף מקור דדת אותם, כי ריכוז הפושעים שם מקד על עבודתה, ולמדינת המישטרה בעיני התחתון קל לגלות מבצע-פשעים, כאשר הם רואים שם פושעים מועדים המכזזבים לפתע אלפי לירות.**

למי הולך קלד משוגע

תוך כדי כך קם עולם תחתון מאורגן סביב מועדונים אלה, והרבה אנשים הגונים, שהסתבכו במישחקי-קלפים מסוג זה, נדבקו בשיגעון שחרט את חייהם, ושהוא יותר גרוע מהתמכרות לסמים מסוכנים. את כל אלה פוטר שמגר ברישמי-הלדוגמה של ביקורי מישטרה במועדוני-קלפים, כאילו זה מוכיח משהו. המישטרה מבקרת, המועדונים ממשיכים בפעולתם — ממשיים כים, בלי שמץ של ספק, בהסכמת המישטרה.

אם סבורה המישטרה שכך זה צריך להיות, מבחינת יעילות פעולתה — שתאמר כך, הנסיון להכחיש את ה- מציאות — הידועה לכל אדם שיש לו מגע כלשהו עם העולם התחתון — הרי זה רע.

גם כאן בא שמגר וסומך על פתרון טכני — פירסום תקנה שתחייב את המועדונים להצטייד ברישיונות. **יפה מאוד. אבל זה לא יעזור — אם המישטרה**

טרה רוצה בהמשך המצב הקיים, ואף מבחינה את עצם קיומו.

שמגר מתייחס רק בקצרה לטענה שיש מנגנון בלתי-חוקי לגביית חובות, באמצעים של סחיטה וא- לימות. הוא טוען שאין ראיות לקיום אירגון או רשת (הדגשה במקור). ושוב פתרון טכני: לשכלל את דרכי ההוצאה לפועל הממלכתית.

רק בנקודה אחת ויחידה מותח היועץ המישפטי ביי קורת כלשהי על מעשה של המישטרה — לגבי פרשה של אבנר עקביה, אדם שנהג לקנות מכונות הרוסות מחבר-רותביטות, לשלוח אנשים לגנוב מכונות דומות, ול- החליף את מיספרי המכונות הגנובות במיספרי המכונות הרוסות.

המישטרה דפקה את עוזריו של עקביה, אך האשימה אותו עצמו בעבירה קטנה יותר, והסתפקה בעונש סמלי. בעניין זה, הנוגע במישרין לחלוקת הסמכויות בין המישטרה והתביעה הכללית, מביע שמגר מחאה. לגבי סגירת תיקים, כביכול בהמלצת מנטש, עושה היועץ עבודה חלקה: הוא פתח את כל התיקים, ולא מצא בהם (מלבד במיקרה אחד) התערבות של מנטש. לא היה קיום וזכר לצרפתי (מנטש) כאשר דנו בכך ה- רשויות המוסמכות לכך על פי דין...

החוליה המחברת בכל הכתבות של כיסלו היא דמותו החמקנית של מרדכי צרפתי, הוא מנטש, שסיסלו רואה בו את מלך העולם התחתון, מעין מהדורה ישראלית של "הסנדק", אבי משפחת המאפיה. מנטש, שמגיניו תיר ארו אותו כפטריוט דגול, מיטיב לאנשים נרדפים, משקם אסירים.

שמגר אינו בוחר בשתי גירסות אלה. הוא מתעלם מנטש עד כמה שאפשר, ולבסוף, בסיום הדו"ח, הוא מזכיר אותו רק דרך אגב, בלשון מעליבה למדי. הוא מתאר את מנטש כרברבן, אדם המעמיד פנים כאילו יש לו השפעה, בלוסר המשתדל לעשות רושם על ידידיו.

בדומה: מנטש עצמו יצר את אגדת מנטש. האמנם? האם זהו אותו מנטש שאירגן את הפסטיבלים של משה דיין? שבאמתחתו מאות תצלומים של עצמו עם ראשי המדינה? שהיה חברם של עמוס בן-גוריון ויעקוב קנר, כאשר אלה שלטו במישטרה תל-אביב?

וכך נשארה דמותו של מנטש, אחרי דו"ח זה, כפי שהייתה קודם לכן — מיסתורית, חמי קנית, מעורפלת, שנוייה במחלוקת. אולי היא בום, אולי רק מתווך, אולי משהו אחר.

מנטש עם משה דיין בחתונת בני דיין, שאורגנה על-ידי מנטש

וכך גם נשאר עולם הפשע הישראלי בעיקבות הדו"ח — בלתי-ברור, בלתי-מוגדר, חמקני, אפוף ספקות.

נרקוזה נוסטרה

מי שאינו נמצא במצבו העדין, ומי שידוע פחות או יותר מה מתרחש בעולם התחתון, יכול לקבוע במידה רבה של ודאות, כי למרות הדו"ח הזה: **יש בארץ פשע מאורגן.**

- אין הוא העתק של הפשע המאורגן האמריקאי, כמו ה"קוזה נוסטרה", כי כל הנסיבות שם שונות.
- הוא פועל בשטחים רבים, אך בעיקר במתן חסות, סחיטה והימורים.
- **יש מערכת תיווך בינו ובין השלטונות, גופים מפלגתיים ועירוניים.**

- מערכת היחסים בינו ובין המישטרה היא מסובכת ומסועפת. אין המישטרה פועלת ברצינות כדי לחסלו. לא מפני שהמישטרה, בתור שכזאת, היא מושחתת, אלא מפני שהמצב נוח לה יחסית.

- בלי חקירה יסודית, אין לדעת אם הוא מאורגן כולו במערכת אחת, או שיש מערכות שונות; אם יש תיאום, או שליטה, או תיווך בין שלושתיו; ואם עומד בראש כל המערכות האלה איש אחד, או אנשים אחדים, או מעין גוף בלתי-מוגדר, או שבכלל אין ראש.
- **דבר אחד ברור: זהו חלק מן המציאות הישראלית, תוצאת מהותו של המימסר, ואם לא יתן הציבור את דעתו על תופעה זו — היא תלך ותגבר, עד שתגיע, אולי, בהמשך הי דרך, לממדים אמריקאיים.**

אם היום עושים נרקוזה, כמו בדו"ח זה, הרי מחר תהיה לנו קוזה נוסטרה משלנו.

כאן מותר לחייך קצת. העובדה שאי מו- פיע כימעט כשום מקום שמו של מנטש במיסי- מך רשמי — מה היא מוכיחה? שמנטש לא היה קיים — ואולי דווקא את ההיפך?

המיסתורין של מנטש

כאן באים אל העיקר בדו"ח של מאיר שמגר — החלק שאין בו.

היועץ פסל מראש כל דמיון בין הנעשה בישראל ובין הפשע המאורגן האמריקאי. מדוע? קודם כל, מפני שהפשע הישראלי אינו קשור בזרועות השילטון, במפקדי מישטרה, בעסקני ציבור, בי פקידים בכירים.

אבל הרי כל טענתו של כיסלו היתה בנוייה בדיוק על זה — שישנו אדם בשם מנטש, הקשור בזרועות ה- שלטון, שהוא ידידם האישי של ראשי המישטרה ושרי- ממשלה, שאירגן במחיר מגוחך חגיגות מסוארות למשה דיין, שהצטלם בחברת ראשי מפלגות כמו עזר וייצמן ודוד בן-גוריון, שאירגן את הבחירות בשכונות לטובת מפלגת-העבודה, שמנה חברי-כנסת מסוימים, שיש לו השפעה מכרעת בבניין העירייה ובמטה המישטרה.

הדבר כימעט לא ייאמן — אבל שמגר כדל לא נכנס להאשמות אלה. הוא פשוט התעלם מהן. אחרי הקביעות הריטוריות, בהקדמה, שי אין דמיון בין המצב כאן והמצב בארצות-הי ברית, הוא פשוט התעלם מכל הטענות של קשר עם השלטון.

זהו מחלל הוועק דרשני. מדוע חשש שמגר לנגוע בנקודות אלה? מדוע ביכר משפטן חריף כמוהו להת- עלם מדבר המודק לעיניו? מדוע לא מצא לנכון לעסוק בהן לפחות פורמלית, ולוא רק כדי לפסול את הדברים?

ועדת עיצוני: ההרד הוליד עכבר

השפסק היחיד, שהועדה מוכנה להטיל בצורת הטיפול של עסקני ההתאחדות בעשרות מיליוני ל"י, הוא ספק ביעילות. הנה, למשל, מה שהיה לוועדה להגיד בנושא אחריותם של עסקני ספורט הר כדורגל בארץ לשחיתות שפשטה בענף זה בשנים האחרונות:

- משימתם הציבורית של עסקני הר ספורט היא לעודד התפתחות חיובית של הספורט, אך לעשות ביחד עם זאת כל מאמץ כדי לשמור עליו מהתפתחות מקבילה של תופעות שליליות. בחלק השני של המשימה נכשלו, לדעתנו, עסקני הר בכירים של ההתאחדות והמרכזים.
- ישנם עסקנים, המכונים בהנהלת ההתאחדות שנים רבות, וגדולה ביותר אחריותם למחדלי ההתאחדות בשטח בו אנו עוסקים.
- בסולם העדיפויות של ההתאחדות לכדורגל ושל מר צבי ברים — לא עמד

תבים, שנשלחו אליה על ידי ציבור אר-הדי הכדורגל במדינה.

לא היה שום מקום לפקפק כי הוועדה לא תירתע מלהסיק את כל המסקנות החמורות ביותר נוכח הגילויים שהתגלו בפניה. שכן, למרות היות הספורט בישראל חלק בלתי נפרד מהמסד הפור ליטי והחברתי, למרות היותו נתון בשליטתם של מרכזים הנתונים להשפעת מפר לגות, אין הספורט מהווה את אחד מי עמודי התווך של המשטר הקיים בישראל. טיהורו לא היה פוגע במיסד. להיפך — הוא היה מוכיח כי גם במיסד הקיים יש מקום לטיהור ולניקוי השחיתות. אלא שמשום מה נרתעה הוועדה מללכת עד הסוף. היא הכזיבה את כל התקוות שתלו בה. במקום להשתמש ב"אויזל ניתוחים בהמלצותיה, היא נטלה לידה מברשת אבק בעלת נוצות רכות. כל מי שהאמין כי ועדת עיצוני תבצע

תהפוך למטאטא שינקת ויטהר את הר ספורט הישראלי מכל הגילויים השליליים שדבקו בו.

והנה, אחרי שלושה וחצי חודשי צפיה, סיימה סוף סוף הוועדה את חקירותיה וסיכמה את מסקנותיה. וכאשר הוסר מי עליהם האיפול והם פורסמו בפומבי, אחי זה בכל תדהמה גדולה.

אלא שהיתה זו תדהמה שונה לגמרי ממה שציפו לה. היתה זו הפתעה מהממת לנוכח החיזיון, הקלישות, העדינות והזהירות של ד"ר הוועדה, שלא עמד בשום יחס לחומרת והיקף הגילויים שהתגלו בפניה.

המשיעשרה שנים לפחות ציפו רבבות חובבי ספורט בישראל ליום הזה. אותם אוהדי הכדורגל השרופים, שר הצפיה במישחק כדורגל מותח ומהנה מדי שבת, היא חלק ניכר מעולמם ותחום התעניינותם. או לפחות מרכיב עיקרי ב"בידור שלהם; אותם האלפים הנוהרים בעקבות קבוצותיהם לכל פינות הארץ; המוכנים לשלם סכומים גבוהים כדי להי זות ממתקנים עלובים בגשם סוף ובשרב צורב באירוע ספורט אמיתי — אלה שכאבו כל השנים של ההסתאבות והשחיתות, שהפכו חלק בלתי נפרד מהכדורגל הישראלי — אלה האמינו כי סוף סוף בא יום הדין.

שני החברים הנוספים של ועדת החקירה, עורכי הדין משה ברוזאב ויצחק זיראב, מזכיר ההתאחדות האכיריים, בעת מסירת הדו"ח לשר אלון.

דה בעיית טוהר הספורט בעדיפות גבוהה.

- אנו מרגישים חובה לעצמנו להציג ביע על חוסר כל רגישות מצד העסקנים הבכירים בענף הכדורגל בארץ לניגוד אינטרסים בין עיסוקיהם השונים בענף הספורט, וכל מה שקשור אליו....
- לדעת הוועדה יש לשים קץ למצב מוזר זה, המזכיר יותר שוק שבו כל אחד אץ להרוויח, אם לעצמו, ואם לגוף אותו הוא מייצג, מאשר עיסוק בספורט על בסיס של התנדבות מתוך תודעה בדבר הסכנות החברתיות והמוסריות הגיללות לנושא בו הוא עוסק!

מהפכה בכדורגל הישראלי, התאכזב מרה. היה זה שיעור מאלף לגבי מהותו של המיסד בישראל: אם בתחום מישני של החברה והמשטר כמו ספורט, אי אפי שר לבצע טיהור מקיף, על אחת כמה וכמה לא ניתן לעשות זאת בתחומים חשובים בים ורגישים יותר של המיסד.

אין עדיפות גבוהה לטוהר

המימצאים של הוועדה, היו חמור רים מאוד כשלעצמם, אך הם נוסחו בלשון משפטית אקדמאית וזהירה מאוד.

כך, למשל, בבואה לקבוע כי עסקני ההתאחדות הכדורגל גילגלו במרוצת הר שנים האחרונות עשרות מיליוני לירות שהוקצבו להם על ידי מועצת ההימורים, כחלקה של ההתאחדות לכדורגל ברווחי הטוטו, עשו זאת חברי הוועדה בנוסח הבא:

"אף אחד מהמרכזים ואף לא ההתאחדות לכדורגל לא נתבקש על ידי מועצת ההימורים לתת דו"ח על השימוש בי כספים האלה. לא נעשתה כל ביקורת. אין פיקוח מטעם המועצה אם אומנם הכספים ששולמו לגופים אלה הוצאו בצורה היעילה והנכונה למטרות המשמיות לקידום הספורט."

מה שמשמע מניסוח עדין זה הוא

עיצוני מוסר את הכדור לאלון

שעמד בראש ועדת החקירה לחקר השמועות על מכירת המשחקים במשחקי הליגה הלאומית העונה, מוסר את דו"ח מצאי הוועדה לשר החינוך יגאל אלון, שהורה להקים את הוועדה, בהיותו ממונה (כשר החינוך והתרבות) על הרשות לספורט.

במקום תרועת הטיהור הגדולה, נשמע קול דממה דקה ומתנצלת. ההר הוליד עכבר.

מברשת אבק

במקום איזמל ניתוחים

הוועדה שהוקמה לפי החלטת הר ממשלה, מונחה על ידי נשיא בית המשפט העליון. היתה זו ועדה של שלוש אנשים הידועים ביושרם הציבורי: שופט בית המשפט העליון, הר"ר משה עיצוני, על שמו נקראה הוועדה; עורך דין משה ברוזאב, לשעבר היועץ המשפטי לממשלה; ויצחק זיראב, מזכיר התאחדות האכיריים. הוועדה קיימה 18 ישיבות פומביות ושמה את עדויותיהם של 39 עדים. נוסף לכך עיניה הוועדה בחומר כתוב נוסף, שהועמד לרשותה על ידי גופים שונים ובלא פחות מ-131 מכ

ורבבות האחרים, שהתעניינותם ב"ספורט הכדורגל היתה מקרית, שהאמינו כי לפחות בתחום הספורט שוררים טוהר המידות וגקיון הכפיים וגילו לפתע כי הולכו אותם שולל כל השנים —

אלה האמינו כי בא יום נקם ושילם.

מה שסופר כל השנים כרכילות וכשמור עות שחלפו מפה לאונן — קיבל עתה אישור פומבי, נאמר בפני פורום מלכתי חי וזכה בפירסומת חסרת-תקדים בכל אמצעי התקשורת. מה שריחף כרוח רעה כל השנים מעל מגרשי הכדורגל בארץ, נאמר סוף סוף בפני ועדה ממלכתית, ש"הוקמה על ידי הממשלה כדי לטהר את ולתמיד את הכדורגל הישראלי.

אפילו קטני האמונה, נדהמו מהיקף הגילויים כפי שהובאו בפני ועדת עצי יוני, הלא היא ועדת החקירה בעניין השמועות בדבר מתן תשלומי כסף, כדי להטות משחקים בליגה הלאומית בכדור רגל. ועדה זו, היתה היעילה הכללית,

הטבת מוסר והגבלות מינהליות

לנוכח כל מה שנחשף במהלך ישיבותיה של ועדת עיצוני, לא היה

חוקרים, חברים, בודקים

ארבע חקירות הגיעו השבוע לסיומן. כולן עסקו באותו הנושא: השחיתות בשטחיות החיים השונים. אולם כל אחת מהן היתה שונה מן השניה מבחינה פורמלית. דרכי תמינו והמעמד הרשמי של כל אחד מן הגופים החוקרים קבע, במידה רבה, את פעולתם:

ועדת עציוני

זוהי ועדת חקירה רשמית, שנתמנתה על-פי חוק ועדות החקירה 1968. חוק זה הוא פאר יצירתו של יעקב שמשון שפירא. שיום ויצר אותו בעקבות נסיונו האישי בוויכוח המפורסם סביב "ועדת החקירה המשפטית" בימי פרשת לבון. חוק זה נוסח בהקפדה רבה. הוא קובע שהמשלה כולה מחליטה אם יש צורך בחקירה על נושא בעל "חשיבות ציבורית חיונית אותה שעה" (כלומר: לא עניין היסטורי); אולם חברי הוועדה עצמם מתמנים על-ידי נשיא בית-המשפט העליון. ה"ר"ר חייב להיות שופט עליון או מחוזי. הוועדה יכולה להכריח עדים להופיע. לגבות עדות בשבועה, להפעיל את המיטרה להבאת עדים, וכו'. בסעיפים מיוחדים מובטחות זכויות אזרחים הע" לולים להיפגע מן החקירה, ואלה יכולים למנות לעצמם פרקליטים שיהיו נוכחים בחקירה. יחקרו עדים, וכו'. הובטחה פומביות הדיון. הוועדה חייבת לפרסם את הדו"ח שלה ברבים (פרט למיקרים מיוחדים).

דו"ח פלד

ועדת פלד, שכללה את מנכ"ל משרדי החינוך והמשטרה ואת המישינה לפרקליט המדינה, היתה "ועדת בירור לבדיקת עניין".

כמעט ספק, מה יכולות להיות המלצות תיה לשם תיקון המצב:

- היא היתה צריכה לתבוע את פיי זור ההתאחדות לכדורגל, שאישיה ועסי קניה גילו אולת יד וקהות חושים למת' רחש בשדה הכדורגל. היא היתה צרי' כה להמליץ על הרחקת כל העסקנים הוותיקים מכל פעילות בתחום הכדורגל. היא היתה צריכה לקבוע דרך להמ' צטת השפעתם של המרכזים המסלגתיים על חיי הספורט.
- היא היתה צריכה לתבוע שינוי יסודי של שיטת ההימורים בטוטו, בצר' רה שלא תאפשר עוד זכיה בפרסים הגדו' לים באמצעות קניית מישחקים ושיחוד שחקנים.

- היא היתה חייבת להוציא את מפעל ההימורים מירי בעלי הפרטים והעס' קנים המסלגתיים, ולמסרו לניהול ממלכ' תי בדומה למפעל הפיס.
- היא היתה צריכה לחרוץ משפט בפרישת החובבנות המזוייפת של כדור' גלני ישראל, ולהכיר בתופעת המקצוענות. במקום כל אלה הסתפקה הוועדה, ב' המלצותיה, בהצעות פשוטות ביותר:
- הגברת השפעתם וייצוגם של גור' מים ממלכתיים בהתאחדות הכדורגל.
- סירוב לשחרר את הספורט מכל זיקה לאיגרון בעל צביון פוליטי והסתפ' קות בהצעה הערטיאלית "להנהיג כענף הכדורגל משטר שירטן ניצולו למטרות פוליטיות כלשהן".

- מינוי נשיא להתאחדות על ידי או באישור שר החינוך.
- שינוי תקנון החובבות תוך הג' דרת זכויותיו וחובבותיו של הכדורגל.
- שיהרור מועצת ההימורים מזי' קתה הארגונית והמעשית לארגוני ה' ספורט, תוך הרחקת כל מי שיש לו קשר לספורט מכל קשר רוחני לטוטו באיוו צורה שהיא.
- שום דבר בהמלצות אלה לא בישר מהפכה. שום דבר בהם לא אמר טי' הור. בסך הכל היה זה נסיון לתקן בעז' רת הסתת-מוסר, מילים יפות וכמה הג' כלות מנהליות, את המצב הקיים.

נראה שוועדת החקירה התרשמה כי הכדורגל הישראלי לקה בהצטננות, שדי בכמה גלולות אספירין כדי לרפאו. היא לא קיבלה את ההתרשמות, לה היה שר תף רובו הגדול של ציבור חובבי הספורט במדינה, שהכדורגל הישראלי הוא עץ רקוב שאין כל סיכוי להבריאו. יש לגדעו מהשורש, כדי לתצת במקומו עץ חדש. וכאילו לא היה די ב"דו"ח הרופף של עיצוני, הרי שאחרי שנמסר הדו"ח לשר החינוך ואנשי משרדו, הם נטלו ממנו את מעט העוקצים שעוד היו בו.

בכל מקום שדו"ח עיצוני פסח על שני הסעיפים, או היה מגוסס בצורה דר' משמעת, פירשו השר ועוזריו את הדו"ח לקולה ולא לחומרה. הם הפכו אותו למן פירסום אנמי נוסף, בדומה לפירסומים של מבקר המדינה.

לא לחינם צהלו עסקני ההתאחדות ל-

ועדה כזאת מתמנית על-ידי שר, לשם בדיקת עניין שבתחום תפקידיו. ועדה כזאת מוסרת דו"ח רק לשר שמינה אותה, וזה יכול לעשות בו כאוות נפשו. ועדת-בירור מתמנה על פי חוק — סעיף 28(א') של חוק ועדות-החקירה. אולם בניגוד לוועדת-חקירה, אין לה הסמכות להכריח עדים להופיע בפניה, לתבוע מהם להישבע, וכו'. מצד שני, גם אין הוועדה חייבת לאפשר לאדם, הנפגע על-ידי החקירה, למנות לעצמו פרקליט ולחקור עדים.

חקירת שמגר

כל שר, במיסגרת מילוי תפקידיו, יכול להטיל על כל אדם לבדוק בשבילו עניין כלשהו. לאותו אדם אין, כמוכן, הסמכות להזמין עדים, להשביעם, או לעשות פעולה אחרת של ועדת-חקירה, המתמנה כחוק. שום חוק מיוחד לא חל עליו.

כאשר פירסם רן כיסלו את כתבותיו, הטיל שר-המשפטים על היועץ המשפטי לממשלה לבדוק את גילויי כיסלו ולמסור לו דו"ח. דו"ח זה הוא לשימוש השר בלבד, ואין לו משמעות משפטית.

חקירת בן-זאב

מעמדו של משה בן-זאב, היועץ המשפטי לשעבר, בחקירת האשמות על התערבותו של מנכ"ל חברת נתיבי נפט, דומה לזה של יורשו, שמגר, בחקירת עיסקי הפשע המאורגן.

כאשר הגיעו לשר-האוצר האשמות נגד מנכ"ל חברת נתיבי נפט, מוטי פרידמן ואחרי התייעצויות שונות, ביקש שר-המשפטים מבן-זאב לבדוק את האשמות. בן-זאב, הפועל במיקרים כאלה ללא שכר, והנהנה מאמון משרד-המשפטים, פעל ללא סמכות חוקית מיוחדת, ובלי אפשרות להכריח עדים להופיע בפניו. הדו"ח שלו נמסר לשר.

נגעו בהם. לא לחינם חזרו בהם עסקני הפועל בהתאחדות מכוונתם להנהיג רור' טציה בתפקידיו מפתח. כי דו"ח עיצוני גרם למצב הרבה יותר חמור ממה ששרר עד כה: בהסנתו וב-

כדורגל, שלפני פירסום הדו"ח מיהרו ל' התפטר מתוך חשש לביקורת שתונחת עליהם. לא לחינם הם שתו שמפניה, וקפו ראש בחוצפה, טענו כי הדו"ח מטהר אר' תם והעזו להתנגד בפומבי למסקנותיו שלא

והחקירה הרביעית:

היתר רשמי להתערבות

לקידוחי נפט בסיני, ובאותו זמן מכר לאותה חברה חברת חברת קידוחים פרטית שהיתה שייכת לו ברווחי כספי ניכר ובמטבע חוץ.

מימצאיו של בן-זאב לא פורסמו באופן רשמי. אולם מסתבר כי מצא שהטענה היא נכונה: שתי הפעולות בוצעו על ידי מוטי פרידמן. אלא שלדעת בן-זאב לא נמצא כל קשר ביניהם. כלומר: אין כל הוכחה שהחברה האמריקאית שילמה למוטי פרידמן 250 אלף דולר יותר בעד ציוד קידוח. מפני שהעניק לה הטבות וזכויות לקידוחים בסיני. וכמנכ"ל נתיבי נפט שכר ממנה ציוד (עבורו שולם מכספי המדינה) שלחברה הממשלתית לא היה צורך בו.

זוהי טענה מזוהה ביותר כאילו ניתן למ' צוא מיסמך שיקשר בין שתי הפעולות. אלא שבן-זאב לא יכול היה מראש להגיע למסקנה שונה. מוטי פרידמן אינו אידיוט. הוא דאג מראש לקבל אישור לכל צעד שעשה מה' ממונים עליו. לכל פעולותיו יש אישורים החל מהממונה על ענייני הנפט במשרד-האוצר, צבי דינשטיין, וכלה בשר-האוצר פנחס ספיר. אילו היה בן-זאב מוצא פסול במעשיו של פרידמן היה זה כאילו הטיח האשמות גם בסגן-השר צבי דינשטיין ובשר-האוצר עצמו. מכאן ברור שכל מינויו של בן-זאב לא היה אלא מס שפתיים לאנשי המיסד שהת' לוננו על קיפות. חקירתו, בה נחשפו בדרך אגב גילויים מזעזעים על דרכי הניהול הכוש' לות של נתיבי נפט, שאיפשרו לעשרות גורמים פרטיים להתי' עשר ולגרוף מיליונים, הסתיימה במסקנה כי אין כל סיבה להדיח את מוטי פרידמן מתפקידו.

אלא שתוך כדי חקירה נחשפו גם האשמות פליליות חמו' רות, שהועלו על דפי העולם הזה לראשונה. היו אלה האשמות כי ציוד קידוח מצרי שנמצא בסיני נכלל בתוך הציוד שמכר מוטי פרידמן לחברה האמריקאית.

היה זה צלם העולם הזה שצילם את ציוד השלל במחסני החברה האמריקאית. כאשר הונחו צילומי העולם הזה בפני בן-זאב, הוא לא יכול היה להתעלם מהם גם במסקנותיו הי' פשוטות. הוא המליץ להעביר את החקירה בקשר לציוד השלל לטיפול המשטרה.

יתכן ומסקנותיו של הבודק בן-זאב, יכולות להשקיע את מצפונם של מנהלי נתיבי נפט, אנשי משרד-הבטחון והממונים על ענייני הנפט בממשלת ישראל. בעיני הציבור אין המסק' נות מהוות טיהור, כיוון שהבדיקה לא נעשתה כשם שצריכה להיעשות חקירה בעניין כה חמור.

העובדה שלפקיד ממשלתי בכיר יש אישור להתערבות מהממונים עליו, היא אולי בסדר מבחינת החוק הפלילי, אך עדיין אינה מטהרת אותו מבחינת המוסר הציבורי.

חקירה הרביעית שניהל המיסד שהסתיימה בימים אלה, היתה למעשה חקירה סודית. היא לא ננקטה עקב פירסומים בעיתונות, כמו שלוש החקירות שקדמו לה, אלא כתוצאה מהתנגשות אינטרסים בתוך המיסד עצמו. היו אלה אנשי חברת הנפט הציבורית לפידות, שהממשלה מחזיקה במרבית מניותיה, שהטיחו האשמות חמורות נגד חברת נפט ממשלתית אחרת, נתיבי נפט, שהייתה למשרד-הבטחון והממונה על הפקת הנפט המצרי בסיני ובמפרץ סואץ.

הממשלה נאלצה לנקוט עמדה בסיכסוך בין שתי החברות. אחרי שגיאולוג בכיר, הנמנה על חברי מר' צעת המנהלים של לפידות שלח מכתב לשר-האוצר בו האשים במפורש את מנכ"ל נתיבי נפט, מרדכי ("מוטי") פרידמן, בפעולות בל-תי חוקיות, שהביאו להתערבותו המהירה ב' סכומים של מאות אלפי דולרים, תוך ניצול מעמדו כממונה על הנפט בסיני.

מלכתחילה לא התכוונו שרי הממשלה, בפ'ניהם עלתה הבעיה, לתת פומבי לפרשה. היה זה עניין בלתי נעים, שאסור לגלותו לציבור, ושצריך להגמר בתוך המשפחה. משום כך לא מונה לצורך זה כל גוף בודק סמכויותיו מואצלות לו מכוח החוק. מינויו של עורך-דין משה בן-זאב (שהיה חבר גם בוועדת ה' חקירה בקשר לשחיתויות בספורט) היה אקט פרטי של שר-המשפטים, שנועד להוכיח ל' חלק מאנשי המיסד כי בודקים את טענרי

היהם, למרות שהיה ברור מראש כי אין לבדיקה זו כל משמעות. גם אם היה בן-זאב מוצא כי יש ממש בהאשמות שהועלו נגד מוטי פרידמן, לא היה כל תוקף למימצאיו. הם רק היו יכולים לשמש בסיס למינוי או לאי מינוי ועדה בעלת סמכויות חקירה מקיפות, או נקיטת פעולות אחרות.

איך נאכר השלל?

סיונות המיסד לפל בפרשה זו בתוך המשפחה נכשלו. אחרי שהעולם הזה פוצץ את דבר מינויו של בן-זאב ואת כל האשמות שהועלו בפניו נגד מוטי פרידמן (העולם הזה 1771) הפכה החקירה לעניין ציבורי. בעקבות העולם הזה החל גם יומון ההסתדרות, דבר, לפרסם סידרת מאמרים על המתרחש מאחורי הקלעים של נתיבי נפט, והטיח האשמות חמורות נגד מנכ"ל החברה, מוטי פרידמן.

האשמות העיקריות שהועלו נגד פרידמן היו, כי בעת שהיה מנכ"ל החברה הממשלתית נתיבי נפט, ניהל בשמה משאומתן עם חברת קידוח אמריקאית, העניק לה זכויות

פרידמן מוטי
לא סתם
בחור אידיטי

מחקר מדעי של שני מדענים באו
300 קטינות יהודיות עוסקות בזנות

היכלדות שני ירושלים

"התחלתי לעבוד בזה כשהייתי בת 12 בכיתה ז' במוסד"

אבא שלי. הוא בין כך רק היה מרביץ. במקום הביתה.

יהודה לקח אותי לבית שלו. והתחיל למזמזם. תי. הוא היה זקן, והיה לו תמיד ריח רע. הוא הבטיח לי שאם אשאר איתו, הוא יקנה לי דים יפים וכל מה שארצה.

אני הסכמתי. עוד מלפני זה רציתי לברוח בית. אבל לא היה לי לאיפה. כבר נמאס לי כלים ולעשות כביסה כל היום ואחרי זה עוד מכות.

באותו יום הוא שכב איתי.

יהודה היה אלי טוב. אבל רק בהתחלה. נותן לי אוכל כמה שרק רציתי. נתן לי גם לקנות בגדים ונעליים והכל.

אחרי כמה ימים, הוא לקח אותי למקום ואמר שתיכף יביא לי כמה אנשים שאני צריכה להיות איתם נחמדה ולשכב גם איתם; לא רצו וכשהוא הלך, ברחתי משם. אבל יהודה חזר ואתי. הוא הרביץ לי חזק ואמר שאם לא אס הוא יחתוך לי את הגרון.

ככה זה נמשך. יהודה היה מביא לי אנשים. וסוכבת איתם, ויהודה היה נותן לי קצת כסף

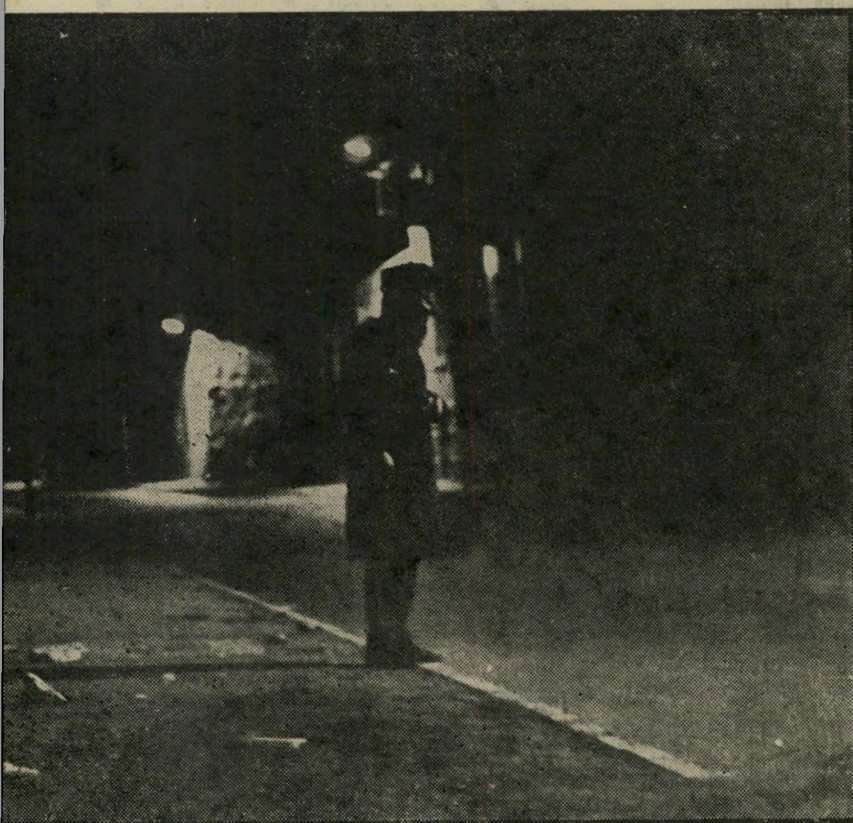
באה לכיתה כמה ימים. אבל לא הייתי מבינה שום דבר, ואבא שלי היה צועק שבהורה כמוני צריכה להישאר בבית ולעזור לאחים שלי.

יום אחד נפל אח שלי, מושיקו, מהעץ עלייך הבית, ואמא שלי אמרה לי ללכת לקרוא לאבא. שהיה בקפה ברחוב הראשי. שמה האנשים משחקים קלפים ושששש. ומעשנים חשיש. אבל מה? האבא שלי לא היה שם. פגשתי רק את יהודה. יהודה גם לא היה עובד, אבל כל הזמן היה לו כסף. "שלום בובה", הוא אמר לי, וצבט אותי בתחת. "מה נשך מע? אין לך מה לעשות. אה? אולי תבואי איתי, אני אראה לך משהו יפה."

הוא התחיל

אתי

יהודה לקח אותי מהקפה. לא היה איכפת לי כל-כך שלא מצאתי את

ירושלים עיר הקודש: תצלום זונה וחסיד

מימדיה המבהילים של בעיית הפרוצות הקטניות בעיר-הקודש. שושנה לוי היא אחת הזונות הקטנות שרואיינו על-ידי "העולם הזה", בעקבות הסקר. היא דיברה בחופשיות, ללא הסתייגות, ללא בושה — וללא תקווה. "ני הרשעה במיקצו. רק חצי שנה. הכל התחיל מפעם שאמא שלחה אותי לקרוא לאבא. שהיה משחק שש"ב בבית-קפה כל הזמן.

אנחנו גרנו בבקעה. היינו שמונה אחים, ואני הילדה היחידה. הייתי צריכה לעבוד קשה בבית, לטפל באחים שלי, כי אמא הייתה עובדת במשק-בית.

כשאבא היה חוזר מהקפה, היה תמיד מרביץ לי. לא הלכתי לבית-ספר עוד מכיתה ה'. לפעמים הייתה באה אלינו המורה או עובדת סוציאלית, ואז הייתי

ת שושנה לוי • אתה יכול לפגוש, בדרך כלל, ליד המעקה שעל-יד קולנוע ציון, במרכז ירושלים. היא בת 12 וחצי — ונראית כך. גופה דקיק, פניה חדות. גם האיפור הכבד והלבוש המיקצועי אינם מסתירים את גילה. לולא איפור ולבוש אלה, המצביעים על מיקצו, היית חש, בראותך אותה, רצון אינסטינקטיבי לעטוף אותה בשמיכה חמה ולהשקות אותה בצלחת מרק. היא נראית רזה, מסכנה, ובודדה.

שושנה לוי היא אחת מ-75 ילדות ונערות במצוקה, שנכללו בסקר שהושלם לאחרונה על-ידי האוניברסיטה העברית בירושלים — ושילה, לראשונה, את

• שמות הזונות ובני-משפחותיהן מוסתרים, כדי להסתיר את זהותן של קטינות.

יבדסיטה:

ירושלים!

הזונות

לים

דירה!"

פעם אחת הביא לי בחור צעיר שקוראים לו אלברט. אולי בן 20. הוא היה נורא טוב אלי. לקח אותי לבית-קפה, ואמר לי שלא טוב שאני חיה עם כזה זקן כמו יהודה ועובדת במיקצוע כזה.

הבטיח

להתחתן אתי

אחרי כמה זמן, אלברט בא עוד פעם, ולקח אותי לכל הלילה. לקח אותי אליו. היה לו צריף שלו במוסד ררה. הוא היה חתיך ומצא חן בעיני. בבוקר הוא התחיל לעבוד עלי שאני אעזוב את יהודה ואשאיר אותו. אמר שהוא אוהב אותי, ורוצה שאני לא אעזוב יותר במיקצוע זונה, ואפילו שיתחתן איתי, אחרי כמה שנים.

הסכמתי. לא אהבתי לשכב עם כל מיני זקנים מגעילים, ולפעמים גם ביום וגם בלילה. נשארתי בצריף של אלברט.

גם אלברט קנה לי הרבה דברים. אפילו לו טבעת אירוסין. הוא אמר שיגיש בקשה לשופט כדי שיתן לנו להתחתן.

יצולם בשנה שעברה

בינתיים

אני עובדת

עם בא יהודה, וצעק על אלברט ואמר לו שבאיה זכות הוא לקח

מחזה רגיל במרכז ירושלים, רח' יפו, בליל שבת השבוע:

שתי יצאניות קטינות ממתינות ללקוחות, נכנסות למכונית

בינתיים אני עובדת לבד. בדרך כלל אני עובדת על יד קולנוע ציון או ברחוב יפו. אני מקווה לעשות הרבה כסף ואחרי זה להפסיק לעבוד. אני לא חושבת לחכות לאלברט, כי ממילא הוא סתם עובד עלי. הוא לא יתחתן איתי. בין כה אני יותר מדי צעירה בשביל להתחתן.

אני לא רוצה קשר עם אף אחד. דווקא, לפעמים באים כל מיני אנשים ואומרים לי שהם ישמרו עלי וידאגו לי. אבל אני לא רוצה לתת כסף לאף אחד. אני רוצה שיהיה לי מספיק כסף, שאני אוכל להפסיק לעבוד במיקצוע. אולי אחרי זה אתחיל ללכת לבית-הספר כדי להיות חכמה.

אותי שאני אעבוד בשבילו. אבל אלברט קרא לחברים שלו וכולם הרביצו ליהודה מכות. אחרי זה הוא לא בא יותר. בינתיים עבר די הרבה זמן. איזה כמה חודשים. אבל אלברט מוציא הרבה כסף לוויסקי וכל מיני דברים, ולא נשאר בשר ביל החתונה כמו שהוא הבטיח. כל פעם הייתי שואלת אותו מה עם החתונה. אז הוא היה אומר לי, עוד קצת. אחרי כמה זמן הוא היה עושה את עצמו ששכח מכל מה שאמר לי.

לפני כמה זמן באו שוטרים ולקחו את אלברט למשטרה. אמרו שלחקירה בקשר לאיזה פריצה. אלברט אמר לי לא לדאוג. אבל הוא כבר הרבה ימים בבית-סוהר, ואומרים שיהיה לו משפט על פריצה.

לפני כשנתיים שותפו של עודד סלפטר ועמד כמותו בקשרים עם המשטרה.

הצעה לזיוף מיסמכים

יכאן הגיע לביב לקטע הסנסציוני ביותר בעדותו. לדבריו פנה אליו שיי לון בשמו של סלפטר, הביע את נכדו גותו לזיוף עבור מיסמכים של האפ.בי.איי. לפיהם יחבר, כביכול, כי בידי האפ.בי.איי. נמצא חומר פלילי מרשיע נגד מאיר לנסקי.

לדברי לביב טען שילון, כי שמע מן סלפטר שהוא, יגאל לביב, מעוניין בזיוף מיסמכים כאלה כדי למוכרם לפרקליטיו של לנסקי. הוא, שילון, היה מוכן, כפי שמסר לביב בעדותו, לבצע את הזיופים המבוקשים תמורת התשלום הצנוע של 5000 ל"י. לביב טען בעדותו, כי הטיח בפני שילון שאין הוא יודע על מה הוא מדבר וכי שלח אותו מעל פניו.

בעקבות פגישה זו ומידע נוסף שקיבל, פנה לביב מיספר ימים לפני מעצרו לפרקליטו, עורכי-הדין רם כספי, סיפר לו את כל מה שהתרחש סביב מעשיו עם סלפטר ושילון, הודיע לו כי ברור לו שהמשטרה עומדת להלביש עליו עלייה. לדברי לביב, אותם השמיע גם ב"בית-המשפט בעת מעצרו, ניתנה הוראה לראו ללכך על-ידי שר האוצר פנחס ספיר בכבודו ובעצמו.

מה יש לפנחס ספיר נגד לביב? לדברי לביב הוא אסף בשנים האחרונות חומר על מתדלקה ובזבוזיה של ממשלת ישראל, להם אחראי שרי-האוצר

דו"ח פלד

(המשך מעמוד 12)

ופאראדוקסים נוספים הורעו בדו"ח הוועדה לכל אורכו:

● יגאל לביב, שלא יכול היה למי צוא כל פסול חוקי או מוסרי בנוסחו של בסוק לקנות ממנו מיסמכים, ניסה להכיל שילון בעצירות על סחר במטבע זר, בדריש שו ממנו תשלום בדולארים, בכוונה תחיי לה. רק על סמך טענותיו של לביב, כי בסוק הציע לו תשלום בדולארים, הסכים ניצב-מישנה רוט לשלח עימו פעולה במיכצע.

תת-ניצב שלוש הוזהר, כפי שהודה ב- עצמו, את בסוק מתשלום בדולארים. והנה בא הדו"ח וקובע כי, "נראה איפוא כי בישיבה בין ראשי המחלקות במשטרה לא נדונה פעולת המשטרה בעניין הדולאר-רם ויתכן שלא הוזכרה כלל העובדה שהעיסקה בין לביב ועורכי-דין בסוק קשור רה בדולארים."

כלומר, ניתן להסיק בכך, ששלוש לא ידע כלל שלביב תובע תשלום בדולאר-רם, הוזהר את בסוק מתשלום כזה, רק משום שהעלה בדעתו במקרה כי בסוק עלול לשלם בדולארים. צריך לחיות תמים מאוד כדי לאמץ גירסה זו.

● שלוש טוען כי נפגש עם בסוק רק כדי לברר אם יש ממש בחשדות, כי לביב מנסה לסווג כספים למנסקי וסמאי שר באמצעות בסוק על ידי שימוש ב- מיסמכים?

איו טענה מגוחכת! אם באמת רצה שלוש לברר אם יש ממש בחשדות אלה, מה היה פשוט יותר מאשר להניח ללביב לחסות במסוק, ולהאשימו אחר-כך בסחיי טה. בטענות אומר שלוש למעשה, כי הוא הכשיל עבירה מתוכננת של לביב, שהמשטרה היתה מעוניינת לתפוס בשעת ביצועה, על ידי אזהרת כלל משיתוף פעולה עימו.

● הן עורכי-דין בסוק והן תת-ניצב שלוש, חזרו כמה פעמים על הסיפור, כי בעת פגישתם בפסה עטרה, היה זה בסוק שהציע להראות לשלוש את המיסמכים שירכוש מלביב.

סיפור זה מוביל את כל הטיעון של שלוש לשיא הפאראדוקס.

שימו לב: בסוק, פרקליטו של סטאשר, המייצג גם את האינטרסים של לנסקי, היוודע על ממשלת ישראל עושה מאמצים להשיג מיסמכים וראיות שיאפשרו לה לא להאריך את רישיון השהיה של לנסקי בישראל, וכי שלחה למטרה זו את פרק-

פנחס ספיר. חומר זה שלח בצורת תד-כיר לכל חברי הכנסת ואף ביקש לפרסמו בעיתונים.

אף עיתון לא הסכים לפרסם את תד-כירו של לביב, אפילו לא כמודעה עבודה. היה מוכן לשלם היתלומן דוד ארנפלד, חברו הטוב של לביב.

צחק הגורל הוא שהעיתון היחיד ש-הסכים לפרסם את התזכיר כמודעה היה דווקא יומון המערך, דבר, המודעה פורסמה בדבר יום אחד אחרי מעצרו של לביב, מבלי שעורכי דבר ידעו בשעת הדפסתה כי האיש החתום על המודעה המאשימה את ספיר, כבר יושב בבית-המעצר.

מי שילם בעד המיסמכים?

בחמשת ימי מעצרו לצרכי חקירה בפרשת הפריצה לצרכי סחיסה, שיתף יגאל לביב פעולה עם חוקריו, ענה לכל שאלור-תיהם והסביר כל מה שנראה סתום ב-עיניהם.

לביב הסכים גם להסביר לחוקריו כל

יגאל לביב

למה לא תפסו?

ליט המדינה גבריאלי כך לארצות-הברית — אותו בסוק מתנדב מיוזמתו לתת לממשלה, באמצעות שלוש, מיסמכים ש-רכש בכספי לקוחותיו ושיאפשרו לה לפעול נגד לקוחותיו.

זהו רק מעט מזער מהאבסורדים ה-מזדקרים ממסקנות הוועדה.

מדוע שיקרו לשוק?

פרשה חמורה בפני עצמה, ש-הוועדה כלל לא התיחסה אליה במס-קנותיה, היא החלטתם של ניצב-מישנה רוט ותת-ניצב שלוש לשקר לעורך הארץ גרשום שוקן, "מתוך דביקות בעיקרון של אי-גילוי מידע לגורמי חוץ על החשד."

אחרי שהתברר לעורך הארץ, כי עורך-דין בסוק הוזהר על ידי שלוש בקשר לעיסקת הדולארים עם לביב, הוא ביקש טלפנית הבהרות על כך מניצב-מישנה רוט. רוט השיב, כי "העניין של לביב, לו", למחרת סיכם עם שלוש לא לספר לשוקן את האמת בדבר החשדות שיש להם כלפי לביב.

כלומר, שני קציני המשטרה חששו לגלות סוד לאישיות כמו גרשום שוקן, שהוא חבר בוועדת העורכים של העיתונות הישראלית, שכל סודות המדינה כמעט נמסרים להם תוך ביטחון במת-מנות וישרם, ובאותה שעה לא חששו לגלות את המידע שיש בידם על החשד נגד לביב לאדם כמו עורך-דין בסוק, ניצבם של סטאשר ולנסקי.

בנוסף לכך, אחרי שקבעה במפורש, כי "לאחר שיקול החלטנו כי עלינו לצמצם את חקירתנו לנושאי כתב המיניו", חרקה הוועדה חריגה המורה מנושאי כתב המיניו שלה, בכך שפירסמה בסומבי את

במדינה

העם

אפל? אומלל?

מסוכן? נרדף?

דמות אפלה ומסוכנת? אדם זקן וחור-לה, הראוי לרחמים? פושע בינלאומי? יהודי נרדף?

לא היה השבוע אדם בישראל, שלא היתה לו דיעה על מאיר לנסקי, ועל זכותו להישאר בישראל, וכמו כל עניין בעל משמעות רגשית ורעיונית, היה ה-ציבור מפולג באופן חד וחותר.

תומכי לנסקי, שכללו לא רק תועמלנים שנונים כמו אפרים קישון, אלא גם הרבה יהודים סתם, שראו בזכותו של לנסקי אידיאל ציוני, עמדו מול מתנגדי לנסקי, שגם להם לא חסרו דוברים שגור-נים, ושגם הם הסתמכו על עקרונ ציו-ני: שחוק השבות לא נועד לדברים שגור-הכדור לשופטים. בתוך עמד שר-

הפנים המפד"לי — מטרה לכל הלחצים. מצד אחד: דעת שרי המשפטים והמש-טרה, שאין להשאיר בארץ אדם שיהפך בהכרח למוקד הפשע המאורגן הבינ-לאומי, ימשוך אחריו יסודות פליילים נוספים, ודעתו של שר-החוץ, שהישארות לנסקי בארץ תעכיר את יחסי ישראל-ארצות-הברית.

מצד שני: לחצם של איילי-כספים, ה-משולבים בסינדיקאט הפשע, וחקשורים דווקא עם חוגים דתיים בארץ.

ההחלטה שנתקבלה היתה מהחוכמת מב-חינה פוליטית: להעביר את כל הכדור לבית-המשפט העליון.

השר סירב להאריך את אשורת לנסקי, לנסקי הודיע שיפנה לבית-המשפט הגבוה לצדק, כדי לתבוע את זכותו על פי חוק השבות.

מוצא מחוכם. מבחינה פנימית וחיי-צינית כאחת, היה זה מוצא אידיאלי לשר, למפלגתו ולממשלתו.

אם יחליט בית-המשפט כי לנסקי זכאי להישאר בארץ לפי חוק השבות, לא יוכיח לו האמריקאים לבוא בטענות, וגם שר-ללי לנסקי לא יעזו להתנגד לקביעה מש-החוק (אם כי ידרשו, בוודאי, את תיקון הפה).

אם יקבע בית-המשפט שאין זכות ל-לנסקי, יהיה השר מחוסן בפני זעמם של ידידי לנסקי, בקרב מפלגתו ומחוצה לה. מה יגיד בית-המשפט? דעת המיש-פטנים היתה מחולקת השבוע כדעת כל שאר הציבור. רק דבר אחד היה בטוח: תהיה זאת אחת ההחלטות המעניינות ביותר, וגם החשובות ביותר מבחינה רעיו-נית, שיצאה אפ-פם מבית-משפט ישראלי.

מדיניות

למען ירושלים

לא יחשו

משפחת העמים ישבה השבוע בדין על התנהגות ישראל בירושלים.

היא החליטה פה אחד: התנהגות זו ראוייה לגינוי, ועל האו"ם לפעול כדי לשלם לה קץ.

או"ם-שמום? רבים בישראל סטרו את הגינוי במשיכת-כתף מזלזלת: "או"ם-שמום."

אחרים תירצו את התבוסה בתירוצים הידועים על חלוקת הכוח באו"ם, הקוא-ליציה האנטי-ישראלית האוטומטית, וכיוצא באלה.

אולם גם הזלזול וגם התירוצים היו מסוכנים.

בידוד עצמי. מבחינה מעשית, היה לגינוי חשיבות רבה, כי לא רק היריבים המסורתיים של ישראל הצביעו נגדה, אלא גם כל ידידיה. ארצות-הברית התי-ייצבה ביד מורמת לצד ברית-המעצות. מדוע דווקא בעניין ירושלים? ביר לכך סיבה פשוטה: ישראל פעלה בעיר זו בגסות פרוכטסיבית, כאילו היה מגוי וגמור עימה לבודד את עצמה ולהקים נגדה את העולם כולו.

החלטתה הנחושה להשחית את גוף ירושלים, ללא תקנה, בשיכונים מכושרים, הקימה נגדה את שוחרי-היופי בעולם. הדרך שבה בוצע הדבר הקים נגדה את שוחרי-הטעם הטוב, ההתעלמות הגסה מ-זכויות הערבים בעיר, הקים נגדה את

מיני שאלות נוספות שהתעוררו במהלך חקירתו, שלא נגעו ישירות לחשד בגללו נעצר. כך, למשל, התעניינו חוקריו לדעת מי מימן את 12 טיסותיו לחו"ל בחמש השנים האחרונות? ומי מימן את טיסתו האחרונה לארצות-הברית, משם הביא את מיסמכי לנסקי?

לביב הסביר לחוקריו כי הוא טס לאר-צות-הברית עם אשתו, כתוצאה מחיבור שני כרטיסי טיסה שניתנו לו על ידי בעלי חברות פרטיות באמצעות ובידיעת מערכת הארץ. כרטיס אחד ניתן לו על ידי עז-ריאל עינב, יבואן בשר, שרצה כי כתב הארץ יבדוק את טיב הבשר המיובא לארץ מאירלנד; כרטיס שני ניתן לו על ידי מר רובינזון, מבעלי חברת זניט היש-ראלית, חוקר המבטרה ביקשו לדבר עם אצל אנשי עסקים אלה אם הכרטיסים לא הוצאו מהם על-ידי סחיסה. הסתבר להם כי לא היה כל עניין פלילי בפרשות אלה. בין שאר השאלות המרהפות עדיין מעל הפרשה, נשארה שאלה אחת תמוהה ביותר: המשטרה חושדת בלביב כי יום פריצה לשם גניבת מיסמכים, באמצעותם רצה לסחוט, אם כך, חייבים מיסמכים אלה להכיל האשמה פלילית חמורה נגד אלה המזכירים בהם. איפה המיסמכים? אם יש בהם אישום כה חמור נגד המזכירים בהם, שבאמצעותו ניתן לסחוט מהם, מדוע לא פועלת נגדם המשטרה?

בעוד שספק אם המשטרה תגיש אי-שום נגד לביב בפרשת הפריצה, ברור דבר אחד: יוגש נגדו אישום על החזקת דולאר-רים ללא רשות. בחיפוש שנערך בביתו בעת מעצרו מצאו החוקרים 72 דולאר. ה-איש שרצה להכשיל עורכי-דין במסחר בל-תי חוקי בדולארים, יואשם בעצמו בהאש-מה זו.

החשדות הבלתי מבוססים שהיו למש-טרה על מעשי הסחיסה של יגאל לביב.

עניין של במחון

לא פחות חשוב ממה שישנו ב-דו"ח ועדת פלד, הוא החומר שאינו כלול בה.

חומר זה מתייחס לשאלה מה בכלל עשה תת-ניצב אהרון שלוש בפרשת מיסמכי לנסקי? תפקידו של שלוש הוא בתחום הביטחון ולא בתחום הפלילי, אם כי הוא שייך לאגף החקירות. למעשה הוא מעין מקשר בין שירותי הביטחון לבין המשטרה.

בהקשר זה מזכירה הוועדה שבפגישה בין בסוק לשלוש, תמה בסוק מדוע מת-ערב שלוש בפרשה ושא, "האם יש כאן משהו בטחוני?" הוועדה מעירה ב-הקשר זה כי בסוק ידע כי תפקידו של שלוש קשור בענייני ביטחון.

אלא השאלה שנראתה כה טבעית ל-בסוק, לא נשאלה על ידי הוועדה: מה עניינו של שלוש, העוסק בענייני ב-יטחון, בפרשה מעין זו?

מבלי ששאלה את השאלה, נתנה לה הוועדה תשובה: שלוש השתתף, בישיבת ראשי המחלקות במטה הארצי, בה העלה ניצב-מישנה רוט את הבעיה העומדת בפניו בפרשת מיסמכי לנסקי. אומרת הוועדה: "רוט הביא בפני הנוכחים את כל המידע שברשותו. תת-ניצב שלוש הוסיף פרטים שהיו ידועים לו ממק-ריו מודיעיניים משלו."

אילו היתה הוועדה טורחת לחקור את תת-ניצב אהרון שלוש, מה הם מקורות המודיעין שלו, היה אולי מסתבר לה פת, שלא הובא אליה. תת-ניצב אהרון שלוש קשור בקירבת משפחה רחוקה עם עורכי-דין ירום אלרואי, פרק-ליטו של מאיר לנסקי. אשתו של הפרק-ליט היא קרובת משפחה של משפחת שלוש.

ייתכן שאילו היתה הוועדה בודקת מה מידת הקשרים החברתיים והאישיים בין פרקליטו של לנסקי לבין תת-ניצב שלוש, היו נפתחים בפניה אופקים חדשים כדי לחקור מה עניינו של קצין משטרה כמו שלוש, שהוא לכל הדיעות בעל שם טוב כאדם ישר וזקן, בפרשה שאינה נוגעת ישירות לתחום תפקידיו במשטרה?

פנטזיה ימית

לכבוד החג: 2 האירועים

הגדולים של בחירת

נסיכות המים

אילת

בחירת נסיכת

יסוסף תיערך

במעמד המוני

נשיקת ראשיהעיר אור

בחוף הצפוני, ביום שבת 2.10.71
בשעה 8.30 בערב

הקהל מוזמן חנים

בתוכנית האמנותית: אבי טולידנו
עדנה לב, שולה חן, ג'רי אוונס

ותזמורתו של יצחק קייט, דני חיינוב
כונחה: כורטין גילת

עבריה

בחירת נסיכת

ים כינרת תיערך

במעמד המוני

מגישה עם ראשיהעיר צחר

בחוף כינרת, ביום שלישי 5.10.71
בשעה 8.30 בערב

הקהל מוזמן חנים

בתכנית האמנותית: אילנה רובינא,

אבי טולידנו, שולה חן, ג'רי אוונס

ותזמורתו של יצחק קייט

כונחה: כורטין גילת

ולהשתילם באנשים בריאים. למרות ש-
לפי החוק הם רשאים: מספיקה התימה
של שלושה רופאים כדי לעקור אבר מ-
גופת נפטר. אבל איזה רופא מוכן לצאת
לכדו למלחמה נגד הלחץ הדתי המאור-
גן? התוצאה: אנשים חיים ממשיכים
להיות עיוורים למחצה. לעומת זאת,
כאשר קרובימשפחה של הרב לורנץ נזר
קק לקרנית, הירשו הדתיים לבצע ניתוח
השתלה.

רפואה לניווט. מסביר ד"ר שני:
"כל ההתקפה על הפתולוגים הינה אבי-
סודית. ראשית, לא הפתולוג הוא המח-
ליט על ניתוח גופה, אלא הרופא שטי-
פל בחולה. רופא זה מבקש את הניתוח
על-מנת לבקר את עצמו, לבדוק את עצי-
מו, לגלות אם עשה טעויות. וזהו הדרך
היחידה לשמור על רמת הרפואה. ללא
ניתוחים שלאחר-המוות — הרפואה נזר-
דונה לניווט.

הטענה האחרת של הדתיים, כאילו
מנתחים גופות לצרכי לימוד, פשוט אי-
ננה נכונה. לצרכי לימוד מנתחים רק
גופות של אנשים שנידבו את גופם."
ד"ר שני (33), יליד הארץ, בעל קומה
בינונית, תווי פנים צעירים ובלורית

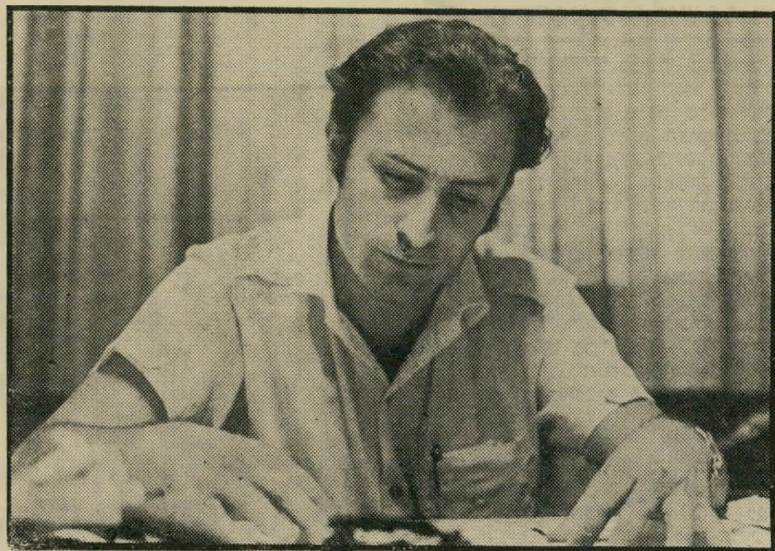
שחרי-הצדק. והזילזול הגלוי בהחלטות
האור"ם הקים נגדה את שוחרי המוסד
הבינלאומי ומישפט העמים.
כיפוי הפעולה צבאית. בקואליציה
החדשה, החובקת את העולם, טומנת בחור-
בה סכנה רבה.
היא קמה רק לצורך ירושלים — אולם
היא יכולה מחר להקיף את כל בעיות
ישראל-ערב, אם תמשיך ממסלת ישראל
במדיניות הנוכחית.
אמנם, החלטות פורמליות אינן משנות
את המציאות. אולם הן עלולות מחר
לשמש כיסוי למי שירצה לשנות אותה
בכוחות עצמו. מאחורי התכונה החדשה
באור"ם, מתגבשים לחצים מסוג חדש —
לא רק מדיניים ומופשטים, אלא גם
צבאיים ומוחשיים ביותר.

רפואה

המרד

יימשך

"המרד מוצדק. אני מקבל אותו וסור-
מך את שתי ידי עליו. והוא יימשך —

מנהל בתי-חולים שני

המתחם שלמים, והחיים טובלים

דלילה, סיים לפני שבע שנים את לימודי
די הרפואה בבית-החולים הדסה בירור-
שלים. בחלומותיו הפרועים ביותר לא חלם
שכעבור שבע שנים מיום קבלת התואר
יהיה מנהלו של אחד מבתי-החולים הי-
גדולים בארץ.

כיצד הגיע לתפקיד זה? משיב ד"ר
שני: "במזל" ולאחר הירידה של רגע:
"ואולי בעצם בחוסר מזל".
פרס שווייצר. "עסקתי ברפואה
פנימית" מספר הוא. "בגנטיקה, התורשה
של עדות. לפני שלוש שנים הוטל עלי
לטפל באדמיניסטרציה של הרפואה בעזה
וסיני. כעבור זמן קיבלתי על כך את פרס
אלברט שווייצר. באותה תקופה נסע סגנו
של ד"ר חיים שיבא, הד"ר ברוך פדה,
לירושלים, כמנהל כללי של משרד הברי-
אות. התבקשתי למלא את מקומו. לצע-
רי מת הד"ר שיבא, וכך קיבלתי את
מקומו.

"אני חושב שהעובדה שכמנהל בית-
החולים הזה מונה אדם צעיר — היא
מקריה. הרפואה היא מטבע הדברים מק-
צוע הדורש הרבה ניסיון. מנהלי מכונים
ומחלקות בבתי-החולים מגיעים לתפקיד
דם לרוב בגיל 45-50. אומנם קיימת
גמגמה להכניס יותר צעירים בתפקידים
אחרים ברפואה. אך אינני רואה ש-
בקרב ימנו לבתי-החולים הדסה, איכ"י
לוב, או בלינסון מנהלים צעירים."
"כיצד אתה מסביר את העובדה שנוש-
אי המרד, בעת שביית הרופאים, היו שני
רופאים צעירים?

"ומי יהיה הנועז? ברור שהצעיר. כך
זה בכל התמרדות. מי יהיה מעוניין לש-
בוח? מנהל מחלקה שיש לו קביעות, או
רופא שעובד כבר שנים ועדיין אין הוא
יודע מה יהיה גורלו מחר?"

הבראת הרפואה. ד"ר שני מסכים
עם ההנחה שמצב בתי-החולים בארץ

עד שתופסק ההשתוללות נגד הפתולור-
גים. אנו נלחמים כעת על עתיד הרפואה
בארץ.

מנהלי בתי-החולים הם בדרך כלל אז-
רחים כבדים ונכבדים, המהססים פעמיים
לפני שהם פוצים פיהם — ואחר אינם
פוצים פיהם. שונה בתכלית השינוי היא
הרוח הנושבת ממשרדו של מנהל אחד
מבתי-החולים הגדולים בארץ — שיבא.
לשעבר תל-השומר. המנהל החדש, ד"ר
מרדכי שני — שמינוי, בגיל 33, כיור-
שו של הפרופסור חיים שיבא לתפקיד
מנהל בית-החולים עורר סנסציה בארץ —
אינו מהסס לדבר גלויות.

כל אורח קורבן. במשך שנים, סב-
לו הרופאים בדממה את ההתקפות עלי-
הם מצד חוגים דתיים בנושא ניתוחי-
מתים. כל אימת שקבוצה דתית מצאה
זאת לכדאי, לחזור ולעורר את הנושא
כדי לזכות בתועלת פוליטית — היו
הרופאים הקורבן. "לא הרופאים" טוען
ד"ר שני. "רמת הרפואה — ובעקבות
כך בריאותו של כל אזרח במדינה."

עתה, לראשונה, יצאו הרופאים למרד,
איימו לשבות, לסרב לטפל בחולים דתיים,
ולהפעיל סנקציות אחרות — עד שהמש-
טרה תמלא את תפקידה ותשחרר אותם
מאמת הבריונים. האם יש לכך קשר
לעובדה שהדור הצעיר בציבור הרופאים
החל תופס פיקוד — עובדה שבאה לבי-
טוי סמלי בעלייתו המטאורית של שני
עצמו?

הרופא נרתע. לדעת שני — לא
בהכרח. הסיבה הקובעת יותר, לדעתו —
הגיעו מים עד נפש. "מאות ישראלים
ממתנים לתורם לניתוח-עין", אומר הוא
"חלקם כבר שלוש שנים — ואינם זור-
כים לכך בגלל שאין מספיק כרטיסים.
והסיבה שאין מספיק כרטיסים היא, ש-
הרופאים נרתעים מאימת הדתיים, ואי-
נם מוכנים להוציא עיניים של נפטרים

בחזרה לכיתה?

לפני כמה חודשים באה אלי אשה אחת מהעירייה, קוראים לה יעל. הציעה לי ללכת עוד הפעם לבית-ספר. לא רציתי. היא ניסתה לשכנע אותי. הציעה לי לבוא איתה למנהל בבית ספר. הלכתי איתה לשם. דיברנו עם המנהל. הוא רצה שאני אחזור לכיתה ה'. באותה כיתה שהפסקתי ללמוד. לא רציתי. אני כבר גדולה. כל הילדות בכיתה שלי כבר הגיעו לכיתה ו'. ובכלל, בית-הספר לא מוצאחן בעיני. רציתי ללמוד תפירה. זה מצאחן בעיני. יעל לקחה אותי לבית-ספר לתפירה. אבל כששם שמעו עלי, לא רצו לקבל אותי. אמרו שאני אקלקל את הילדות. במקומות אחרים אמרו לי שאני קטנה מדי. יעל רצתה שאני אלך לקיבוץ. אבל אני לא רציתי. גם למוסד לא הסכמתי ללכת.

יעל באה אלינו הביתה הרבה פעמים. היא מנסה לשכנע את האבא שלי שית' נהג אלי יפה. אבל הוא לא רוצה. הוא אומר ששושנה היא הבת שלו, ושום דבר לא מעניין אותו. אם אני רוצה לשבת בבית ולעזור לאמא. טוב. אחרת, לא איכפת לו ממני.

לשון עדינה

למציאות מרה

ד"ר איזיק יפה הודיע קשות כאשר שמע לראשונה את סיפורה של שושנה. הוא הודיע אף יותר, כאשר גילה כי סיפור זה אינו יוצא-דופן — כי זהו סיפורן של מאות ילדות יהודיות בירושלים.

כמה מאות — לא ידע איש. היה זה זמן קצר לאחר שד"ר יפה נכנס לתפקידו החדש כמנהל מחלקת-הסעד ב-עיריית ירושלים. לפני כן, היה הסוציאלי לוג המקריה והממושק, בעל המקטרת הנצחית בסיו, אחד המרצים הבכירים ב-בית-הספר לעבודה סוציאלית על-שם סאול ברוואלד שלידי האוניברסיטה העברית בירושלים. כאשר הוצע לו לשמש כמנהל מחלקת הסעד, סירב. לבסוף הסכים — לשנה בלבד. בתום השנה, חי כבר עמוק מדי את הבעיות מלוטש את המערכת.

מצוקה

אופיינית

כאשר גילה את בעיית הילדות הזנות של ירושלים, החליט להילחם בה. לא היו בידי כל נתונים, על מה שנקרא בלשון עדינה, "נערות הנמצאות במצוקה". יפה פנה לתלמידיו מבית-הספר, הציע להם לערוך מחקר — שהתגלה, כבר עם השלמת חלקו הראשון, כפצצה.

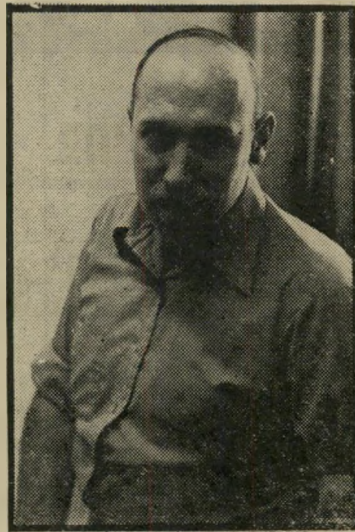
כתחילה, חשב יפה להקיף בבתי-אחת את הבעיה מכל צדדיה. מאיר חר יותר החליט לפצל את המחקר ל-שניים. החלק הראשון הוטל על הסטודנטים אהרון פיין ודוד עירשי, ונועד לבסות למצוא פרופיל אופייני לנערות במצוקה. על-מנת לעמוד על אופיין והשלבים בדרך הידרדרותן — וכן לבסות ולאתר את מוקדי התופעה. המחקר נערך על בסיס המידע שהועמד לרשות עורכי-כיו עילידי העירייה, המשטרה, שירותי-המיבחן, עובדות סוציאליות והיחידה ל-טיפול בנערה במצוקה. עורכי המחקר הגבילו עצמם מלכתחילה. הם לא כללו במחקר נערות אשר בחרו מרצונן בזנות, או בנערות המסרבות לעבוד בעבודה אחרת. הם החליטו להתייחס רק בנערות שיש סיכוי סביר שתורכלנה לחזור למטב. הם בחרו 75 נערות וילדות, שהן מידגם מייצג של 300 קטינות יהודיות, העוסקות צונות ב-ירושלים.

אין מקום

מיקלט

מספר ד"ר יפה: החלטנו לטפל הפעם רק באותן נערות שרוצות לחזור לחיים אחרים —

אך אין להן לאן ללכת. צריך למצוא שיטות התערבות למען פיתרון הבעיה. כיום אין לנו הכלים לכך. כאשר נערה במצוקה מגיעה אלינו, על העובדת הסוציאלית לשוחח איתה. בהגיע השעה שלוש, כאשר המחלקה נסגרת — אין לאן לשלוח את הנערות. צריך להחזיר אותן הביתה. פירושו של דבר, בהרבה מקרים — החרפת הבעיה או יצירת חוסר אמון מצד הנערה שבאה לקבל עזרה. היחידה לטיפול בנערה במצוקה, ש-היא היחידה מסוגה בארץ, חייבת להיות בעלת אפשרויות עזרה. אחרת, היא לא תוכל לבצע את עבודתה כראוי. לא פעם אנחנו צריכים לשלוח את הנערה לבית-מלון, על-מנת להרחיק אותה מ-הבית. לא פעם צריך לתת לה כסף לכל-כלה או בגדים. הכל — במטרה שלא תהיה נאלצת להשיג את הדברים הללו ברחוב. הפתרונות שאנחנו יכולים כיום להציע הם פרוטנזיים, ולא פעם אינם ממלאים

חוקר ד"ר יפה
43% מהקטינות —

אחר הדרוש. כמו משפחה אומנת וכדור מול. לאחר איבדון הבעיה, הגענו למס-קנה שלצורך פיתרון, נצטרך להתחיל בפעולה דרסטית. הקמנו את המועצה הציבורית לקידום הנוער הירושלמי, בראשותו של השופט המחוזי אלעזר הלוי, שמקדישה את עצי-מה לפיתרון בעיית הנערה במצוקה. חב-רי הוועדה דוחפים את הגורמים הרשמיים לטיפול בבעיה. אולם ברור כי העובדה שירושלים הינה עיר תיירות, איננה עוזרת לפיתרון — אלא להיפך. עד כאן, דברי ד"ר יפה.

בורחת מהבית

לרחוב

אהרון פיין (28), אחד משני החוקרים, עוסק בתיכנון שירותים סוציאליים בעיריית ירושלים. לפני כן היה קצין בצבא קבע. הוא מדבר באיטיות, מנסה את משפטיו בזהירות.

הבעיה מאוד עדינה. אנחנו נמצאים במצב שאין לנו כל אפשרות לעזור לאותן נערות. אנחנו עוסקים בעיקר בבנות שבאות משכונות עוני. גיל הבנות הינו רגיש. כאשר נערה בורחת מהבית בשכר-נה אמידה — היא יכולה לברוח ליד-דה, שיש לה חדר איפה לשכן אותה. כאן, כאשר היא בורחת — בשכונה שבה מתגוררות בשני חדרים עשר נפשות — אין לה לאן לברוח. מלבד הרחוב. והרחוב מלא פיתויים עבור נערה מסוג זה. אין כיום מוסדות המתאימים את הכלים לטפל בבעיה. באחד המוסדות לנוער עברייני בו עבדתי, גיליתי נערה שהוציאו אותה מהבית בעזרת חוק חנוכי. לא היה לאן להעביר אותה. בחוסר ברירה הכניסו אותה למוסד לנוער עברייני. ידעו היטב מה יהיה גורלה אחרי שתצא מהמוסד — אך לא היה להם פיתרון אחר. היא תידרדר קרוב לוודאי ותיהסך ל-עבריינית.

למרות שהמחקר הנוכחי טוען כי גיל הנערות העוסקות בזנות מתחיל מ-13 — הרי שלדעתי יש נערות בגיל נמוך בהר-

בה. יש נערות שהמורה או מנהל בית-הספר יודעים שהיא עובדת בזנות — ואין להם כל אפשרות לפתור את הבעיה. במחקר טיפלו שמונה חודשים. אחת העובדות המחרדות שגילינו בעקבותיו: העובדה ש-20 אחוז מהנערות הגיעו ל-זנות בגלל קרובי משפחה הקרובים ל-מיקצו. זה יכול להיות אח סרטור, אחות זונה, והיו אף מקרים שהאב עצמו שלח את בנותיו לעבודה. עד כאן, דבריו של פיין.

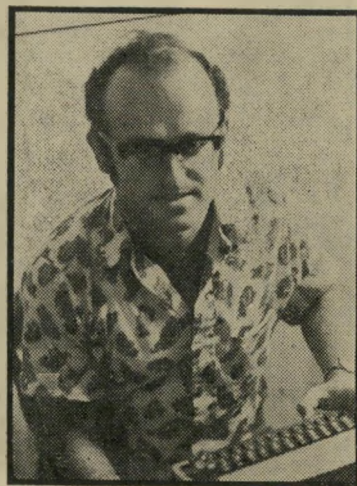
23 אחוז

למטה מגיל 15

ידידי הכנות: היה אחד הפרטים הראשונים שעורר תדהמה. 23 אחוז מהנערות — גילן עד 15 שנה. 39 אחוז — גילן בין 15 ל-17. עוד 25 אחוז — גילן עד 19. כלומר — 61 אחוז הן קטינות. עורכי המחקר מעריכים את מספר הזנות היהודיות הקטינות בירושלים ב-300.

אחת ההשערות, שאומתה במחקר, הי-תה האחוז הגבוה של הבנות שהן בנות עדות המזרח. 70 אחוז מהנערות — מוצאם מעדות המזרח. 60 אחוז מהבנות הן לילדות הארץ.

מצב משפחתי: 63 אחוז מהבנות באו ממשפחות שמספר הילדים בהן הוא

חוקר פיין

— שוככות עם כל גבר

5-8, 21 אחוז מהבנות באו ממשפחות שמספר הילדים בהן הוא 9-12. לעור מת זאת, רק 13 אחוז מהבנות הגיעו ממשפחות שמספר הילדים בהן עד ארבעה. **מקום מגורים:** התגלה ששני אי-זוגי בירושלים מספקים כל אחד 30 אחוז מהבנות — וביחד 60 אחוז.

איזור אחד: שכונת הבוכרים, שמואל הנביא, גאולה, קריית-משה, רוממה, מקור-ברוך, ובית-ישראל. האיזור השני הוא הקטמונים. ברחובות יוסי כריועזר ואנטיגנוס נתגלו שבע נערות שמקצוען הוא העתיק בעולם. **לימודים:** רק רבע מהבנות התמידו במוסד אחד. השאר טיילו ממוסד למוסד. השכלתן של הנערות כמעט ואפסית. רק 36 אחוז סיימו שמונה שנות לימוד. לעשר שנות לימוד הגיע אחוז אחד בלבד. אותן אחוז גם סיים עד ארבע שנות לימוד. 28 אחוז לא סיימו בית-ספר עממי. 73 אחוז מהבנות הינן ללא כל הכשרה מקצועית.

45 אחוז מהבנות לא באו במגע מעולם עם לשכת העבודה. 88 אחוז מהנערות עד גיל 15 החלו במגע המיני שלהן בהיותן בבית-הספר. 49 אחוז, מכל הגילים, החלו במגע מיני בתחומי בית-הספר. 43 אחוז מהבנות קיימו מגע מיני עם כל אחד מ-5 תמורות תשלום. אחוז אחד מהבנות קיימו מגע עם כל יחיד תמור-רת תשלום. 5 אחוז קיימו מגעים תמורת תשלום בחוגי ידידים בלבד. 18 אחוז קיימו מגע עם ידידים ללא תשלום.

לזנות

בהשפעת המשפחה

המחקר עוסק בנערות במצוקה. "נערות במצוקה", לפי הגדרת עורכי-המחקר, הינן "בנות במצב של הידרדרות מינית". דהיינו, בנות העוסקות ב-זנות אם בתשלום ואם לא בתשלום, וכן בנות אשר עזבו את חוג משפחתן לכתור-בת בלתי ידועה — דבר אשר הוגדר כ-תחילת ההידרדרות.

38 בנות, המהוות למעלה מ-50 אחוז מהמידגם עברו עבירות של גניבה וזקיפה. בסעיף עבירות תקינה קיימת עלייה עם עליית הגיל. ייתכן וההסבר פשוט, והוא נובע מעלייה בכוחה הפיזי של הבת. אחוז אחד מהבנות ניסה להתאבד.

26.6 אחוז הינן נסיון בשימוש בסמים, בעבר או בהווה. עשר אחוז מהבנות הגיעו לזנות בהש-פעת המשפחה — אח, אם או אחות. 12 אחוז ביוזמתן העצמית. 68 אחוז — באמצעות חבר או חברה. לגבי היתר לא ידוע מי היוזם. ביחס לפעילותן של קרובי משפחה ב-שטח הזנות, נתגלה:

47 אחוז מהמקרים — האחות עור-בדת בזנות. 17 אחוז מהמקרים — האם עוסקת בזנות. בחמישה אחוז מהמקרים — האב סרטור. 12 אחוז מהמקרים — שתי אחיות עובדות בזנות. עורכי המחקר הגיעו למסקנה שלמל-חמת ששת הימים היתה השפעה רבה על גידול מימדי הזנות בירושלים. האוכלוסיה הערבית מהווה גורם לא מבוטל בביקוש לזנות. מתוך 46 בנות

הפתרונות המוצעים:

- הכנסת הנערות למיסגרת של טיפול אינטנסיבי מיד לאחר בריחתן הראשונה מהבית.
- הקמת מעון-הסתכלות מיוחד, עם כל השירותים הצמודים, בו תגור נערה שברחה מהבית, או נערה במצוקה, ואשר בו ייקבע הטיפול שהיא זקוקה לו — תוך שהיא נתונה בינתיים בסביבה מוגנת.
- הקמת יחידות מגורים בהן תתגוררנה עד 12 בנות בתנאי פנימייה, בהשגחתה של אס-הבית. מעונות אלה מיועדים לבנות הצעירות יותר, ויהיו מעין בית-קבוצתי.
- הנערות המבוגרות יותר יתגוררו ב"הוסטל". שם הן תהיינה מוגנות מה-רחוב ומהסרטור, ותוך כדי כך ינסה השירות הסוציאלי והפסיכולוגי המלא שיעמוד לרשותן, "הוסטל" לטפל בבעייתן.
- גודלת התקציב וכוח-האדם של היחידה לטיפול בנערות במצוקה, ארבעה אנשים — המספר הנוכחי — אינם מסוגלים לפתור בעיות של עיר שלמה.
- הגברת פעילות של עובדים מקצועיים בבית-הספר, על ידי תוספת עובדים סוציאליים ופסיכולוגים. זאת — ביחס מתאים לאוכלוסיה בקיבה עליהם לפעול.
- התייחסות מיוחדת למניעה, חייבת להיות בקרב משפחות בהן כבר הופיעה תופעת הזנות.
- לאור המסקנה כי אין הבנות מקיימות מגע עם שירותי תעסוקה, אין שירותי התעסוקה צריכים להמתין עד שהבת תפנה לבקש עבודה. עליהם למצוא דרכים להגיע אל הבנות.
- הפעילות של מספר שירותים המטפלים בנערה בנסיבות שונות — כגון שירות מבחן לנוער, היחידה לטיפול בנערה במצוקה, עובדת סוציאלית ואורית וכד' — נוסף על כך שיש בה כמילות, הריהי מכבידה ומסבבלת את תוכנית הטיפול. יש להקים רשות עירונית כללית לטיפול בתופעה, בעלת סמכויות רחבות ואמצעי טיפול יעילים.

טען בדיון אישי-הדת המוסלמי שייך מר חמד סאמס אל-דין. "זהו חיקוי של אופנה מערבית, והוא יביא רק להרס חברתנו. התרבות המערבית נמצאת כיום בקו של הידרדרות מסורתית ומוסרית. אנו חייבים להגן על בני עמנו מהידרדרות זו, ולא לתת לה יד."

מיעוט מערפי. דיעה הפוכה השמיע המשתתף שייצג את דעת האוכלוסיה הי נוצרית. "נכון שנישואים אזרחיים הם תור פעה שלילית," טען הארכיבישוף ג'ורג' חדר. "אך יש מיעוט המעדיף אותם, ומי עוט זה נוסע לאירופה כדי להתחתן. זו סכנה חמורה, כי רבים מבני הנוער שלנו נשארים שם, לאחר נישואיהם, ואינם חוזרים למולדת. מאחר שממילא איננו יכולים למנוע תופעה זו, עלינו להשלים איתה. האדם שאינו מאמין, לא יתפך למאמין. אם נמנע ממנו את הנישואים האזרחיים."

כת ישויות. "אין זה נכון שבלבנון יש רק חמש כיתות דתיות." קבע המש"תחף החופשי, עורר-הדין אלבר לחאם. "ישנה גם כת שישית — זו של הלא מאמינים. דינה של כת זו כשל הכיתות הדתיות, ואין לשלול ממנה את זכותה לחיות באמונתה שלה. לא ייתכן שבמדינה נאורה כמו לבנון, יכפו על אורה מנהג דתי שאינו לפי רוחו."

תוניסיה

שוטרים ברחוב —

עם מספריים

תוניסיה נחשבת לאחת המדינות הערביות הפתוחות ביותר להשפעת התרבות המערבית. לא אחת התבטא שליטה, חביב בורגיבה, כי הוא אירופאי — וכראייה הצביע על עניני הכחולות.

לאחרונה החליטה המדינה הפתוחה ביותר לתרבות המערב להסתייג מכמה מהסממנים הבולטים ביותר של תרבות זאת — בצורה לא-מערבית מהדרין: מימשלו של בורגיבה הכריז מלחמת-חורמה על ההיפים, אסר על כל מי שנראה כהיפי להיכנס למדינה.

לא להא להיכנס לפני היכנס הצו לחוקס, נקבעה תרופה חד-משמעית: שוטרי תוניס צוידו, כחלק מהפק"ל שלהם, במספריים — ובהוראה לעצור כל מגודל שיער, לקצץ את שערו באמצע הרחוב, בלי הרבה גינונים של טקס. הני מוק שניתן לצו הדראסטי: הגנת הנוער מהידרדרות.

בכך, הפכה תוניסיה למדינה הערבית הי-שלישית, אחרי עירק וסוריה, שיצאה למל-חמה בשיער הארוך.

לבנון לקראת נישואים אזרחיים

כאשר יפרוץ השלום בין ישראל למדי-נות ערב, יהיו הראשונים שירוויחו מכך הכוהנים והגרורות הרוצים להינשא. וכל הוונות הצעירים הסולדים מהכפיה הדתית בישראל: אלה, לא יאלצו להשקיע עוד בזוג כרטיסי טיסה לקפריסין. הם יוכלו להיכנס למכונתם, לנסוע לראש הניקרה, לעבור את הגבול, להיכנס לעיירה הרא-שונה — ולהינשא שם בנישואים אז-רחיים. שכן, לבנון תהיה כנראה המדינה הראשונה במזרח התיכון שתנהיג נישור אים אזרחיים.

הרס החברה. המאבק עוד טוער — אולם תוצאותיו כבר כמעט מוחלטות. החברה הלבנונית — המפותחת ביותר בין

ד"ר לחאם

הזכות לא להאמין

מדינות ערב — נתונה ללחצים כבדים למען הפעלת נישואים אלה. תיאורטית, מחולקים אזרחי לבנון בשווה שווה בעד וגד — הגוצרים בעד, המוסלמים נגד. מעשית, נוטים המאזניים לכף המצדדים. אופייני למצב היה דיון ששודר לאחרונה בטלוויזיה.

"זהו חילול המסורת והדת המוסלמית."

לשלם בשבילה. היתה זו הפעם הרא-שונה שכן הזמין אותה לסרט.

"פתאום כאב לי"

כ אשר באמצע הסרט הגיה דויד את ידו על כתפה, היא רק שמחה. לפתע, היא היתה משהו. היא היתה מאושרת בגלל שזכתה לחשומת-לב, לא התעניינה במיוחד במשמעות הליטופים. בסוף הסרט, שממנו לא זכרה דליה דבר מלבד הרבה סוסים ואקדחים. לקח דויד דויד לגן העצמאות. היא לא הת-נגדה כשהשכיב אותה מאחורי שיה. הודשיים לאחר פגישתם הראשונה, סי-פר דויד לדליה שהיה רוצה ללכת איתה לסרט. רק שאין לו כסף, אבל יש לו חבר, הסביר, שרוצה להזמין אותם. דליה לא ראתה סיבה להתנגד.

כשנכנסו לסרט, לחש לה דויד שהיא צריכה להיות נחמדה לחבר שלו. בסרט, הרגישה דליה יד על גווה — של החבר. אחרי הסרט, ניגשו שלושם לחדרו של מוריס, החבר, לשחות קפה. אחרי הקפה, קם דויד, הודיע שעליו ללכת. הוא הזכיר לדליה שוב שעליה להתנהג יפה עם מוריס, והסתלק.

כזה התחיל. אחרי מוריס, היו חברים אחרים של דויד. מאוחר יותר, הלכו לחפש את החברים על הכביש. לראשונה הבינה דליה את מצבה לאשורו כאשר טיילו כהרגלם על הכביש הראשי לתלאביב, וניידת משטרה הת-קרבה אליהם. דויד החל רץ. דליה נש-ארה עומדת נבוכה, כשמעיה עוברי-אורח מפטיר לעבר אשתו: "המשטרה עושה מצוד על הזונות". "רק אז הבנתי שאני זונה," סיפרה לחוקרת.

רק לאחר שנתפסה על-ידי משטרת תלאביב, נשלחה דליה למחלקה לטיפול בנערות במצוקה של עיריית ירושלים. שם, הכירה את יעל מלבר, עובדת המח-לקה, הודתה בפניה על רצונה להשתחרר מהמקצוע — ומדויד, גילתה כי היתה רוצה להיות ספרית.

בעזרתה של יעל, החלה לומדת ספרות. אביה החליט, כי ספרות הוא מקצוע לא מכובד לבתו. בנוסף פגשה בקורס חני-כות אחרות, שגם הן עברו את אשר דליה עברה — אך בגיל מבוגר יותר. השתען לא היתה חיובית ביותר. התוצאה, כרגע: דליה ממשיכה בקורס — אך לא תמיד היא חוזרת מהלימודים הביתה. לא פעם מחכה לה ליד המספרה דויד — והיא ממשיכה, לפחות לשעות מיספר, לעסוק במיקצועה הראשון, כי-סימטה שליד תחנת המוניות קשר. האם, כאשר תגיע, בעוד חודשים מיספר, לשנתה ה-13 — תהיה זונה — או ספרית? איש אינו יודע.

המקיימות מגעים מיניים ומקום פעילותו ידוע — 18 בנות (37 אחות) פועלות בי-איוור ירושלים העתיקה, ירושלים על שני חלקיה וירושלים והגדה. יש להניח כי חלק מהפעילות הנ"ל היא בקרב תיירים הנמצאים באזורים אלה.

הילדה היתה זונה

ה רקע המשפחתי של הזונה חוזר שוב ושוב בסיפורי הילדות הזונות — כמו בסיפור של דליה. בלש המדור המרכזי, שעמד, לבוש או-רחית, נסתר, בכניסה לאחד הבתים בי-רחוב הירקון בתלאביב, הופתע כשמכר-בית לארק לבנה עצרה מטרים ספורים ממנו, וממנה ירדה ילדה, כבת 13. הבלש היה בטוח שהילדה גרה שם, והיא תעלה מיד לביתה. אלא שלפתע, בתנועה מאוד מוכרת, מיד לאחר התרחקותה של הי-לארק, ניסתה הילדה לעצור מכונת נר-ספת שהתקרבה.

לא היה ספק: הילדה היתה זונה. השו-טר יצא ממחבואו, נכנס איתה לשיחה. לאחר שנקבה במחיר, הודה, עצר אותה.

סמוך לאותה שעה, הגיעה לתחנת הי-משטרה שבמגרש הרוסים בירושלים מרים עבודי, התלונה כי בתה דליה נעלמה מאז הבוקר, כאשר יצאה בדרכה לבית-הספר. כאשר הילדה לא חזרה גם אחרי הצהריים, פנתה האם, המתגוררת בשכונת מוסררה, למחנכת כיתה ו', בה לומדת דליה בת ה-13. היא לא הופתעה במי-חד כאשר המחנכת השיבה שבתה כלל לא הגיעה באותו יום לבית-הספר.

נסיגותיהם של השוטרים בתחנת משטרת-דיזנגוף, לשם הובאה הזונה בת ה-12, לדובבה, עלו בתוהו. היא הס-כימה למסור רק את גילה, וכן את עובי-דת היותה ירושלמית.

שיחת טלפון עם ירושלים הבהירה לי-שוטרים שהנערה הינה כנראה בתה של מרים עבודי. השוטרת שחקרה את הילדה חזרה לחדר בו ישבה הילדה: "את דליה עבודי. נכון?" אמרה.

הילדה נשברה, סיפרה את פירטי ברי-חנה — ואת כל סיפור חייה.

היא היתה השישית מתוך 12 אחים ואחיות. האב חולה-נפש, תוקפני ואלים. שלוש פעמים היה מאושפז תקופות ארו-כות בבתי-חולים לחולי-נפש. האם חלשה.

באחד הימים, כאשר דליה נשארה בי-בית ואמה היתה בחנות, הציע לה אחד מצעירי השכונה לבוא איתו להצגת-כר-קר. דליה הסכימה בהתלהבות — אך לפתע העציבה: "מאיפה אקח כסף?" שאלה בחדרה.

היא לא האמינה למישמע אונניה, כאשר דויד הוכיח אבירות בלתי רגילה. הציע

אופנת סתו חורף 72 - 1971

אנו צועדות, בטוחות לקראת שתי אופנות במקביל. אופנת הצעירות (ברובן) ואופנת היות-מבוגרות. בין שתיים אלה תהיה זיקה-הדדית בסוגי הבד ובגוונים, אך לא במורכבות ובנועזות. ההפרדה בין השתיים תחול ודאי לקראת סתיו 1971, ותימשך, אולי, מספר שנים.

בנסיבות אלה, לא מצליחה הקוסמטיקה, "להוביל את האופנה" והיא מתאימה את עצמה לתכתיבי הלבוש-האופנתי.

חברת רבלון מנהיגה ומיד, שני "מראות". המראה "הסוער" — לצעירות יותר

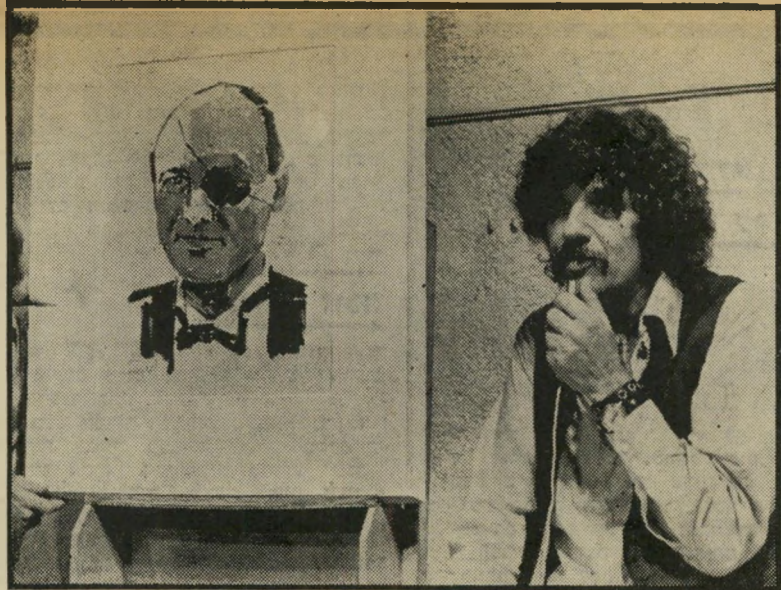
Natural Wonder Moody Face

והמראה "העצור"

Revlon Glowing Face

המשותף לשני "המראות" הם:

1. פנים עגולים ומלאים.
2. איפור מלא של הפנים, בגווני רקע בהירים.
3. שלושה מוקדים מעוגלים וזוהרים: עיניים, לחיים ושפתיים.
4. הדגשות חזקות של המוקדים הן מבחינת עוצמת-הגוונים והן מבחינת שיטח-הכסוי.

בן-אמוץ מוכר את דיין
15,000, באדישוות

בית הגילוי. לדבריו, הוקמה החברה על ידי דן שילון ואהרון להב, עורך מדור הספורט של דבר, לצורך הפקת סרט על כינוס הפועל. שילון קיבל אישור להפקת סרט זה מרשות השידור ולצורך ההפקה הקים את החברה. לדברי הדובר, הודיע שילון על פרישתו מהחברה עוד לפני שלושה חודשים.

העיתונים שמהירו לפרסם את תגובת הדובר לא טרחו לבדקה. היא היתה מרוחקת מאוד מהאמת. האישור שניתן בזמנו על ידי רשות השידור לדן שילון היה לבימוי סרט על כינוס הפועל, ולא להקמת חברה להפקת הסרט. החברה עליה מדובר הוקמה כחודשיים אחרי ש נשלמה הכנתו של הסרט על כינוס הפועל. והחברה בה היה שותף שילון נרשמה אצל רשם החברות יומיים אחרי התאריך שלפי הודעתו של שילון פרש ממנה.

עוד יותר מזאת — גם ביום מסירת הודעתו של דובר רשות השידור, עדיין היה דן שילון רשום במשרד רושם החברות כחבר. הוא הכריז על מחרת היום (עבור תמונה של קיקיון) בקוררוח קלאסי, ובהבעת פנים רוצנת.

הקהל התל-אביבי, בעל התודעה האמיתית והתרבותית שהצליח לתפוס מקור מות ישיבה בערב המכירה, היה דווקא מלא רצון טוב והבנת מלוא חשיבותו הרצינית של האירוע. המנחה היה דן בן-אמוץ — ובניגוד לעבר, הוא לא היה יחף, לא מכר חולצות של עצמו, ולא סיפר בדיחות. הוא הכריז על מחרת היום (עבור תמונה של קיקיון) בקוררוח קלאסי, ובהבעת פנים רוצנת.

רבות לא ייסל ברנגר. במכירה הוצגו תמונות של דאלי, לבנון, שובל, תומרקין; פריטי ספרות עתיקה, כרכים נדירים, כמו כתבי ז'ורז' טינסקי ברוסית או תנ"ך שלם בהוצאת זעירא.

רק כאשר הגיע משה דיין למכירה (בעזרת מיכאלו האדיב של ליסבינובס-קי ובמחיר של 6.600 ל"י) נימחקה התבעה האנגלית הצוננת מן הפנים. הגיב איצ'ה ממבוש: "כמה יעלה לי ראש ב" אותו גודל של ספירי" התעניין.

מנגנון חלטורות בטלוויזיה

לא חלפו 24 שעות מהופעת גיליון העולם הזה (1777), בו פורסמו הגילויים על שעוריות חברת ההפקה הפרטית, בה היה שותף מנהל מחלקת החדשות של הטלוויזיה, דן שילון, ומנכ"ל רשות השידור נאלץ להגיב עליהם במסיבת עיתור גאים שקיים עם כתבי הטלוויזיה בירושלים. מאחר והפירסום היה בבחינת פס תעה גם לגבי המנכ"ל עצמו, הוא הסתפק בתגובה דיפלומטית שכללה את הטיעון: "הידיעה מעוררת בעייה עקרונית, הן מבחינה עקרונית והן מבחינת האינטרס של רשות השידור." יחד עם זה הודיע אלמוג, כי ימסור את הפרשה לבדיקת היועץ המשפטי של רשות השידור.

עוד באותו יום פירסם דובר רשות השידור הודעה שניסתה להמעיט מחשיית

כסבתא הזוהרת מאיזור הגלריות ביסוד העתיקה, לא הסתפקה בידיעה תיאורטית גרידא. היא רצתה להביא את סאוטבי לישראל.

ניירת עצומה. כדי לעשות זאת — היא נסעה במיוחד למקום עצמו. במשך שבועיים שלמים ערכה בסאוטבי סיור מודרך. כאשר חזרה לארץ, הביאה איתה ניירת עצומה. שכללה את כל החוקים בני מאות השנים, לפיהם מתנהלות המכירות הפומביות בסאוטבי, והכריזה באוזני הפרובינציה הנדהמת כי כל מה שהתרחש בשטח המכירות הפומביות בארץ עד כה, פשוט לא היה רציני.

הקהל התל-אביבי, בעל התודעה האמיתית והתרבותית שהצליח לתפוס מקור מות ישיבה בערב המכירה, היה דווקא מלא רצון טוב והבנת מלוא חשיבותו הרצינית של האירוע. המנחה היה דן בן-אמוץ — ובניגוד לעבר, הוא לא היה יחף, לא מכר חולצות של עצמו, ולא סיפר בדיחות. הוא הכריז על מחרת היום (עבור תמונה של קיקיון) בקוררוח קלאסי, ובהבעת פנים רוצנת.

רבות לא ייסל ברנגר. במכירה הוצגו תמונות של דאלי, לבנון, שובל, תומרקין; פריטי ספרות עתיקה, כרכים נדירים, כמו כתבי ז'ורז' טינסקי ברוסית או תנ"ך שלם בהוצאת זעירא.

רק כאשר הגיע משה דיין למכירה (בעזרת מיכאלו האדיב של ליסבינובס-קי ובמחיר של 6.600 ל"י) נימחקה התבעה האנגלית הצוננת מן הפנים. הגיב איצ'ה ממבוש: "כמה יעלה לי ראש ב" אותו גודל של ספירי" התעניין.

מנגנון חלטורות בטלוויזיה

לא חלפו 24 שעות מהופעת גיליון העולם הזה (1777), בו פורסמו הגילויים על שעוריות חברת ההפקה הפרטית, בה היה שותף מנהל מחלקת החדשות של הטלוויזיה, דן שילון, ומנכ"ל רשות השידור נאלץ להגיב עליהם במסיבת עיתור גאים שקיים עם כתבי הטלוויזיה בירושלים. מאחר והפירסום היה בבחינת פס תעה גם לגבי המנכ"ל עצמו, הוא הסתפק בתגובה דיפלומטית שכללה את הטיעון: "הידיעה מעוררת בעייה עקרונית, הן מבחינה עקרונית והן מבחינת האינטרס של רשות השידור." יחד עם זה הודיע אלמוג, כי ימסור את הפרשה לבדיקת היועץ המשפטי של רשות השידור.

עוד באותו יום פירסם דובר רשות השידור הודעה שניסתה להמעיט מחשיית

עוד באותו יום פירסם דובר רשות השידור הודעה שניסתה להמעיט מחשיית

ליטו להפסיק לחלק דברי דואר רשום מים, התייצב אליעזר בפני הנהלת הדור, הציע לחלק את המכתבים באופן פרטי. משרד התיקשורת קפץ על המצוי. אה, הוציא מיכרז — שאליעזר זכה בו. הוא התחייב לחלק את הדואר הרשום בירושלים תמורת 80 אגורות למכתב.

יעילות + רווח. לראשונה בהיסטוריה הפכה חלוקת המכתבים בארץ לריווחית. שכן מחיר מכתב רשום בדואר ישראל הינו 88 אגורות. ישנם גם מכתיבים עם אישורי מסירה — שדואר יש-ראל גובה עבורם 138 אגורות. אליעזר מחלק גם אותם באותן 80 אגורות.

במשך חמישה השבועות בהם מחלק הוא, הספיק אליעזר לחלק 50 אלף מכתיבים. הוא התגבר על הפיגור שנוצר מפאת שביתת הדוורים — תוך שהוא עובד עם צוות שאינו מגיע לרבע ממיספר עובדי משרד התיקשורת העוסקים רק במיון מכתבים רשומים. ברשותו של אליעזר עובדים כ-15 צעירים — המבצעים גם את המיון וגם את החלוקה. דווריו של אליעזר עובדים בקבלנות, משתכרים בין 30—40 אגורות למכתב, בתוספת פרמייה. רובם משתכרים בין 60—70 ל"י ליום.

אימפריה קטנה. בשני הדורים קטנים, האחד בקומת קרקע בו נמצא גם משרד השליחויות, והשני בקומה השנייה של בית ישן במרכז ירושלים, מנהל אליעזר את האימפריה הקטנה שלו. בשני החדרים הקטנים נערך המיון, הדוורים עצמם עוסקים במיון הפנימי שלהם על הריצפה, בחצר. מאוד צנוע, מאוד לא מרשים — ומאוד יעיל וריווחי.

חברה

לילה יקר

ביפו

"זיוה יריב!" חכריו דן בן-אמוץ. "מחיר התחלתי" — "אני קונה!" קטע אותו איצ'ה ממבוש בזריזות.

דיאלוג זה ייצג כמעט את מלוא ההור

דוור-פרמי ממיון את הדואר

— מרוויחים 70 ל"י

מור שהושפע במכירה הפומבית שנערכה בתחילת השבוע בגלריה ריבנספלד היפרי את. יתרת הערב היתה רצינית להור וייע. אלא, שרוב הנוכחים, שהגיעו על חליפותיהם, עניבותיהם, סיגנס הצ'קים הפתוח, והבעת ג'נטלמן אנגלי בן שלי שה דורות לפחות — היו דווקא מרוצים מאוד מעודף הרצינות.

הטון שקבע את האווירה הכללית ב"מכירה, ניקרא: "סאוטבי" — עלישם בית אנגלי מפורסם מאוד, שחדשות לבקרים נערכות בו מכירות פומביות מפורסמות של חפצי אמנות ועתיקות שונים.

המידע החיוני הזה, היה ידוע מזמן למרי ריבנספלד. אבל מרי, הידועה יותר

רחוק מלהיות בריא. לדעתו, ניתן לסתור את הבעייה בדרך אחת: בתי-חולים איזוריים: או יהיה קשר הדוק יותר בין החולה לביית-החולים, וכך יוכל בית-החור לים לטפל בבריאות הסביבה, שעד כה היתה מוזנחת.

בעיית רופאי הספר לא תהיה גם היא קיימת אז. השיטה האיזורית תאפשר לרופאים צעירים וחטרי נסיון לשרת — במרכז רפואי. שכן המרכז הרפואי יהיה בכל מקום — ולא רק במרכז הארץ.

שני תפקידים. אשר למישרתו הרמה, אומר ד"ר שני: "אני מקווה שלא אעסוק במלאכה זו יותר מכמה שנים. אולי חמש שנים. בגלל מותו הפתאומי של שיבא. יצאתי ממסלול הרפואה הפנימית, שבה התחלתי, וזה מציק לי. מפריעה לי מאוד העבודה שמה חצי שנה לא פירסמתי אף עבודה רפואית אחת. אני רוצה לעסוק ב"מחקר. אם אעסוק שנים באדמיניסטרציה, הרי שלא אוכל להקדיש את עצמי למחקר.

עד עכשיו נמצאתי בתקופת לימוד בעיות ניהול בתי-החולים. עכשיו אני רוצה לחזור לעבודה מלאה במחלקה פנימית. אין בדעתי לנהל מחלקה. לא אוכל כעת להקדיש את עצמי לשני התפקידים. אני רוצה רק לעבוד כרופא במחלקה." כתוצאה, יוצר מצב מוזר: הממונה על

מנהל דואר-פרמי אדיעז
משמונה אגורות —

ד"ר שני במחלקה — יהיה רופא שיהיה כפוף לו בתפקידו כמנהל בית-החולים. אפשרות זו איננה מדאיגה את ד"ר שני. אותו לא מעניינת המסגרת הפורמלית — אלא רק השגת המטרה.

שרותים

כשרוצים — אפשר

להיות יעילים

דניאל הורוביץ פקח עיניו בתימהון. מולו ניצב צעיר מוקן, לבוש מכנס ג'ינס ותיק היפי בידו, שמסר לו מכתב רשום.

הדוויץ לא זכה מעולם לכך שמכ"ביו הרשומים יגיעו אליו לידירות הירור שלמית. בקומה החמישית. עד אז, נהג תמיד ללכת לקבלם בסניף הדואר.

מהפיכה. כמו הורוביץ, הופעתו גם ירושלמים רבים אחרים, כאשר בחמש השבועות האחרונים, זכו לקבל את מכ"ביהם הרשומים בזמן — ובכל קומה. האיש הביא להפכת-תקשורת זו בבירה הוא משה אליעז (26), בעל משרד לשלי-חיות הד.ר. כאשר דוורי ירושלים החי

גם את יכולה להיות חשפנית פרטית!

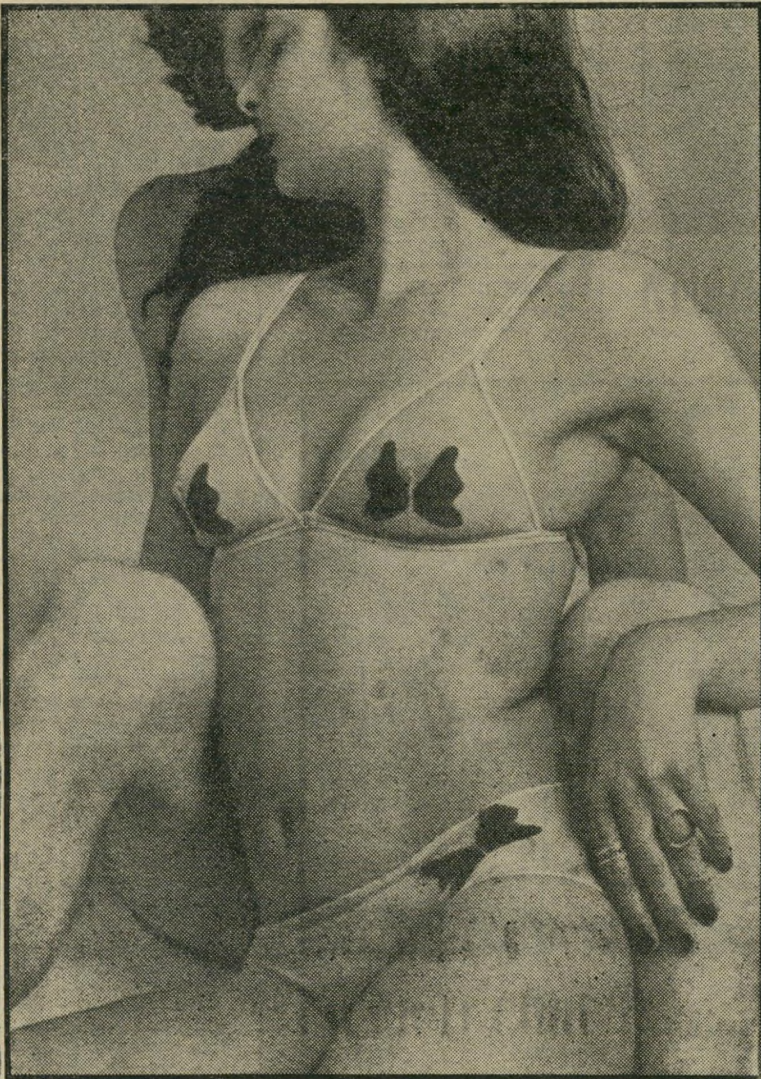
סטריפ-טיזאית בכל בית

לקראתך, להעניק לך לפחות את האבי-זרים המתאימים לך. ההשתוללות ה-מאפיינת את הלבוש החיצוני התרחבה גם לתחתון — והתחתונים הבלעדיים המוצעים לך בעונה הקרובה, מאפשרים לך לבצע בקלות הצגת סטריפ-טיז פרטית בבית.

זה בדיוק מה שהיה חסר לך בחיים, נכון? כל ימך השתוקקת, בסתר ליבך, להתחרות באותן חשפניות זוהרות, ה-מרתקות את תשומת-ליבם של מאות גב-רים מהופנטים. אם כן, יצרני לבני-ה-נשים באירופה — ומן הסתם גם בי-ישראל, בעתיד הקרוב — החליטו לבוא

תחתונים מקצועיים לעקרת-הבית. „לא כדאי להסתיר ישבן נחמד“ בסיסמה זו נוצרו תחתונים אלה, שאכן אינם מסתירים הרבה — בדיוק כמו החזייה, שמלבד קישוט התחרים בחזית, מורכבת מסרט-תמיכה בלבד. התחתונים, כפי שאפשר לראות בתצלום שבחלון למעלה משמאל, יכולים להתאים כמובן גם להופעה מיקצועית של חשפנית.

הפרפרים הם חופשיים חזייה רכה חצי שקופה ותחתון ניס הולמים. האשה הצנועה יכיר לה לסיים את המופע גם בלי להסירים — התוצאה אינה שונה בהרבה מעירום מלא.

חזרה לבירית ולתפר אופנה מתפשטת במהירות היא חזרה לשנות השלושים' לימי הבירית והתפר מאחור בגרבי הניילון — שניראו אז כה סקסיים ורומנטיים. הדוגמנית מבליטה מעין מחוך המבליט את הגיזורה. השיבה לתקופה לאחר באביזרים התחתונים הינה חלק מההתרפקות המחודשת על התקופה הקודמת, הרומנטית.

אנשים

תאו: "אתה הלו אתאיסט, חניך השומר הצעיר", אמרו לו. יג' אל עמד על זכותו להתפלל. אבל אצלנו מתפללים לפי נור סה ספרד ואתה אשכנזי", ניסו עוד להשפיע עליו. "אני דור קא חזק מאוד בנוסח ספרד", אמר לביב. בליט ברירה חבשו הסוהרים כיפה לראשו והביאוהו לתפילה הציבורית בבית המעצר באבירכיר.

■ **גרעון סאמט, מפקד תחנת גליציה לשעבר, שי התמנה כעורך-מישנה של הר יומון הארץ במקומו של יאיר קולבר, לא שבע השבוע נחת ממגיה עתונו. שגיאת הדפוס היחידה שהיתה בגיליון יום א' של הארץ השבוע, נגעה לתור ארו של סאמט עצמו. במקום "עורך-מישנה הוא הגורד כ"ע" רך-משונה".**

און, הבחין פרץ בקבוצת מבקרים אחת מאשדוד. פרץ הה לייט למתח אולם, התייצב בין בובות השעווה כאילו היה אחת מהן. כאשר הגיעו המבקרים מאשדוד למקום, התפרץ אחד מהם, הטרכטוריסט **עוזי ארי** בץ בזעקה: "תראו, אפילו את יהושע פרץ הנציחו כאן". כא שר הבחין ארבץ בחיך שהתפשט על פני פרץ-הבובה כמעט והתעלף.

■ **אגב, פרץ מוכן להי שבע, כי אחד מנהגי לונדון שכמעט ודרס אותו ברחוב והפי לייט לעברו קללות עסיסיות, לא היה אחר מאשר הזמר הבריטי המפורסם **תום ג'ונס**.**

■ **כתבו הכלכלי של הארץ, יגאל לביב, שנעצר לפני שבע על ידי המשטרה כחשוד בתיכנון פריצה למטרות סחי**

עובדי מערכת עיתונו, העובדים, שנעלבו על שלא קיבלו בקי בוקי משקאות יקרים יותר מאשר יין פשוט מתוצרת מקר מית, החזירו את השי. מוזס למד את הלקח. השנה הוא לא נתן לעובדיו כל שי. ועד העובדים של מערכת ידיעות אחרונות היה יותר נדיב: הוא שיגר לבעליו העשיר של העי תון חבילת שי שהכילה משקאות יקרים מתוצרת חוץ וממתקים.

■ **יהושע פרץ, מזכיר ועד עובדי נמל אשדוד, מבלה לאחרונה בסוירים בחו"ל. בעת שביקר בלונדון, הלך לחנות בכובות השעווה המפורסמות המוצבות במוזיאון של מאדאם טוסו, ושכל אחת מהן באה להנציח אישיות היסטורית חשובה. תוך כדי סיור במוזי**

יהונתן גפן התגלה כאב מסור במסיבה שערכה השבוע הזמרת שולה חן במועדון "טיראן" לרגל הולדת בתה. המשורר והפיליטונאי גפן, הופיע למסיבה עם אשתו היפה נורית ועם בתם, ניהל את מגעיו החברתיים במסיבה תוך טיפול בבת.

■ **ערב ראש השנה נשאל הרב הראשי לישראל, אפר יהודה אונטרמן, אם יש בדעתו להגיש את מועמדותו לתקופת כהונה נוספת כרב ראשי. השיב הרב בן ה-90: "לא אדבר על כך כדי שלא יחשבו שיש לי עניין אישי. יש עוד חמישה חודשים להתייעץ. לא החלטתי לא לחיוב ולא לשלילה".**

■ **מאז נטש את תפקידו כמזכיר מפלגת העבודה, הרי פנה ח"כ המערך אריה ("לוי בה") אליאב לעיסוקים שלווים יותר. מדי שבת בבוקר בשביר עות האחרונים, אפשר לראות את ח"כ אליאב כשהוא מבלה על גדות הירקון בחברת משפחתו, שקוע שעות ארוכות בריג בעזרת חכה.**

■ **ערב ראש השנה תשל"א שלח נוח מוזס, בעל ידיעות אחרונות, בקבוקי יין כשי לי**

■ **לפחות לגבי אדם אחד בישראל, נשאלו עדיין לוחמי האצ"ל והלח"י בבחינת טירי ריסטים. זהו מאיר וייסגאל, מי שהיה נשיא מכון וייצמן למדע. בספר זכרונותיו העומד להופיע בקרוב, מספר וייסגאל על ביקורו במצריים בנובמבר 1944, בעת שלורד מוין, "בר צח בידי טיוריסטים יהודיים, באותו ספר מספר וייסגאל גם על אחת החוויות המזעזעות שעברו עליו בעת שביקר ב-1944 במחנה הפליטים בעתלית וראה את הטיפול המפלגתי ביליט ילדי העולים.**

■ **כתב וייסגאל: "אחרי שעשיתי שם שעה, מתבונן במיון, קראתי לחדר הזה לישכת הדינאמיקה... הילדים נחקרו בשאלות. מה שרע מהם, הם היו נפחדים. עבר עליהם גיהנום בארץ ישראל הם היו רק יום או יומיים. הם לא יכלו לדעת שאין זאת הגסטאפו, שאנשים אלה משתדלים לעזור להם... אילו היתה העברית שלי רהור טה הייתי מתפרץ על החוקי רים".**

■ **ראש עיריית ירושלים, טרי קולק, חזר בו השבוע מכל הצהרותיו הקודמות שלא יבקש סליחה על שהטח כלפי הפרופסור יואל חייטובסקי את הקריאה: "שק לי בתחת". אחרי שחייטובסקי איים לתבעו לדין, התנצל טדי וביקש סליחה. ייתכן וטדי, שהגן על זכר תו להשתמש בביטוי זה, חשש פן במשפט יסתבר שהוא השי מיע את הביטוי כשהיה בגי לופין. מסתבר שטדי הגיע לי אתה פגישה עם ההורים, בה הפליט מה שהפליט, ממסיבת**

מונשה קדישמן הפסל הישראלי שזכה לתהילה בחו"ל חזר לארץ ונכנס מייד לטיפול באיכילוב כדי להוריד 20 קילוגרמים מהשקלו. כל יום בורח קדישמן כדי כן הוא מציג את ביטנו בפני האמרגנים יעקוב אגמון ומרקו תורג'מן.

■ **פרשתם של צמד הזר מרים, שמוליק קראוס ר ג'וזי בך, הגיעה לשיא טראגי חדש. לפני שבועיים, ניס תה ג'וזי, עולה מארצות-הברית, שהתבלטה תחילה כרק דנית ואחר כך כומרת, לשים קץ לחייה. היא ניצלה בנס, אושפזה ומקבלת טיפול. ימים מספר אחריה ניסה גם בעלה, הזמר-מלחין שמוליק קראוס לי סיים את דרך חייו. אף הוא לא הצליח בכך, מקבל טיפול רפואי באמצעותו מנסים לה ציל את חייו.**

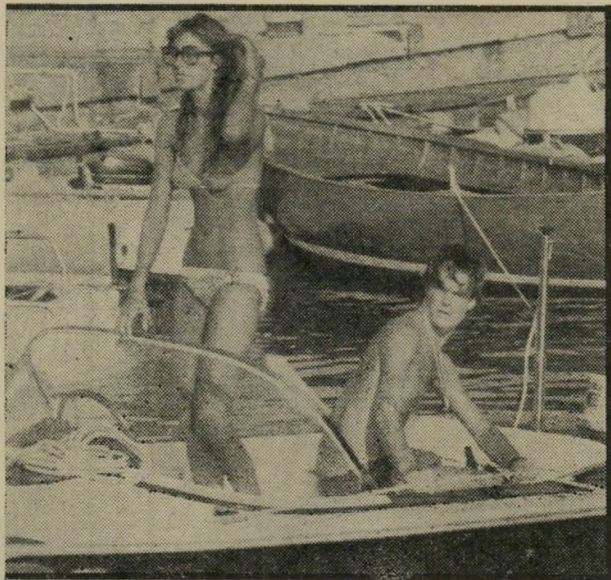
פסוקי השבוע

■ **הרב הירושלמי עדין שטיינזלץ, בסימפוזיון בעיר תון על המשמר: "בתולה היו דעת שהיא בתולה וחושבת על כך שהיא בתולה, היא בתולה מאוד מפוסקת".**

■ **הרב איסר יהודה אונטרמן, הרב האשכנזי הראשי לישראל, בהתבקשו על הגיב, על ידי סופר הארץ, על מעורבותו של עורך-הידיון חיים בסוק כפרשת מיסמכי לנסקי: "קשרים עם פשע מאורגן? זה לא יפה!"**

טה, אחרי שהאשים בהאשמות חמורות קצין משטרה בכיר, הוא ללא ספק הלורד היחיד בישראל. תואר אצולה בריטי זה טבוע כחותם בשמו של יגאל. במקור היה שמו של הכתב יגאל ברגר. אולם כשהגיעה שער תו לעברת את שמו, החליט הצעיר, ילד חדרה, שהתחנך במוסד-החינוכי של השומר הצעיר בגן-שומאל, לכלול ב שמו גם את שם האדם שהיה נערץ או עליו מכל: הלורד בייירן. כך הרכיב יגאל את שם משפחתו העברי החדש, שהוא בעצם ראשי תיבות של השמות הבאים: לורד בייירן יגאל ברגר — לביב.

■ **אגב, אולי בפעם הראשונה בחייו, בילה יגאל לביב בבית-הכנסת דווקא בעת מעצרו בבית-המעצר באבירכיר. וסיפור שהיה כך היה: כל תקופת מעצרו הוחזק לביב בתא בידוד, כדי שלא יוכל להתרועע עם עצורים אחרים. אבל בהגיע ראש-השנה, נאלי צים הסוהרים לפי החוק, להחזיר אפילו לעצורים בתאי בידוד ובצינוק להשתתף בתפילה, אם אלה רוצים בכך. הסוהרים ניסו להשפיע על יגאל להישאר ב-**

רוברטינו רוסוליני אינו רק מזכיר את במאי הקולנוע האיטלקי רוברטו אינגריד ברגמן, כתוצאה מהרומן שהתפתח ביניהם בעת הסרטת ה"סרט", "סטרומובולי", הוא כיום בן 21, סדונט לארכיטקטורה. רוברטינו, שיוש מאביו את החיבה לנשים אך לא לסרטים, נראה בעת חופשה שהוא מבלה באי סרדיניה בחברתה של הרוזנת האיטלקיה קרספי.

התקפה על היורש

כרוז ההשמצה היה חריף — אפילו בי מונחים של כרוזי השמצה. הוא האשים את הרב משה חיים שיינפלד בכל האש"מה תחת השמש, תבע מהנהגת אגודת ישראל לסלק את שיינפלד מכל תפקיד. הרב הצעיר (34) קורבן ההתקפה, הינו חבר ההנהלה המצומצמת של אגודת ישראלי, ונחשב לאחד מאנשיסודו של ח"כ שלמה לורנץ. לדעת רבים, רואהו לורנץ כיורשו המיועד. תפקיד נוסף של שיינפלד: אחראי על צעירי האגודה המתגייסים ל"גח"ל, והמתאמנים במשך קוממיות. אלף ל"י פרס. הצרה עם כרוז ההש"מצה, כרגיל עם כרוזים כאלה, היתה ה"חתימה שבסופו. ליתר דיוק — היעדרה. במקום חתימה, השתמשו מפיצי ההשמצה בשם: "קבוצת אברכי חסידי גור".

נתקף שיינפלד גישה מודרנית מדי

"אני מוכן לשלם אלף ל"י למי שיגלה את העומדים מאחורי המכתב", הכריז הרב שיינפלד. הוא לא הסתפק בכך, פנה למשרד הקירות פורטי, מודיעין אזרחי, ביקש לגלות את האחראים.

לא היתה זו הפעם הראשונה ששיינפלד שימש מטרה להתקפה. שנתיים לפני כן, הוציא נגדו הרב בנימין מנדלזון, רבו של מושב קוממיות, שבתחום פיקוחו נמצאים גם מתגייסי הנח"ל, פסק-הלכה, בו קבע:

"לכבוד ראשי הנהלת צעירי אגודת ישראל בארץ ישראל ה"ה ר' שלמה לורנץ נ"י ור' שמעון סירוקה נ"י ור' אברהם רייז נ"י.

"אחרי ההשתדלויות וההתאמצויות בגוף ובנפש שעשיתי לתקן הנח"ל של צא"י באתי לידי החלטה שעפ"י תורה אני צריך להודיע לכב" פסק הלכה: "שעפ"י התורה מחויבים ראשי צא"י לפטר את ר' משה חיים שיינפלד נ"י מתפקידיו בנח"ל. הן מניהול הנח"ל בפנים והן מטיפול משרדי בעניין הנח"ל במשרד צא"י והן מטיפול אצל מוסדות הצבא ובסתחון.

וכאשר אין בזה עניין של זמן — ב"ד צריכים לעשות זאת בשומעם ההלכה. גם ר' משה חיים שיינפלד צריך לקיים ההלכה והש"י יתן לו בזכות זה פרנסה וכבוד ממה שמותר לו להלכה, הצא"י צריכים להגיד לו ההלכה הנ"ל ואם ירצה לקיים מה טוב, והא"ץ שיהי צריכים ראשי צא"י לקיים ההלכה, וזכות מרן החזו"א זצ"ל שהנהיג אתכם בחייו בעלמא הדין יגן עליכם שגדולים צדיקים במיתתו יותר מבחייהם, שתקיימו ההלכה מהתורה בי שמחה וצא"י יתנהל עפ"י דרך קדשו עד ביאת משיח צדקנו במהרה דידן אכ"י".

"בנימין מנדלזון, רב דפה."

גישה מודרנית. הרב מנדלזון סירב לגלות את הסיבות שהניאו להוציא פסקי דין חמור זה, טען שהן סודיות — כמו פסקי-הלכה עצמו. שיינפלד, שפסקי הלכה נגדו לא הוצא לפועל — טען, כי שמחה וצא"י יתנהל עפ"י דרך קדשו עד ביאת משיח צדקנו במהרה דידן אכ"י".

החינוך הדתי, ולא עקב איסורים בעבור דתו.

ואילו ח"כ שלמה לורנץ הגיב על ה"פרשה: "שיינפלד הוא אדם נקי וישר."

עסקים

"אחיו של פרס"

חייב לי חצי מיליון

"איך הוא יכול היה לעשות לי את זה? עשר שנים עבדתי אצלו — מדוע שית" ייחסו אלי בצורה כזו? למה זה מגיע לי?"

הגבר הקשיש, ששירך רגליו בדיכאון בעקבות פרקליטו, במסדרון בית המשפט המחוזי בתל-אביב, לא פסק מלמלל מ"לים אלה שוב ושוב, ללא הרף.

היה זה אליעזר גרוסברד (50), קבלן שרברבות תל-אביב, שהגיש, באמצעות עורך-דינו דן גיורא, ממשדו של עורך-הדין שמואל תמיר, תביעה על יותר מ"חצי מיליון ל"י נגד חברת-הבנייה הפריטית אדגר בע"מ ומנהלה, גרשון ("גיגי") פרס, אחיו של שר התחבורה והתיקשורת. מתני התחילו הצרות. לכאורה, הייתה זו תביעה מסחרית רגילה. למעשה, טוען גרוסברד, הירשה לעצמו לתת אש"ראי ענק כזה לחברת-הבנייה רק בגלל הקשרים הממושכים ביניהם, שבמהלכם הוכיחה החברה עצמה שוב ושוב כעומדת בתשלומיה.

"רק אחרי שגיגי פרס נהיה המנהל ב"פועל של החברה, התחילו הצרות שלי", מקונן הקבלן.

בתביעתו, טוען גרוסברד כי אדגר ו"מנהלה הזמינו אצלו עבודות שרברבות בשני בנייני מגורים, האחד ברחוב האר"ניברסיטה 95 והשני ברחוב אופנהיימר 16, שניהם בתל-אביב, בשעת ההזמנה, סו"כס כי ערך ההזמנה יקבע עליידי שמאי. בתום העבודה, קבע השמאי, המהנדס זלמן כהן, כי ערכה 405 אלף ל"י. גרוסברד קיבל על-חשבון 53 אלף ל"י בלבד.

נתבע פרס אשראי גדול מדי

הזמנה שנייה, טוען גרוסברד, ביצע עבדו אדגר בבנייניה ברחוב אופנהיימר 12 ו"14". ערך ההזמנה — 557 אלף ל"י. מתוך זה קיבל רק 337 אלף ל"י. כל בקשותיו להשלמת היתרה של שתי ההזמנות, בסך 532 אלף ל"י, לא נענו — עד שנאלץ להגיש תביעה משפטית. צעד נדיר למדי, מאחר שבכך חיסל כל סיכוי בעתיד לזכות בעבודה ממקור עשיר, שי מעטים כמותו.

הסביר גרוסברד את צעדו: "ראיתי שבלי משפט, אין לי סיכוי לקבל את ה"כסף שלי. אני לא יכול להרשות לעצמי לוותר על חוב של חצי מיליון — אפילו אם זה אח של מיניסטור".

"אין זו הפעם הראשונה שבניינים אלה זוכים בפירסום. הבניין ברחוב האוניברסיטה 95 הגיע לכותרות כאשר יגי פרס ניסה להוציא משם דייר בשם ליא גרדנר, ותוך כדי כך נהרס כל פנים הדירה (פרס טורף עולה חשב, העולם הזה 1743). הבניין ברחוב אופנהיימר 12 הוזכר כמ"קום בו התכוון מאיר לנסקי לרכוש דירת"גג. בבניין הסמוך, מספר 14, נפל פועל עובי מקומות-הגג ונהרג.

אם ניהנת בסבלנות, חוש הומור ועצבים חזקים, תהיה זקוק להם מאוד בימים ה"קרוכים. מישוה ה"מקנא בך מסיבות הידועות רק לשניכם, יעשה כמיטב יכולתו וגם יצליח במידת-מה להפץ עליך שמועות ולהבאיש את ריחך ב"מקומות חשובים. סי"כויים טובים יהיו במישור הרומנטי.

סנה 21 במרס - 20 באפריל

שור 21 באפריל - 20 במאי

תאומים 21 במאי - 20 ביוני

סרטן 21 ביוני - 20 ביולי

אריה 21 ביולי - 20 באוגוסט

בתולה 21 באוגוסט - 22 בספטמבר

מריבה עם ידיד ותיק בגלל בעיה כספית, עלולה לגרום לך ה"שבוע מתח נפשי עצום. מצד אחד לא יתן לך מצפונך לזנוח ידיד ב"צרה, אך כנגד זאת לא תהיה מסוגל מבחינה נפשית לסייע לו כי דרוש. כל החלטה ש"תקבל ביחס לדילמה זו תיתן לך הרגשה כי אתה מפסיד משהו חשוב.

יום א' מתאים לסיורי רים כספיים. יום ג' מביא לך בשורה לא כל-כך נעימה. זהו שבוע טוב לאלה הר"צים לבלות, להשתתף לאגור כוח לקראת ה"באות — לא כל-כך טוב לעסקים. בייחוד ידאגו אותך שותפיך ושכניך. סידורי בית יש לסיים בדריזות — אחרת יביאו לך שירותן-ראש. בחזית-הלב אין הרבה חדש.

אינך טורח לחשוב מספיק על עתידך, ואינך מנתח באופן נכון את האינפורמציה שהגיעה לידך. אל תהי סס מלהתייעץ עם בן זוגך בענייני עבודה. שמור על ההישגים הג"דולים אליהם הגעת לאחרונה, ואל תפספס. בת מאזניים — זכרי שאי-אפשר לרמות את כולם כל הזמן. זהירי בדברייך ושקלי היטב את מעשייך, פן תי"כנסי לצרה גדולה. כדאי שתתחילי לחשוב ברצינות על עתידך.

מאזניים 23 בספטמבר - 22 באוקטובר

עקרב 22 באוקטובר - 22 בנובמבר

קשת 23 בנובמבר - 20 בדצמבר

גדי 21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי 20 בינואר - 18 בפברואר

דגים 19 בפברואר - 20 במרס

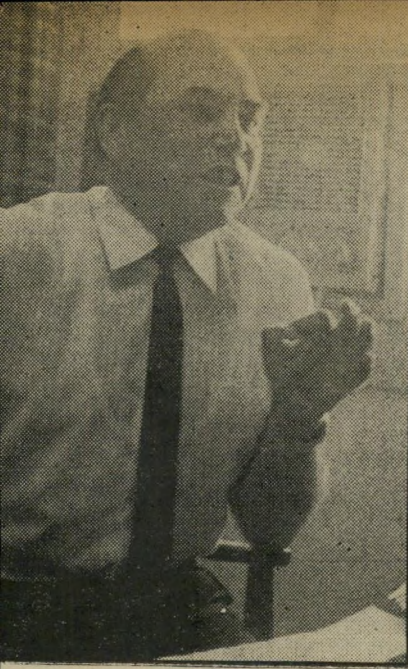
כולנו יודעים שאתה בטוח שבכוונך לפתור את בעיותיהם של כל אלה הפונים אליך. אבל השבוע — בחיך, אל תתן עצות. אתה עשוי לסבך אחרים, שבוך שאתה ח"ר שכולם בנויים כמוך. התנאים אינם שבים לכל אחד, וזה נתון שעלול לסבך אותך, בייחוד כאשר אתה אינך רואה את נקודות הזולת. בייחוד אתה עשוי לגרום לשיברון-לב לבת שור, וגם לבן דגים. אל תתן לעצמך להתפרץ בן עקרב.

המצב הביטחוני אינו צריך להשפיע על תוכניות העבודה היומית שלך. אל תדיר שינה מעניך בגלל סי"בות הקשורות בבניהול המדינה. השתדל להת"ייחס יותר בכובד ראש למתרחש סביבך. משהו לא נעים יקרה בחוץ המשפחה שלך. דווקא לקראת סוף השבוע תי"כה במשע נחת רוח — זכיייה כספית קטנה, מתנה יקרה, או משהו דומה. גבר עימו היית קשורה ינתק יחסיו איתך. אל תתיאש, הוא יחזור, כעבור זמן.

ידידך כועס — אבל לא נורא — זה יעבור ל"ו. השבוע זה מראים הכוכבים שינוי דראס"טי. מה שחשבת שלא יהיה בסדר — יסתדר בסופו של דבר. בכל השטחים, זהו כנראה השבוע שלכם, גויים. בלו היטב, טיילו הר"בה, בעיקר בחיק הטבע ונצלו את החיים. אל תשימו לב למה שהשכנה ממול או"מרת. מה היא כבר מבינה? חוץ מזה, הקינאה מעבירה אותה על דעתה.

לא השבוע! שום טיולים! לא לנסוע! היעזווע שעברת בתחילת החודש ממשיך לתת את אותותיו. או"לם לא די לחשוב על מה שהמצב עושה לך אתה חייב לעשות משהו לשנות. זכרי ש"את יכולה ליפול בפח בייחוד עם בן מזל בתולה, אותו תפגשי באקראי ותחשבי אותו לבלתי סימפטי בתחילה. אל תהסטי לגתק את הקשר לפני שיהיה מאוחר מדי. לאנמים שבוע רע, רע מאוד. הרבה בחנוכה.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את ח"רת בהתמדה מדאי"גה, למצבים ישנים ולקשרים ותיקים. הי"זהיר! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו בה נתנסית בעבר — זהה עם מה שאת כבר י"דעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהיתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים מי כמה מן הבידור הקל לו חת"כוונת את, בעצם, השתדלי ללבוש אדום.

המטפלת מרים דובוב:

„עיני ראו דברים נוראים...”

המנהל צבי מנור:

„מקומות אחרים גרועים יותר...”

ילדים אלה נדונו למוות

מרים (עלירה) דובוב היא בשנות החמישים, בלונדית, נמוכת-קומה, ועד זרועה השמאלית מקועקע מספר כחול. במשך כחצי שנה עברה כמטפלת במוסד — ועם פירסום הכתבה ב„העולם הזה”, מצאה עוז בנפיה לסיפר את סיפורה.

היא לא היתה היחידה. בעקבות פיצוץ קשר השתיקה מסביב למוי סד עזירי „העולם הזה”, גילו גם עובדים אחרים פרטים נוספים על המתרחש שם. עדותה של דובוב נבחרה בגלל היותה השלמה ביותר. זה סיפורה:

„מה שגיליתם — זה עוד כדור. ילדים רעבים, שהיו מתגנבים למטבח לחפש משהו לאכול — היו קושרים אותם לכיסא ומשאירים אותם כך. אצל ילדים אחרים, שלא יכלו לצאת מהמיטות, נהיו פצעים פתוחים בעומק של חמישה ס"מ, בגלל חוסר טיפול. הילדים רעבים ומקבלים מכות. אל חיות מתייחסים יותר יפה.”

האשה הנרגשת, שהופיעה במערכת, הצביעה על הכתבה „אישוויץ בישראל” („העולם הזה” 1773), שסיפרה על המצב המחריר במוסד לילדים מפגרים, „בתי-פנחס” בנס-ציונה.

תו של המנהל, עורך-דין צבי מנור: „גו, מה דעתך על הגיטו שלנו?”

לא להאכיל,

לא להשקות

כבר אחרי זמן קצר הרגשתי שאני מתפוצצת.

קרה די הרבה, שילד היה מקבל התי קפה של אפילפסיה (מחלת הנפילה) באמ צע הלילה. במקרה כזה, לא יכולתי לעז זור לו. כל התרופות היו סגורות בארון. על מנעול. מנור לא הסכים להשאיר אור תו פתוח. „צריך לשמור שלא יהיה ביו בוז.” אמר לי. כשילד היה מקבל התקפה, הייתי צריכה לצלצל למנור הביתה, והוא היה בא לתת לילד כדור.

פעם הוא בא עם אשתו, שהיא רופאה. היא כיסתה את הפנים בידים, ואמרה: „אוי, אני לא יכולה לראות את הילדים האלה.”

אפילו שתייה לא יכולתי לתת לילדים בלילה. עורך-דין מנור אמר לי לא לתת להם תה לפני שאני בודקת אם העור שלהם יבש לגמרי. „אין לי תקציב לבוז בוז.” הוא אמר לי.

הילדים האומללים האלה היו רעבים כל הזמן. אני הייתי עובדת משמרת-לילה, וזה היה התפקיד שלי להכין להם ארוז חת-בוקר. הייתי מקבלת שתי ביצים של חמש אגורות, כדי לחלק ל-15 ילדים.

דייסה הייתי עושה להם מאבקת-חלב, גריסים ומים. התלוננתי למנור שאין שום שומן בדייסה ושום ביצים. הוא הסביר לי שהוא לא חייב לתת לילדים ביצים.

גם מרגרינה, פירות, בשר, חלב טרי, או אפילו ביוסקוויטים, הילדים לא רואים אף פעם.

קציצות —

מלחם

במקום בשר, היו הילדים מקבלים קציצות.

אני רוצה לספר איך היו עושים את הקציצות האלה: המנהל היה קונה כמור יות גדולות של לחם יבש, עם עובש, במשאות שלמות. במטבח היו מנקים קצת את העובש, מוסיפים חמש ביצים — ומי כינים מזה קציצות ל-80, 90 ילדים. לא פלא בגלל האוכל הזה, שהילדים

התמונה הכי מזעזעת שאני זוכרת מבית-פנחס, ושלא אשכח לעולם, היא ילדה קטנה בשם גילה*. אני לא יודעת אם גילה עוד חיה היום. כשאני הייתי שם, היא היתה בת תשע. היא נראתה בת ארבע, אבל היא היתה בת תשע.

הגוף הקטן שלה היה מכוסה בפצעים נוראים. אחדים מהפצעים היו בעומק של חמישה-שישה ס"מ. הייתי מכניסה לתוך הפצעים את כפית התרופות כולה, כדי שהתרופה תגיע לעומק הפצע. הכפית נכר נסה לתוך החור.

גילה לא היתה היחידה. כל הילדים שלא יכלו לקום מהמיטות, היו במצב דומה. הפצעים האלה נהיו אצלם בגלל אי-אכילה והזנחה בטיפול. הילדים המסכרים שוכבים כל היום במיטה, לא יכולים לזוז, ועושים את צרכיהם שלהם במיטה. אם לא שמים-לב לנקיון שלהם, ולא מזיזים אותם כל כמה שעות לצד שני, כל הגוף שלהם נהיה רקוב.

הכניסו אותם —

למות שם

באתי לעבוד בבית-פנחס בתור מט-פלט ביוני שנה שעברה.

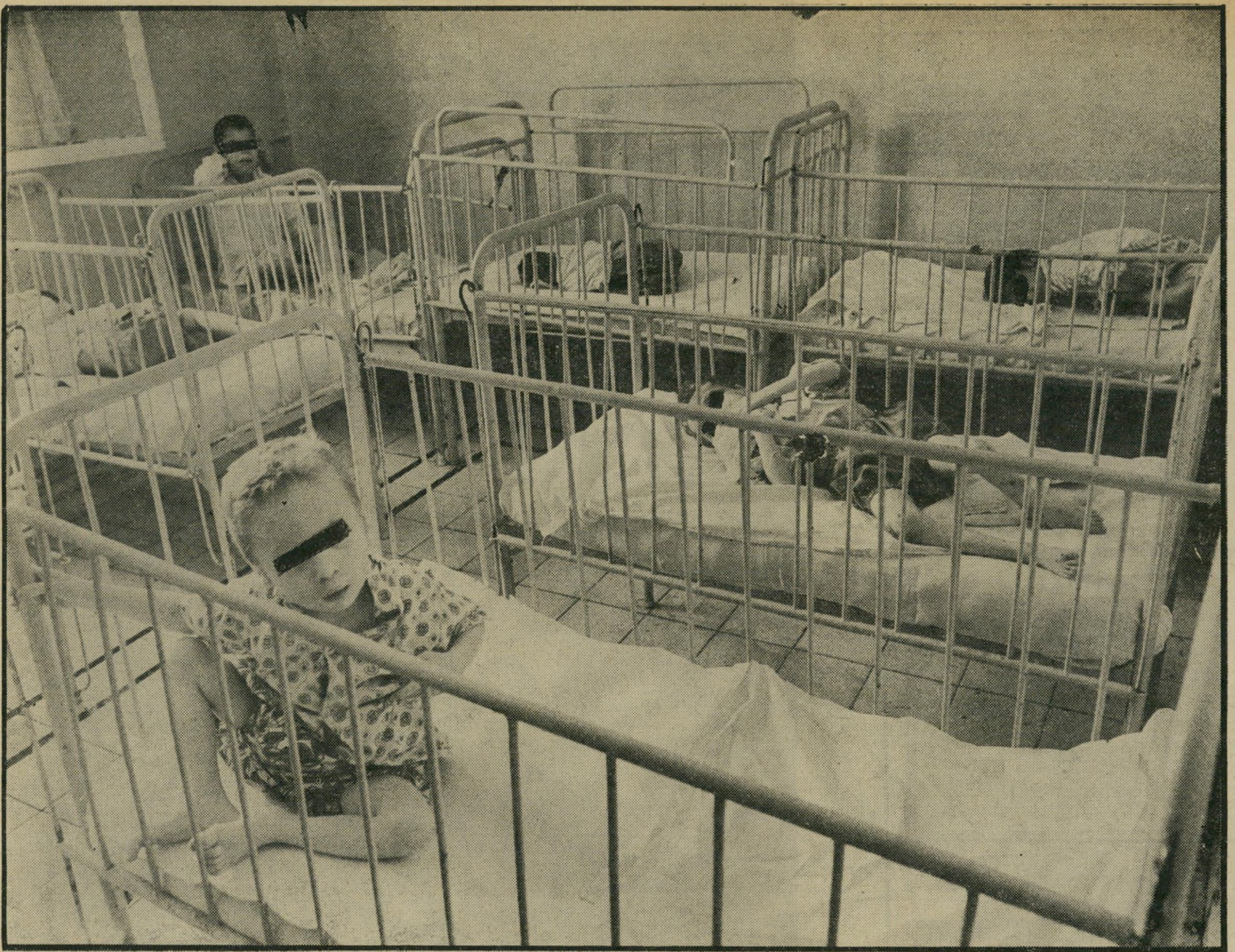
בינאר השנה התפטרתי. לא הייתי מסוגלת לסבול יותר.

במלחמה הייתי במחנות-המוות אוש-וויץ וברגן-בלזן. האווירה בבית-פנחס הוכירה לי את הזמנים שם — בדיוק. אף אחד לא מתייחס אל הילדים האומללים כמו אל בני-אדם. כולם יודעים ש-הכניסו אותם לשם רק כדי שימותו. זה די נכון, בעצם. הרבה מהילדים הם לא רק מפגרים, אלא גם חשוכי-מרפא, וסובלים מכל מיני מחלות.

אבל זאת בכל זאת לא סיבה, לפי דע-תי, לתת להם לסבול ולהיות רעבים. אם הם נדונו למות — למה לא לעשות את השנים האחרונות שלהם יפות? אבל בבית-פנחס, לאף אחד לא איכפת. והמצב גם איננו סוד — למרות שאף אחד לא מוכן לדבר על זה. פוחדים. בנס-ציונה, קוראים למקום בשם מחנה ריכוז. אפשר לשאול כל נהג מונית. כמה ימים אחרי שהתחלתי לעבוד, שא-לה אותי אסי-הבית, אליזבט, שהיא חמו-*

„אל חיות מתנהגים יפה יותר...”

* שמות הילדים מוסווים.

פניתי לעוד הרבה כתובות, בבקשת עוד רה. פניתי לחנה לוי, מתנהלת ויצו. פניתי לעורכי דין ולאיש ציבור. למי לא פניתי? אף אחד לא עזר. אינני יודעת למי עוד אפשר לפנות. כשקראתי את הכתבה בהעולם הזה, שמחתי קיוויתי, שאולי עכשיו משהו יתעורר להציל את הילדים האלה. אני מתחננת: הצילו את הילדים. הרי לא ייתכן שבכל מדינת ישראל לא יהיה משהו שידאג לילדים קטנים, שנולדו בלי תקווה, וחיים בסבל ויסורים עד שימותו.

בתגובה על האשמותיה של מרי ים דובוב, משרד מנהל "בית-פני חסי", עוררה הדין צבי מנור, את ההצבעה הכאה:

- אין זה נכון שהילדים במוסד רעים. הם אוכלים לשובע, אפילו יותר ממה שהם צריכים לקבל. במקומות אחרים הרבה יותר גרוע.
- רק שלושה ילדים מסוגלים להגיע למטבח. השאר אינם יכולים לנוע, מריר חקים למיטתם או לכיסא.
- היתה ילדה שנקשרה. זוהי ילדה מופרעת, שגרמה נזקים, ולכן קשרו אותה. גם בבית-החולים לחולי-נפש קושרים חורים מתפרעים.
- כל הסיפור בדבר הפירות הוא מסור לף. הפירות לא נתקבלו חינוך ממשרד הסעד. אלא ניקנו עלידי המוסד בכסף. יחד עם הפירות שניקנו עבור המוסד, ניקנו גם פירות עבורי באופן פרטי. את הפירות האלה לקחתי לביתי.
- מעולם לא קניתי להם מעובש.
- הילדים ישנים על סדינים.
- נכון שאמרת לדובוב שלא להחריר את הילדים החולים מבית-החולים. אור לם הפירות שלה איננו נכון. אמרתי זאת בגלל שבבית-החולים סירבו לקבל ילדים שלנו לאישפוז, ומשום כך הוחרתי אותה שלא תסכים לנסיגותיהם לא לקבל את הילדים.
- מרים דובוב היא לא נורמלית.

"אוי, אני לא יכולה לראות את זה", כיסתה הרופאה את עיניה, בראותה את הילדים הפצועים, הרזים, הנמקים במיטותיהם

שולח אותו לבית-החולים. לא פעם הוא שלח ילדים כאלה לתל-השומר אתי. "ב" שום אופן שלא תחזירי לי אותו", הוא היה מזהיר אותי. "שימותו בתל-השומר, לא אצלי."

כשהייתי מגיעה לבית-החולים, הרופאה במחלקת-הילדים היתה אומרת לי: "שוב פעם באת? אני לא רוצה את הילדים שלכם. הם מלוכלכים ונראים כמו של ימים". אחרי שראיתי שהתלונות שלי למנור לא עוזרות, הוחרתי אותו שאני אתלונן בחוף. הוא בכלל לא נבהל מזה. הלכתי להתלונן במשרד הסעד. בשדרות-ירושלים 22. ביפו. סיפרתי על מה שמתרחש בבית-פנחס. "הכל יהיה בי סדר", הבטיחו לי, ושלחו אותי הביתה. אחרי כמה זמן, באה ביקורת ממשרד הסעד. מובן שהם הודיעו למנור מראש. מתי הם באים. הביקור היה לעג לרש. מנור קיבל אותם במשרד שלו. הגיש להם קפה ועוגות וניהל איתם שיחה נעימה. בינתיים, הכריזה אליזבט על מצב חירום: היא חילקה לגו במהירות סדינים נקיים כדי לפרוש על המיטות של הילדים. את הילדים הערומים הלבישו, ולמטבח הורו להכין ארוחה חגיגית.

במכונית שלו, ולוקח את הארגונים. הילדים לא ראו את הפירות. היתה במוסד ילדה עיוורת אחת, בת 14, שנראתה כמו בת ארבע. היא לא היתה מסוגלת לאכול שום דבר, מלבד תפוחי-עץ. אבל כשהתפוחים שלה היו מגיעים, המטפלות היו אוכלות אותם. הילדים ישנים בצפיפות גוראה, מיטה נוגעת במיטה. חתולים נכנסים בלילה לחדרים וישנים במיטות על יד הילדים. עכברים וחרקים ממלאים את כל מקום. אחדות מהמטפלות היו פשוט זוננות. איתי במשמרת-לילה היו שתי צעירות. קטינות, מרים ולאח, שבמקום לשמור על הילדים, היו יוצאות כל לילה לכביש, עלייד השער, ושוכבות עם חילים מה סביבה. באותו זמן, היו הילדים בוכים לכוס מים, ולא היה מי שיתן להם.

"שימותו – לא אצלי"

שידד היה חולה, מנור היה מת זיק אותו עד הרגע האחרון, ורק אז השמות מוסווים.

שהיו יכולים ללכת על הרגליים, היו מתגנבים למטבח לנסות לגנוב אוכל. העונש שאלזבט היתה נותנת להם ב" מקרה כזה: היו קושרים אותם לכיסא, ולא נותנים להם לזוז. הילדים היו מקבלים גם מכות על כל צעד ושעל. בגלל המכות, הרעב, ההונחה, והמצב ההתחלתי הירוד שלהם, ניראו כל הילדים כמו שלדים. אני זוכרת ילד אחד, מנחם, שהייתי בטוחה בהתחלה שהוא בן ארבע. אחר כך סיפרו לי שהוא בן 13.

ישן בחוף, כמו כלב

אחד הרברים הכי מדכאים היה קורה במוסד בשעה ארבע לפנות בוקר. היה לנו במוסד עובד בשם חיים. הוא היה אילם, מפגר גם כן, בן 50 אולי. מנור הביא אותו מהמוסד למפגרים מבר גרים בראשון-לציון, ששייך לשותף שלו, יוסף שטיינהארט, שהוא הבן של אליי זבט.

חיים היה ישן בחוף על הריצפה. כמו כלב. כל יום, בארבע בבוקר, הוא היה מעיר את הילדים מהשינה, ומתחיל להור ציא אותם. על גבו, מהמיטות. הוא היה מנקה את הגומי שעל המיטה, ומחזיר את הילדים למיטות. בלי שמיכות. בלי סדינים. בקיץ, בחורף, אותו דבר. חיים היה יצור אומלל לא פחות מהילדים. גם הוא היה תמיד רעב, והמטפלות, שהיו מרחמות עליו, היו מביאות לו תמיד אוכל.

יום אחד הבאתי למוסד בחורה בשם חיה גרוסמן. כשביל לעבוד שם. כשהיא ראתה את הילדים, היא התעלפה.

מטפלות, עובדות על הכביש

יום חמישי, היה המוסד מקבל מ" משרד הסעד ארגונים עם פירות. בסביבות שעה שש, היה צבי מנור מגיע

במדינה

הווי

מלחמות פופאי

פשוט בארץ

גאוני הטלוויזיה, שגילו כי תוכנית ה־סרטים המצויירים, ובעיקר סרטי פופאי, הינם פופולאריים מאין כמוהם בין ילדים ומבוגרים כאחד, החליטו להודרו ולסלק אותם מתוכנית החורף. למרות שהגזירה בוטלה ברגע האחרון, החל פופאי לבדר את ילדי ישראל — ואת בתי המשפט שלה.

שני איבים. את ילדי ישראל הוא מבדר בהצגות תיאטרון שיומו כמה מפיקים זריזים. את בתי המשפט הוא מעסיק במלחמות ההדדיות שבין מפיקים אלה, שהאשימו איש את רעהו בזיוף ובחיקוי המוצר המקורי.

הצדדים הלוחמים: מחד — המפיק יאשה כץ ותיאטרון סולן של האמרגן והמפיק מיקי פלד, שהפיקו הצגה בשם עלילות פופאי — וברוך כותני, בעל בית חת זרקור, שהפיק הצגה בשם פופאי מלך ישראל — מנגד.

מפיקי עלילות פופאי טענו בבית-

הזהרה

לאור ההצלחה הגדולה של המחזמר לילדים

עלילות פופאי

המבוסס על הדמויות המקוריות של סידרת סרטי הטלוויזיה בהשתתפות שמי (מסמי וסוסו), פופיק, טליה שפירא, יעל בסיס, שמואלק ליבנה והקוסם מאוסט.

החלו נזקים למנייהם בהפקת הצגת שהן חיקוי גורע ונסיין להטעות את קהל הורים וחילונים.

ההצגה המקורית המבוססת על סידרת פופאי המלח נקראת **עלילות פופאי**.

נא להיזהר מחיקויים.

מודעת האזהרה

פופאי נגד פופאי — מי ינצח?

משפט שהם התחילו ראשונים בהצגה, ואילו המפיק של פופאי מלך ישראל רק מחקה אותם. בבית המשפט הזכית כותני באמצעות רישום של משרד המשפטים, שהוא היה הראשון שהחל בהכנות לקראת הצגת פופאי. בית המשפט דחה את בקשת התובעים. ציין בפסק-הדין: „איש מהשניים לא יכול לתבוע לעצמו זכות יחיד לשם פופאי“.

שערורייה. מבית המשפט, עברה ההלחמה בין שני יוצריו של פופאי לרחוב. פלד וכץ החלו שולחים מכתבים לבעלי אולמות, ובהם ההודעה: „אנו מדגישים שוב כי הצגת עלילות פופאי, כפי שהמפורסמת בעיתונות ובמודעות, הינה אך ורק בהפקתם הבלעדית של י. יאשה מור פעים בע"מ — תיאטרון סולן. איננו אחראים לתוצאות ולשערוריות שתנבענה מהשעיית דעת הילדים.“

„אנו תקווה שהינכם מבינים מה גודל הסיכון שבהשעיית דעת הקהל ותעמדו איתנו על המשמר למניעת התיימרות זו-לה בהונאת הציבור.“

זה עוד לא היה הכל. במודעות בעיי תונים, פורסמה בנוסף הודעה עליידי יאשה כץ, בה נאמר בין היתר: „הזהרה — גופים למיניהם החלו בהפקת הצגות שהן חיקוי גורע ונסיין להטעות את קהל ההורים והילדים. נא להיזהר מחיקויים.“ המודעות נעלמו. כותני איים כי משפט דיבה נגד מפרסמי המודעות. הפי מודעות פסקו. לעומת זאת, בלילה לפני שעמדה להיערך הצגת פופאי ברמת-גן, גילה כותני כי כל המודעות שהדביק על לוחות המודעות — נעלמו.

סיבוב נוסף במלחמה: כותני חקר את בית החייל בתל-אביב, שילם בשביל ה־אולם, יומיים לפני ההצגה הודיע לו יגאל סניר, מנהל בית החייל, שעליו לבטל את ההצגה. כאשר סירב כותני, לא הסכים סניר לפרסם את מודעותיו של כותני, כמקובל, מעל לוחות המודעות ובעיתונות. יאשה כץ מאשר כי ידו היתה בכל — מלבד הסרת המודעות. טענתו: „עשיתי דבר לגיטימי, אני מציג את פופאי הי אמיתי. כל היתר זה סתם זיוף!“

נראה שעד שבלוטו לא יתערב בעניינים, לא ישרור השקט בעסקי פופאי.

...עם גנשים דלילה

באור - ורשסקי

פרסום תוא

SCHAUB-LORENZ

1003 *
SL-1000 *
1050 *
2001 *
1150 *
1080 *

**3 זמנים
1971/72**

SCHAUB-LORENZ

חקלט הטלוויזיה הטוב בעולם!
אכירה של מקלמים חדישים
(לעת עתה בכמות מצומצמת) כבר החלה,
גם עבור עולים חדשים.
שרות מעולה בכל רחבי הארץ
סוכן בלעדי בישראל: „כנור“ בע"מ
פרץ 4, ת-א סניף: דרך העצמאות
104, חיפה

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • „הדפוס החדש“ בע"מ, ח"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

הוֹד מעלֵתה

נורית יהוד, 20.

צברית מראשון-לציון.

תצא לאירופה -

עליחשבון הטלוויזיה

הגרמנית כשגרירה

ראשונה של אכזיב

המשוחררת

שגרירת אכזיב

כ אשר הודימעלתה השגרירה תגיש את כתבי האמנה שלה, יוכלו הגברים הנוכחים במקום להשוות את גיורתה הנאה — עם תצלומי-העירום שלה שבידיהם, כפי שהופיעו בכמה מהידועים שבעיתוני אירופה.

לא שהופעתה הבשרודמית של הודימעלתה תהיה מלבבת פחות מאשר תצלומי-העירום שלה: כי מדי הייצוג שלה, כפי שנקבעו, יכללו מיניכנס זעור, המשאירים מעט מאוד לדמיון. חלצת-מטפחת, ששוליה קשורים בטבור, והמגלה זוג מותניים מקסימות וחטובות. וזה הכל בעצם.

מדיהייצוג האלה נקבעו בימים אלה, לקראת יציאתה של השגרירה לאירופה, עליי ועדת הטקס.

ועדת הטקס כוללת את נשיא המדינה, הלא הוא אלי אביבי — מי שהיה שנים רבות המתבודד מאכזיב, עד שהכריז על עצמאות, הפך לראש מדינת אכזיב.

וזה רק התבקש, שהשגריר הראשון שלו יהיה — שגרירה. והשגרירה הראשונה, תהיה-מישהי כמו נורית יהוד.

השגרירה

השוערת

נ ורית היא הדבר הראשון שנתקלים בו כאשר מגיעים לאכזיב. לא, היא לא השער. היא הבחורה העומדת בשער ובודקת את כרטיסי הכניסה.

היא בת עשרים וחצי, ילידת ראשון-לציון — דהיינו, תימניה — חתיכה נהדרת, בעלת 168 ס"מ, פנים והליכה של אינדיאנית והופעה מושכת תשומת-לב מגנטית. אחרי שגמרה את צה"ל, למדה שירטוט-כניין, ולפני חודש וחצי הגיעה למדינת אכזיב ללמוד כמה דברים נוספים, חשור בים לא פחות משירטוט-כניין. למחיתתה, החלה עזרת לאביבי ואשתו רינה בהפעלת המדינה, שהיא גם אכסנייה רבת-אורחים, נוסף לתפקידיה הפוליטיים.

לא לקח לנורית הרבה זמן לגלות את נותניה כדוגמנית צילום מעולה — ולהחליט להתפתח קצת בכיוון הזה. גם לאנשי צוות-ההסרטה של הטלוויזיה המערב-גרמנית, שהגיעו לאכזיב לסיוור, לא לקח זמן מיותר להבחין בה, בין עשרות החתיכות שמילאו את המקום — היטיות מקומיות, תיירות ישראליות שבאו לביקור ליום, וכל היתר.

גיזרה

מבוקשת

ה צרם של הצוות, לותר שטיקלברוקס, הבטיח לי עבודה במינכן, בתור דוגמנית צילום-אופנה. ברגע שאני אניע לשם, מספרת נורית, "ברגע שהוא

מרושתת בישראל, אין נורית מוכנה להציג טלם בעירום, כדי לא לצער את אימה. בחוץ-לארץ — אין בעיות, אומרת נורית.

ראה אותי — הוא התלהב ממני. הוא סידר לי הזמנה על חשבון הטלוויזיה.

מזבן שהומחים מח"ל הספיקו לגלות את דיעותיה של נורית בנושאים טכניים, כמו צילומי-עירום למשל: "בכלל לא איכפת לי להצטלם בעירום", מביעה נורית את דעתה לכל המעוניין. "העיקר שהצילומים לא יתפרסמו בארץ. אני לא רוצה לפגוע בריגשותיה של אמי."

התוצאה: בעוד כחודש תגיע נורית לאמסטרדאם, לפגישה עם המשקיע — ומשם למינכן.

ברגע שהוחלט על נסיעתה, החליט אלי אביבי לא לוותר על שירותיה של השוערת-חדרנית-כלבויניקית שלו גם בחו"ל. במסגרת תוכניותיו לקשירת קשרים דיפלומטיים בין מדינתו לארצות אחרות — שאיפה שאפילו מדינה כמו סין העממית אינה מתביישת בה — החליט להעניק לנורית כתבימינוי רשמי, להפוך אותה לשגרירה נודדת של מדינת אכזיב.

טלוויזיה

עובדים

פנים חדשות

או פוטו מורגנה?

מי שהפיתע במסיבת העתונאים השנתית עם מנכ"ל רשות השידור שמואל אלמוג, שנערכה בשבוע שעבר בבית אגרון בירושלים, היה דווקא הממונה החדש על עניני הטלוויזיה, סגן-אלוף ישעיהו תדמור. הוא נראה צעיר מאד, הרבה פחות מגילו האמיתי (37) וזאת בשעה שהיית מצפה לראות גבר כבד בעל הדרת פנים. תדמור נראה צנום, נמוך קומה ונערי כמעט. כאב לו מאד, שהציגו אותו בעתור נים כקצין, במובן שיכול להתפרש שלא כהלכה. כאב לו שכך רואים את קציני צה"ל, למרות דיבור היש והמתון, אומד רת כל חזונו אורח, אחד מהשכונה. תדמור עצמו מודה בחוסר מקצועיות: „הקונספט שלי בינתיים הוא כמו של כל צופה ממוצע. לומר עכשיו שאני יודע את התשובה לכל השאלות, זה לא יהיה נכון. טלוויזיה מתחכמת לאינני טעם או טלוויזיה עממית? גם זה וגם זה. בסך הכל טלוויזיה צריכה לשאוף כלפי מעלה ואני בהחלט בעד מגמות חינוכיות. בינתיים אני במצב טוב. תוכניות החורף אינן נזקפות לזכותי. הדגש שלי בשלב זה יהיה על ביצוע מושלם ונקי של תוכניות החורף. ההכרעות תהיינה בעיקר הכרעות של רגע. גם זה מבצע. לא?!”

„יש מרחב פרישה”. בתשובה על השאלה הפרובוקטיבית: „מה דעתך על הטלוויזיה כיום, בתור צופה? ענה תדמור: „אני חושב שהטלוויזיה די טובה. אבל יש מה לשפר. מה אתה רוצה שאי גיד, שהיא גרועה?!”

על היחסים עם העובדים דיבר תדמור בדחילו ורחימו: „עד עכשיו נתקלתי ביחס אוהד מצד כל הדרגים. אם זה מה שיקרה ב-15 לאוקטובר? (זמן כניסתו הרשמית לתפקיד) בודאי שלא. או צריך לקבל הכרעות. אני מודע לעובדה, שהעובדים בתחום היצירתי הם בדרך כלל אישיים מיוחדות במינם. זה לא אומר שכולם מקוריים מאד. ברור לי שקיים עימות בין הקאפריזות החיוביות שלהם לבין המינהל. זוהי דילמה. אבל יש מרחב פרישה.”

דבר אחד מבקש תדמור: למדוד את הצלחתו או את אי הצלחתו לפי מה שיעשה בטלוויזיה ולא לפי נסיונותיו הר קודמים בחייו. אולי זה מה שנחוצ לטל וויזיה כיום — מנהל שהוא צופה.

במאי מיועד גורן יס חדש בחדשות

תוכניות

השידור שלא היה

העתוי של יגאל גורן היה מדויק להפ-ליא. כאשר העלה מהדורת חדשות במעגל סגור בתוך בנין הטלוויזיה בדיק לפי המתכונת, שתוכנס לשידור החל מחודש נובמבר הקרוב, לא יכול היה למצוא זמן סביר יותר. הניסוי שנעשה בזמן ובמקום הראויים זכה לתהודה חיובית מאקסימלית.

הצרה היא רק, שלא היה זה נסוי רשמי של מחלקת החדשות, אלא מבחן פשוט

בית-ספר

לכוכבות

פעמיים בשבוע בשעות הצהריים ה מוקדמות נכנסות שתי צעירות זוהרות לבית הטלוויזיה ברוממה בירושלים, עוזות במעלית לקומה השלישית ונע

היחידה, שהואילו להעיר לה היתה, שהראש שלה מוטה הצידה. ארבעה חודשים ישבה סוהד על הכסא כאילו תקעו לה מסמרים בגב. ארבעה חודשים החזיקה את הידיים כאילו היא נוהגת במכונית ספורט. תראה אותה עכשיו. זוהי סוהד אחרת: נינוחה, גמישה ויפה עד להדהים.

התחושות הסמויה בין שתי הקריי ניות היא ממש רצחנית. סוהד יושבת מול המצלמה וקוראת טקסט. קאסט מעיר לה כל רגע. רודינה מחייכת לה בשקט. אחר כך הן מתחלפות. רודינה

סעיד קאסט מדריך את סוהד מסוואדי כשרובינה מקשיבה

נה עולה על הדוכן, קוראת את אותו הטקסט ורועדת מהתרגשות. היא פחות מנוסה. עכשיו סוהד מחייכת בטור. אבל קאסט מתלהב מרודינה: „יש לה נתונים נהדרים, רק שהערבית, שבפיה זקוקה לשיפור ניכר.”

סוהד מביאה עמה תמיד תגבורת. מדי ערב מתייצבת אמה בתזונה הטלוויזיה בירושלים ומתיישבת במקום קבוע כדי להשגיח באופן אישי שלא יאונה כל רע לאוצר הפרטי שלה. קאסט, לעומת זאת, משגיח על רודינה.

הסיבה: בעוד שבועות מספר תופיע השלישייה יחד בציבור במהדורת חד שות מיוחדת מדי ערב בערב.

למות בפנתון של אחד החדדים. אחרי דקות ספורות מופיע במסדרון גבר ידוע, נאה ואלגנטי וחמק אחריה. הגבר הוא סעיד קאסט — קריין הראשי בערבית. שתי הנערות במשור לש המודר הזה הן המגישות רודינה אל סאלח וסוהד מסוואדי. בחג ה מיסטרורי, הוא אולפן ההגשה הקטן, מאמן אותו קאסט בקריינות ומתרגל אותו בהופעה נאה בפני המצלמה. תפקיד של מגישה איננו ניתן על מגש של כסף. מספר קאסט: „סוהד נתקבלה להגשת רצף לפני ארבעה חודשים. במחלקת התוכניות קיבלה הדרכה אפסית. ארבעה חודשים לא חלה אצלה שום התקדמות. ההערה

ראיון של זהב

המראיין עצמו היה יוצא דופן. מוסה אל-עלמי הישיש, המנהיג הפלסטיני שהיה תובע כללי בתקופת המנדט, פרש מפעילות פוליטית ומנהל כיום חווה חק-לאית לילדי הפליטים בירחו — נגע ללב בהופעתו הטלוויזיונית המרשימה במסגרת השבוע יומן אירועים, ערב ראשי השנה.

זכרונות ארץ-ישראל שלו, הערכתו את בן-גוריון, אמונתו בעתידה של ירושלים כעיר השלום ותלונתו על חוסר כתובת בפניה יוכל להתלונן על החרמת אדמות מוסדו, דיבור אל לב כל צופה. אולם לא פחות מהמראיין, היה זה נצחוננו של המראיין — אדי סופר, איש התחנה הערבית של הטלוויזיה, המכין לאחריה יותר ויותר כתבות לתחנה העברית. אדי יפה-התואר, נתן בראיון זה שיעור מאלף לכל מראיין הטלוויזיה הישראלית איך וכיצד צריך לראיין.

במלחמת ששת הימים עשה פאדל בכויית כזוב וטכנאי בחנות רדיו-טלוויזיה. מיד בתום המלחמה חזר הביתה לחברון, כדי לראות מה שלום המשפחה ואם היא בכלל קיימת. אחר כך יצא למצרים כסטודנט ולמד צילום בטלוויזיה המצרית. בתום ההשתלמות עבר לעבוד בטלוויזיה הירדנית. אבל הגעגועים הביתה גברו עליו. הוא אור אומץ, וחזר לחברון והצטרף לטלוויזיה הישראלית. השוואות אין הוא מוכן לעשות. הטלוויזיה המצרית, לדעתו, עומדת על רמה גבוהה, לפחות מבחינה טכנית. הטלוויזיה הירדנית פחותה ממנה. על הטלוויזיה הישראלית הוא מוכן בינתיים להגיד דבר אחד, „אני חדש” • נדהם לחלוטין היה אחד המפקדים הבכירים ביר לטלוויזיה הבווארית, כאשר ביקש לפגוש את ראש מחלקת התפאורה ב אורפני הרצליה ואב ליכטר, כדי להז מין אצלו סקיצות לסידרת תוכנית לפי סיפורי שלום עליכם. המופקת כעת בגר מניה המערבית. הכניסו אותו לאולפן והצי ביעו בפניו על אדם שעמד וטיאטא את הריצפה. לא היתה זו בדיחה או מתח. על תמיהתו השיב ליכטר, כמעט בגאווה „אני כבר יכול להרשות לעצמי לטאטא את הריצפה.”

תדריך

● **המבצע נגב** (יום ד' 29/9, 20.00) סיפור עלייתם על הקרקע של 11 נקודות יישוב בי"א תשרי תש"ז, שחל במוצאי יום-כיפור. משתתפים: אלוף (מיל.) יוסף אביר, שאירגן את המבצע מטעם מטה ההגנה, אליעזר בודנקין, איש סולל בונה לשעבר, שהיה אחראי להקמת המבנים וחברי הקיבוצים עצמם.

● **סרט השבוע** (יום ד' 29/9, 20.50) סרטו של ז'אן רנואר ארץ זו שלי היא, על מורה צנוע בעיירה צרפתית קטנה, ההופך ללא כוונה לגיבור לאומי. כאשר הוא נאסר בטעות באשמת חבלה ברכבת נאצית. משתתפים: צ'רלס להוטון, מורין אוהרה וג'ורג' סאנדרס.

● **רשימת הכיכורים** (יום ה' 30/9, 20.50) אהבה נוסח אמריקה. ● **ערב טוב** (יום ו' 1/10, 20.30) עד נה גורן והפסנתרן דני גוטפריד בתוכנית ג'.

● **סרט קוהנן** (יום ו' 1/10, 21.30) הים הנצחי — מעשה שהיה בקצין צי הממשיך לשרת באונייה למות נכוח. משתתפים: סטלינג הייד ואלכסיס סמית. ● **הג האמריקאי** (יום א' 3/10, 20.40) תכנית לסוכות עם גדעון שמר וזהרירה חריפאי, ביים והפיק עמק פרי.

הופעתו מעוררת הכבוד, נימוסיו, טון הדיבור השלו והמצטנע שלו, היו מיס-גרת חולמת לשאלותיו הענייניות והנבו נות. הוא כאילו עמד מהצד, לא התערב ולא התבלט, בניגוד משוער למראיין התחנה העברית, שאם אינם משתחצים, הם סבורים שהופעתם ודבריהם חשובים יותר מהמראיין ודבריו.

אדי, יליד עיראק, הנשוי לגלוריה סטיארט, שהתגיירה כדי להינשא לו, אינו שולט עדיין כהלכה בעברית, ולכן מקריינים אחרים את כתבותיו במהדור רות החדשות בעברית. כדאי להשקיע באיש הזה מאמץ. הופעתו הטלוויזיונית התרבותית היא תענוג לעין ולאוזן.

מראיין סופר

סרטים

הנערים בחבורה

יוצאים מן החשיכה

סרט תעודי חדש מבטיח בקרוב להתחרות בהפקות המיוחסות ביותר של הור ליווד — ואף להכותן שוק על ירך בקופה. הסרט, אשר איש לא דיבר על הסרטותו, עד לשלבו הסופיים, נקרא לאור היום, והוא מהווה תעודה קולנועית יסודית ראשונה על חיי ההומוסקסואלים באמריקה. הוא נוצר כמובן על רקע התעוררות כללית של כל אותם 15 מיליון הומוסקסואלים אמריקאים, אשר החלו לדרוש את זכויותיהם, ובעיקר למחות נגד התדמית המסולפת שנוצרה להם בשדה האמנות והתרבות.

מאחורי הסרט ניצב אחד ליאונרד קירטמן, הטוען בחום כי אינו הומוסקסואלי. לצומת זאת, הוא ללא ספק איש-עסקים ממולה. הידוע להעריך את קהלו הפורטנציאלי.

גיבוי — בדי עירום. לדברי קירטמן, היחיד מהווים את נושא הסרט. הם הביעו הנושא היה הבמאי ג'ון מורפי, אשר אף הודיע את הצוות אל עשרות ומאות הראיונות שערכו עם הומוסקסואלים במקומות שונים, ובמצבים סוציאליים שונים, כש הוא מתייחס לבעיה בכל הרצינות וכובד הראש הדרושים.

ואכן, כנראה שגישתו שיכנעה את האנשים המהווים את נושא הסרט. הם הביעו את תמיכתם המוחלטת ביומה, עזרו בה שגת החומר הדרוש, ונתנו לסרט גיבוי מלא — לאחר שקירטמן התחייב לא לכלול בו קטעי עירום או מין. בימים אלה מנסה המפיק לשכנע כמה מן האנשים המפורסמים ביותר בעולם כי בידור האמנות בארצות-הברית לצאת מן חוריהם לאור היום, להודות כי גם הם שייכים ל"מחנה העליון", ההולך וגדל.

התנכלות משטרתית. מעניין לציין כי היחידים אשר סירבו לשחק פעולה היו דווקא שוטרי העיר לוס-אנג'לס, אשר מילאו פיהם מים, כאשר נשאלו על אליונות משטרתית והתנכלות מכוונת אל הומוסקסואלים.

כרגע, מכינים ברחבי ארצות-הברית את הסקסים לקראת הצגת הבכורה של הסרט — אשר, מקוים ההומוסקסואלים, יוכיח לעולם כולו כי אפילו הסרט הנערים בחבורה, שנחשב ליצירה רצינית בנושא, לא היה יותר מקריקטורה.

כוסכים

הפרשישכר

נוסח הוליווד

ב-1967, כאשר היתה השחקנית האמריקאית ממוצא שוודי אן מרגרט בשפל המדרגה ולא ידעה בדיוק מה צפוי לה בעולם הבד, הסכימה להופיע בהפקה איטלקית לא מפוארת במיוחד בשם מקרה רצח, תמורת שכר שהתאים לגודל הפקה.

ב-1971 הפכה אן מרגרט לרכוש קולי נועי יקר המציאות, לאחר שהסרט מגע בשרים של מייק ניקולס, בו היא מגלמת את אחד התפקידים הראשיים (יחד עם ג'ק ניקולסון, ארט גארפונקל וקנדיס בר-ג'ון), היה ללהיט קופתי לוהט.

לנצח התמימות. מה עושה השטן, והמפיקים האיטלקיים? הם מודיעים לפתע שיפיעו את מקרה רצח — אותו סרט צנוע לצריכה איטלקית פנימית — גם בארצות-הברית.

אן מרגרט זעקה חמס. מה זאת אומרת? הכריזה בעזרת פרקליטה, כאשר עשתה את הסרט — היתה אלמונית, האיטלקים המנוולים הללו מנסים עתה לנצל את תמימותה דאן, ולמכור אותה ביוקר, עכשיו כשהיא באופנה? ומה יצא לה מזה? וחוק מזה, הבטיחו לה שהסרט לא יצא את גבולות איטליה? מה בכלל יגידו עליה בבית אחרי שיראו את הסרט? זה עסק זה?

בהחלט זה עסק. כך לפחות, סבורים פרקליטה של אן מרגרט, שתבעו את האיטלקים לדין, ומצפים להוציא מהם כסף רב.

סיפור אהבה

רוכב שוב

קיץ של אהבה (מוגרבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — ובכן, הרומנטיקה חזרה וכבשה את הבד. כל הצניקנים, המתחכמים והסנובים — גורו לכם, מבול רגשני עומד לשטוף אתכם בגל גדול. בכל אשם רק אחד: "סיפור אהבה". הצלחתו הוכיחה להוליווד שהעלמות הרכות (שאמנם אינו עוד בתולות) ניחנו עדיין בלב פועם ובעיניים דומעות, וכאשר פונים לשני גורמים אלה, יש תמיד סיכוי לקופה מלאה.

כך אפשר להסביר גם סרט זה, אהבון מן הנוסח הישן, מתוק-מרי, בין נער על סף ההתבגרות לאשה צעירה, אשר בעלה יצא לקרב, מעבר-לים, במלחמת העולם ה-11 (כפי שרומז שמו האנגלי של הסרט, "קיץ '42"). אהבות בין נערים צעירים לנשים מבוגרות אינן בבחינת חידוש על הבד, והקולנוע זוכר כבר גירסאות מפוכחות יותר של רומן מעין זה (כמו בסרט לפי סיפור של קולט, אשר נקרא בצרפתית "החייטה המוריקה") אבל למרות הכל, הבמאי רוברט מאליון עושה מלאכה נאמנה. שלושת הנער הים המתבגרים בקיץ אחד משובבי-נפש בהחלט, והסצינה בה מנסה אחד מהם לקנות אמצעי-מניעה בבית-חמרקה המקומי מצחיקה מאוד. ג'ניפר או'ניל, בדמות הצעירה הנשואה, מסוגלת בהחלט לכבב בחלומות-אהבה של כל נער מתבגר, עם פניה הרכות ומבטה החם והידידותי. ומעל לכל, צילומי של רוברט סורטין עוטפים את הסי-

אילוף

הסוררת

נשוי בעל-כורחו (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — מה קורה לרוק מושבע המאוהב במכור ניוטון, סוסיו, מועדונו, שטיחו והרגליו, כאשר הכסף אשר עזר לפרנס את כל האהבות הללו, אוזל לחלוטין, וכל מה שנותר הוא ברנש מזדקן, אנטיסטי, מעצבן וחסרי-שע, אשר יכול להתאבד (אבל הוא מפחד), יכול לבקש נדבות מדור דים עשירים (אבל אלה שונאים אותו ומוכנים לעשות הכל כדי לרמוס אותו בעפר), לפנות אל משרתיו (אליהם פונים רק בעזרת תלוש משכורת) או... לשאת אשה.

פיתרון אחרון זה אולי אינו אידיאלי, אבל אם האשה מכוונת, שלומיאלית, ועשויה אפילו למות בקרוב — אם יעזרו לה כראוי — אז אין ספק שזוהי הפיתרון הנחוץ ביותר. זהו, בקיצור נמרץ, סיפורה של קומדיה זו, המראה כיצד עצלן מקצועי נאלץ למצוא את עצמו, לראשונה בחייו, עושה דברים מועילים, רק משום שהתחייב לשאת, תוך תקופה מוגבלת, אשה שתאפשר לו להחזיר את חובותיו.

איליון מאי, מי שהיתה בזמנו שותפתו של מייק ניקולס בהעלאת מערכונים סאטיריים מבריקים בברודוויי, בימה סרט זה כבצב מהיר, כשהיא לועגת במידה שווה לכל מי שנקלע לעלילתה: הרוק רודף-הבעצ, האשה המפילה את כפית התה, וכאשר היא מתכופפת להרימה, מפילה את כל הספל. המשרתים הבוזים את מעבידיהם, הפרקליטים

ברונסון מחסל

את כולם

עיר אלימה (אסתר, תל-אביב, איטליה) — צ'רלס ברונסון הפך בארץ למוסד. לא חשוב כלל מה יעשה — מספיק שימצמץ פעם פעמיים בעיניו החתוליות, ידחה בקלילות לאורך איזה רציף, ימתח את שריריו ויעיף מישהו מן הקומה הרביעית, וכבר הסרט הופך ללהיט. ואם די בכך, מדוע בעצם יש צורך ביותר מזה? ואמנם, סרט זה בא להוכיח מה גדול כוחו של ברונסון. סיביו נרקמת עלילה מסובכת, שכל תפקידה הוא להציע בפני הסופרמן החדש קורבנות חדשים לקטילה. הוא רודף אחריהם במכוניות, מצליף בהם במירוצי מכוניות, מחסל אותם בשליפות-בוק, ומוכיח מעל לכל ספק, כי הדמות שהודקה לו כאן, דמות רוצח מיקצועי הניצב בגאון נגד סינדיקט שפע שלם, הולמת אותו היטב.

אין צורך להבין יותר על המידה. כל מאמץ של התעמקות מיותר בהחלט. למען האמת, אין מניחים לכם אפילו לחשוב. הדברים קורים על המסך במהירות גדולה מכדי שמישהו יספיק להרהר בקטנות כמו היגיון, מיבנה דמויות, או כיוצא בזה.

למי ששוקק לפרטים נוספים — כל זה קורה משום שברונסון אוהב את ג'יל אירלנד (אשתו בחיים האזרחיים), והיא מובילה אותו באף, מפועה ונעלמת לסירוגין, ותוך כדי כך זורעת בדרכו קורבנות, כמו מישל קונסטנטין (וילטי

אמצעי-מניעה במלחמת העולם השנייה

פור כולו בגווני צבעים מקסימים. לכן, גם כאשר נעצרת העלילה בחוסר-מעש, והעין מחליקה בניחותא לאורך גבעות החול, יש בהחלט מה לראות.

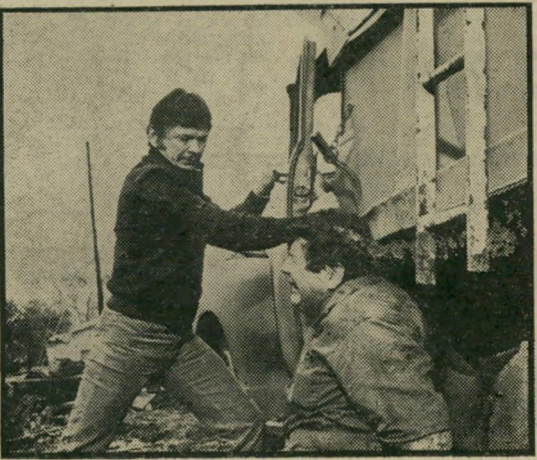
ואם, נוסף לכל, נשמתכם נשמת אוהבים צעירים, או שגיל ההתבגרות הפך אתכם לרגישים במיוחד, אין ספק שתשבעו נחת מן הסרט. לא פחות מן הקהל האמריקאי המתפעל ממנו.

אמצעי-כלכלה לרווק נוסח 1971

המרמס את הלכוחות שלכם. בקיצור, עולם שלם בראי עקום.

חלק מן הבדיחות מתארך יתר על המידה, וכמעט נחנק מרוב הגומה. לעומת זאת, משחקו הוירטואוזי של ואלתר מתאזן בתפקיד הראשי, ושל איליון מאי בדמות בחירת-ליבו המזוהה, מחפשים על רוב הליקויים.

אמצעי-פרנסה לגנגסטר מאוהב

ב"יומנו של שוטר" או טלי סאבאלס, הנקטלים כמובן ביעילות רבה על-ידי הכלי-כוכ. אם סוג זה של פעילות חביב עליכם, אל תחמיצו. אפשר רק להמליץ על שבוע הבראה, אחרי החוויה המתישה של עיקוב אחרי כל מעללי-ברונסון.

עורך-הדין נטל את המיסמך לידיו. היה זה אישור רפואי של רופא-עצבים תל-אביבי — מאותו מוסד רפואי שבו שירת הרופא שהוציא את המיסמך הראשון: "אליהו מרקו נמצא עליידי, לאחר בדיקת קה, נורמלי בהחלט, ללא מימצאים שליליים כלשהם."

ישראלים בחו"ל

מורה

השתיקה

הוא מדבר ארבע שפות — עברית, ערבית, צרפתית ואנגלית — אך מעדיף את החמישית — הפנטומימה. הוא נראה כי צועני, מתלבש בצועני, נד בעולם כצור עני — ובכל מקום אליו הוא מגיע, הוא מסיף לתורתו — תיקשורת באמצעות ה"שתיקה". המקום האחרון בו נחת, ושם הוא מפיץ את שתיקתו: באולדר, קולוראדו, ארצות-הברית.

פנטומימאי אביטל

ארבע שפות, והחמישית — שתיקה

עניינים ממזרינות. בגיל 14, עלה שמואל אביטל ממאורקו לישראל עם משפחתו. לאחר שהיה במספר קיבוצים, ו"שירות בצה"ל, יצא לפאריס ללמוד פאנטימיה אצל אטיאן דאקרו ומרסל מרטו. כטובים ורבים אחרים, רעב, ישן מתחת לגשרי פאריס — עד שהשלים את תלמודו. ב-1964, יצא לארצות-הברית, שם החל מפיץ את תורתו ברחבי ה"ארץ הגדולה". נייריו, טקסס, החוף המערבי, שיקגו, ועתה קולוראדו. קטן-קומה, בעל חיוך חם ועיניים מזמינות, כשהוא עטור בגדים מדהימים, מסיף שמואל לתורת השתיקה בקנאות דתית. "אימונו של הגוף להביע את רצון בעליו ללא מילים — הוא הבסיס לנפש בריאה ומאוזנת." קובע אביטל במאמר שפרסם בשם אמונת השתיקה, ובו הציג את עיקרי אמונתו.

הוא גם יצר מספר סרטים. אחד מהם, פיארו חבקר בניו-יורק, הוצג ברשת ה"טלוויזיה החינוכית בארצות-הברית. בסרט, מככב אביטל בדמות ליצן מהמאה ה-18, הנופל ישר לתוך ניו-יורק של 1968. בכל מקום אליו הוא מגיע, הוא זוכה בפירסום כ"ישראלי המלמד שתיקה". כך, גם בתחנות האחרונות.

גם בה, הוא אינו מתכוון להשתקע חסיח-לילה. רק להטיף, ללמד, להעביר מספר קורסים וסדנאות — והלאה. לאן — לא חשוב. העיקר הלאה. "לארוז את מיטלי שלי הצוענים, ולוונ".

דרכי אדם

על שלושה דברים

העולם עומד

יחזקאל בחבוט היה עצבני. וקצת מס' טול. לפני שעה קלה, פוטר מעבודתו כי מלצר בבית-קפה דיונגופי. בעצם, בגלל אותה סיבה בדיוק. בגלל שהיה עצבני, וקצת מסטול.

הצייה באדם. בעלי-הבית ראה את ההתנגשויות בין יחזקאל לאורחי בית-הקפה — ומיהר לפטר את יחזקאל. עצי בני ומדוכדך, עצר יחזקאל, בדרכו הבית, ללגום כוסית בקפה סמוך, כדי להתר-גבר קצת על הצרות. עם הכוסית בתוכו — שלוש, ליתר דיוק — צעד לאיסו ל"עבר הכיכר והאוטובוס שיביא אותו הביתה."

בצומת פרישמן-דיונגוף עצרה אותו שר-טות. יחזקאל, מסתבר, חצה את הרחוב בשלושה רבה — באור אדום, לנגד עיניה הלא-מאמינות של השוטרת. גם קריאת האזהרה שלה, כאשר ירד אל הכביש, לא עשתה על יחזקאל רושם.

מאנה. האמת היא כי הוא לא שמעה כלל. יחזקאל, בשלב זה, היה שקוע כולו בצרותיו, השתומם לשמוע מפי השוטרת כי עבר עבירה. בשלושה סטואית המתין להמשך.

"תעודת-זהות בבקשה", ביקשה השו-טרת.

יחזקאל פישפש בכיסו, משך בכתפיו באדישות. לא היו עליו כל מיסמכים. התנהגותו נראתה משונה לשוטרת. אם לא תציג תעודת-זהות, אעצור אותך, הזהירה את האיש האדיש.

יחזקאל יצא מאדישותו. לפתע הבחין שהשוטרת בעצם מציקה לו, מפריעה לו מלהרהר בשלושה בצרותיו. "למה לאסור אותי?" ביקש לדעת. "מה אני, אל-פחח?" "אולי, מאיפה אני יכולה לדעת, אם אינך מזדהה?" ענתה השוטרת.

"אה, בתוונה", הודעק יחזקאל. "אני פתח אני?"

התוצאה: כאשר שוחרר מתחנת-המש-טרת, היו מאחוריו שלוש האשמות: הצייה באור אדום, אי-נשיאת תעודת-זהות, ו"העלבת שוטרת."

משוגע

אבל נורמלי

בעשרים שנות נישואיו לאשתו דינה, ידע אליהו מרקו מעלות ומורדות, ככל בעל נשוי, אולם הסיכום היה בהחלט חיובי. כך, עד שזכה בירושה.

ברגע ראשון, נראתה הירושה כאושר גדול. אחי סבו של אליהו, שנפטר באר-גנטינה, השאיר אחריו שורת מפעלים וחוות חקלאיות. חלקו של מרקו בירושה — 600 אלף ל"י, לפני מס ירושה.

מפזר הרכיש. הסכום, גם אחרי ה-מס, היה נכבד למדי. יותר מדי נכבד, כפי הנראה. משהו, במשפחה, איבד את איוון-נפשו, בעקבות הזהב שנפל משי-מייס. השאלה היתה רק — מי.

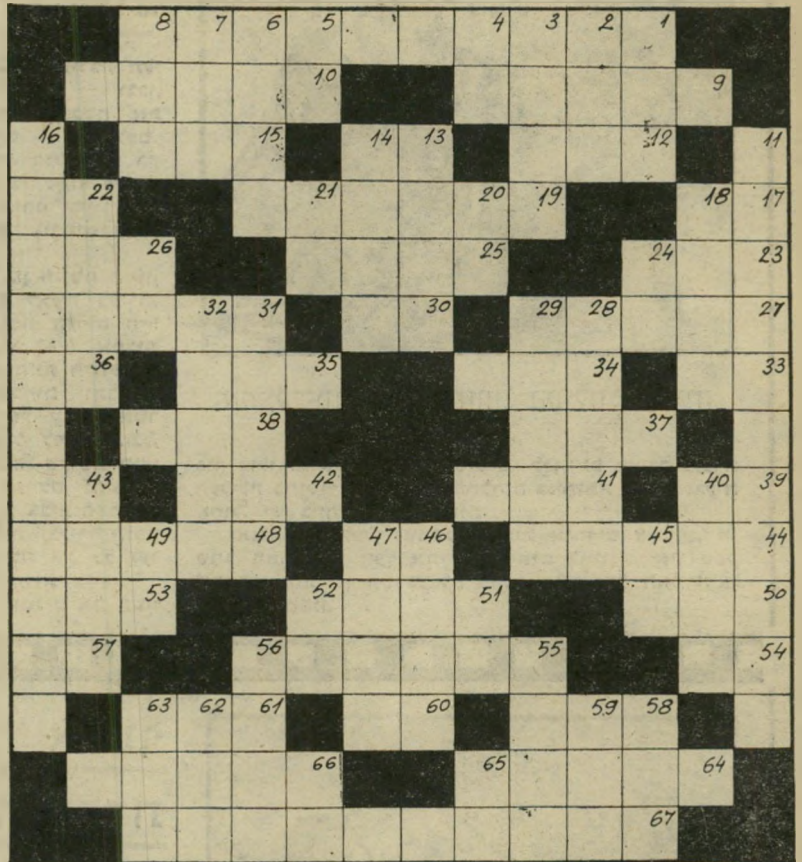
ללא אזהרה מוקדמת, פנתה דינה לי-עורך-דין, ביקשה להגיש בקשה לבית-המשפט לשלילת זכותו של בעלה לרכוש, ולקביעתה היא כאפוטרופסית שלו. הסיבות, כפי שמנתה אותן בפני עורך-הדין: דעתו של בעלה נטרפה, לאחר קבלת הירושה, הוא החל מפזר את ה"רכוש לכ רוח. מחלק סכומי-עתק לצדי-קה, נכנס לעסקות מפוקפקות שבהן הפי-סיד, תוך שלושה חודשים, 130 אלף ל"י, לסיכום טענותיה, הניחה על שולחן עורך-הדין אישור רפואי, חתום על-ידי רופא-עצבים תל-אביבי, בו נאמר כי ה"בעל אכן אינו יציב בנפשו, חסר כושר להחליט בצורה סבירה, ומשום כך אינו מסוגל לנהל את רכושו."

גבר אדמוני. עורך-הדין קיבל מידי דינה מרקו את המידע שביקש, עמד להגיש את הבקשה לבית-המשפט. אך יום לפני כן, הופיע במשרדו גבר שהציג את עצמו כאלהו מרקו, הניח על שולחנו מיסמך.

"נודע לי שאשתי רוצה להגיש בקשה לשלול ממני את הבעלות על רכושי", השיב הגבר שתואר כ"בלתי יציב וחסר כושר החלטה". אולי עניין אותך המכתב הזה.

1778

חשבון העולם הזה

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "חשבון 1778". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

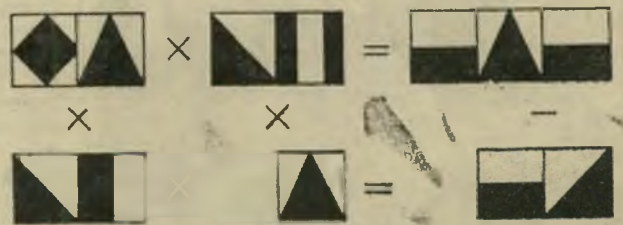
(להשיגו. 64) הר בארץ, נזכר בתנ"ך. 66) מדרון. 67) אותו בונה צה"ל כמתנה לילדי גיבליה.

מאונך: (1) "מלטה...". (2) ריקוד. (3) מעמיד פני חם. (4) מילת גוף. (5) מונח ב"חשמל. (6) שגריר ישראלי. (7) תירוש. (8) גנה, דבר שפתיים. (11) איש השנה. (13) בעל נכסים. (14) לעו. (16) יועץ לנושא ניקטון. (18) אכסניה. (20) צונן. (21) תו נגינה. (22) "מנענע" הפסנתר. (24) עצם בפה. (26) סגן. (28) נהר במזרח אירופה. (29) מקום גלות ברוסיה. (31) מאכל בשרי. (32) הסתה בדברי חלקות. (40) גודניק. (43) דבק בדרכי ה'. (45) תבלין לקפה. (46) מידת קרקע. (47) אלסטי. (49) פלא. (51) חור. (52) מילת בקשה. (55) קיבוץ בצפון הארץ. (56) לחינם. (58) גבר צעיר. (59) וירוס. (62) מום. (63) בית ספר צבאי. (65) חרק זעיר האוכל צמר. (66) משחק המל-כים.

מאונך: (1) היום העצו ביותר בשנה. (9) מפעל ישראלי לייצור כלי-מטבח, חברת בת של "כור". (10) רחצה. (12) כיסוף. (13) מצב צבירה של מים. (15) קרב מפורסם של נפוליאון. (17) נמנע מאוכל ומשקה. (19) ר"מ בריטניה לשעבר. (22) בני ישראל אכלו אותו במדבר. (23) חסר כוח. אין אור נים. (25) ממרח מתוק. (26) פנצ'ר. (27) צורה הנדסית. (30) קידומת שם צרפתי. (31) אחד השבטים. (33) צאצא זכר. (34) משקה אל-כוהלי. (35) ספורט חורף. (36) שאינו עבה. (37) יושב בנחיות. (38) פלח, גור. (39) במחינות. (41) דמות שקספירית. (42) נוול לכתובה. (43) חומל. (44) ההר עליו מת אהרון הכהן. (46) חי במים. (48) סקטולוג אמריקאי. (50) אחת האמהות. (51) קומפוזי-טור גרמני. (53) מעצמה אסיאתית. (54) קידומת שם הולנדי. (55) מושבה בצפון הארץ. (57) סמל נוצרי קדום. (58) הנאה. (60) זן ממקומי. (61) רץ בעקבות אחר

חשבון 1778

זהו חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איון סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת. ד. 136, ת"א, ולציין על גבי תגלוייה: "חשבון 1778". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 6.10.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

דחל מדחלת על כל העולם

מישפט חברים! חבריו הקיפו אותה, וניי סו לגררה לשפתיהם הסמוכה, לשם עריכת הלינץ' כדי.

אולם אידוה אינה נערה רגילה, כפי שנתברר חישה מהר. חברי הקצב אמנם הקיפו אותה, אבל הם היו רק שישה, ואידוה היתה כולה שם. אז היא הודיעה להם בשפה שאינה משתמעת לשתי פנים, ובפרטי פרטים, מה היא מתכוונת לעשות לכל אחד מהם אם ישימו עליה יד.

אז הלינץ' עבר לפסים אחרים. הקצב בעל חצי-האוזן לקח את פחיות הבירה,

לא משעמם בפאב, ולא משעמם לנעמי אידוה. זה עתה החלימה מן השוק שאחז בה (מי יודע?) כאשר גילתה שהורידה במעות בקבוק על ראשו של מישהו, בלי כוונה,

זאת, הסיכויים הם שאם שמוליק ימ- שיד להיות מאושפ עוד הרבה זמן, יה- ליט השופט לקיים את המשפט ליד מיטתו.

היתה סמליות רבה בצעדו זה של השופט. כי שמוליק קראוס, שישב בעבר הלא-רחוק על פיטגת-הצמרת, כאליל נור- ער וזמר פופולארי — נמצא כיום בעמי קי הביקעה, כשהוא סגור במעגל קסמים אכזרי — והמוצא היחיד שנראה לו היתה קופסת הגוללות הקטלנית. סידרת ההתפרצויות המפורסמות שלו, היתה בפני עצמה צרה דייה לכל אדם. היא הוכיחה שהאמן הצעיר נמ- צא במבוכה נפשית עצומה. אבל, כאילו לא הספיקו לו ייסורי הנפש, עלתה עליו מאז המשטרה: כל כמה ימים — זכה שמוליק לחיפושים בביתו. תוך זמן

אני לא זוכרת מקרים רבים, שאדם אחד הצליח לתת סטירת-לחי לחברה שלמה. אבל שמוליק קראוס עשה את זה בשבוע שעבר.

שרשרת ההתפתחויות העצובות, ש- הסתיימו בנסיון ההתאבדות שלו, נר- אתה פיקאנטית מאוד לא רק לכל הבר- הימה, אלא גם להרבה ממכריו האיי- שיים. כולם ראו במעשיו התנהגות אקס- צנטרית של אמן-צמרת וטיפוס בומבי מובחן, המרשה לעצמו להשתולל ולתת- עלות מעל לחוקי החברה. רק מעטים ראו בכך ביטוי למצוקה הפנימית בו נתון היה שמוליק. הת- אבדותו הבהירה בבת-אחת לכל החכ- מים והמלגלים, שהבדיחה איננה מצ- חיקה כל-כך. השבוע שכתב שמוליק בבית-החולים

ואן-גוך מהכרם

ושפך את תוכנו על ראשה של אידוה. זה היה הסוף. אבל אידוה היתה מרו- גזת, מפני שהשמלה הבהירה החדשה שלה לא התאימה לצבע הכהה של הבירה ה- אנגלית שנשפך עליה. וגם נהג-המוני- שהוביל אותה בארבע וחצי בבוקר הבי- תה, שאל: „מה הריח המושונה הזה?” מה יש, אף פעם לא שתית גינס?

נעמי אידוה

כאשר ביקשה ליישב סיכסוך שפרץ בין הצייר ואליה, (העולם הזה 1776) לבין מלצר הפאב, בגלל עניין קטן של צ'ק. אז בליל שבת האחרון אספה אידוה את חברתה הטובה, תיירת נחמדה מקנדה, והלכה שוב לפאב. המשקאות זרמו, השעה התקרבה מהון להון לארבע בבוקר, וליד שולחן שתי הצעירות ישבו גם כמה אור- חים שנזדמנו למקום, ביניהם גבר אדיר- ממדים שהוא קצב בכרס-התימנים. לפתע הרגישה הקנדית הצעירה שסב- לנותה פקעה. „אני לא יכולה יותר!” לחשה באוזנה של אידוה, ואחר כך הת- כופפה לעבר אוזנו של השכן השני שלה, הקצב הנ"ל, ובנשיכה אדירה אחת הוריי דה לו את חצי האוזן. הקצב השמיע נהמת אימים, הסתער על הקנדית, הנחת עליה כמה מהלומות, וגרם לה (א') זעזוע מוח, (ב') שבר באף, (ג') כמה חיתוכים אחרים בפניה.

אידוה לא התרגשה. היא אספה את החברה, הביאה אותה אליה הביתה. הש- כיבה אותה במיטה. ומכיוון שאידוה היא בחורה שקטה ושומרת-שלום, חשבה מה לעשות כדי לשכך את הרוחות. היא לק- חה כמה פחיות של בירה גינס משו- בחת, וחזרה לפאב כדי לתת אותן, כמתנה לאיש מכרס-התימנים כאות ליישוב ה- סיכסוך.

אבל הקצב לא היה במצב-רוח טוב. הוא עדיין התהלך כאריה פצוע בכלוב, שוחר לטרף. כשראה את אידוה, אורו עיניו. „איפה החברה ה- — — — שלך?” התנפל עליה, בכונה ברורה לעשות שפי- טים בקנדית. כשאמרה לו אידוה שאינה יודעת, אחז באידוה ושגא: „נעשה לך

ההתאבדות של שמוליק קראוס

קצר, הכניס אותו הלחץ לייאוש. „אין לי סיכוי,” אמר לחבר. „מכל המשפטים, החיפושים וההיטפלויות האלה, יהיה רק סוף אחד — יכניסו אותי לכלא.” בעקבות התקריות שלו והתנגשויות עם המשטרה, גילה שמוליק מחר מאוד שהוא נותר ללא חברים. כל אלה שנר- בקו אליו בימי זוהרו, רצו בביתו ימים ולילות, נפוצו פתאום לכל רוח. היחידה שנותרה, שנשארה לצידו — כמו תמיד — היתה אשתו, ג'וזי כ"ץ. כתוצאה מהלחץ — הפנימי והחיצוני גם יחד — הוא הפסיק לכתוב מוסיקה — הדבר האחרון שעדיין נותר לו.

איכילוב בתל-אביב, לשם הובהל במצב אנוש. הוא היה כבר אמנם מוחץ לכלל סכנה, אך עדיין רחוק מהחלמה. הוא יצטרך לשכב עוד זמן רב כנראה, עד שייצא החוצה.

בינתיים, מאורע אחר שהתרשש ה- שבוע איפיון בצורה הרבה יותר מור- חשית את משמעות הפרשה העצובה. המאורע התרחש בבית משפטי-השלום בתל-אביב, בפני השופט בן-ציון אלוף, שם נפתח משפטו של שמוליק באשמת תקיפת נהג מונית. הסניגור, עורך-הדין חיים מישגב, ביקש מהשופט לדחות את המשפט,

תנות אליו. הוא עדיין רכב גבוה במיצ- עד הפיזמונים, תמונותיו עדיין נאספו בהתלהבות על-ידי בנות הטיפשעשרה, מעריצות האלילים — אבל סביבתו הקרובה החלה מסתייגת ממנו. לא רק בגלל התקריות שלו, אלא גם בגלל התנהגותו. הוא גידל זקן, התחיל להס- הובע עטוף גלימה, גילה בסוד למקור- רביו שהוא בעצם שמואל הנביא. חזיונותיו אלה הגיעו לשאם בסצינה המפורסמת בכפר הערבי נבי סמואל. יום אחד הופיע שם שמוליק, בישר לתושבים כי הוא שמואל הנביא, וכי מעכשיו הם נתיניו. הוא בחר לעצמו את אחד הבתים הנטושים, ואחדים מהתור- שבים מיהרו לסייד אותו ולהכין אותו למגוריו. אמנם זה נראה קצת מוזר בעיניהם ששמואל הנביא נושא איתו קלצ'ניקוב, אולם ידוע הרי שנסתרים דרכי האל.

שמוליק החל רואה בכפר את ביתו החדש, הביא לשם את יידידו, הבטיח גם להם וילות בכפרו הפרטי. האידיליה נקטעה פחות או יותר ב- איבה. לפי עדותם של התושבים, הגיע הנביא שמואל בוקר אחד לכפרו, כשעל כתפיו שק כבד. מתוכו, החל מחלק לנתיניו המופתעים שי — סוליות חיש. אחד הנתינים, חסר כל חוש נבואי, הזעיק את המשטרה, וזו עצרה את שמ- ליק, את קריינית גלי צה"ל עיילתה אליו שהיתה בחברתו, והחרימה את הקלצ'ניקוב, שק התשורות, וכל היתר. בכך, הגיעה לשיאה תקופת השערור- יות — ותחילת הדרך במורד. דרך שהסתיימה בשבוע שעבר ב- איכילוב — ורק בנס לא בשערו ה- אכזריים.

נמצאת דירתם. אבל מה שאני כן יו- דעת, זה שהמקור בדירה לא הכיל, בזמן האחרון, הרבה יותר ממרגרינה. מעליו, אפשר היה למצוא גם חבילת מצות.

אדם, שמגיע למצב כל כך חמור, יכול להיאחז עדיין בקש אחרון, לנסות לשקם את עצמו מחדש במקום אחר, לנסות את מזלו בחו"ל.

משמוליק, אפילו אפשרות זאת נמ- נעה: עד שלא ייגמרו המשפטים שלו, תלוי ועומד נגדו צו-איסור יציאה מהארץ. זה היה מצב הדברים, כאשר הוא החליט להתאבד.

צחוק הגורל הוא, שדווקא בזמן ה- אחרון, כאשר נראה היה שכל העולם קם נגדו, הוא הפך לרגוע יותר. אולם זה לא הועיל. המשטרה התכוונה למלא את תפקידה על מעשיו בעבר. והחברה המשיכה לראות בו אלמנט מסוכן שיש להיזהר ממנו.

המעשים המבהילים אירעו לפני כ- חצי שנה, וכולם רדפו זה את זה תוך זמן קצר. זה התחיל בתקרית במלון שרתון בתל-אביב, כששמוליק נכנס עם הכלב שלו למסעדת בית-המלון, די מאור חר בלילה, וביקש שני המבורגרים ב- ביל הכלב. היתה זו הפעם השנייה שהוא עשה זאת — והמלצרים סירבו להיעתר. שמוליק הרים יד ושלה מלצר לאישפוז. אחר כך באה פרשת המונית המפורי- סמת, כששמוליק הכניס מכות-רצח ל- נהג מונית, הכניס את המונית שלו ל- תעלה, היכה גם שוטר במהלך המהומה. הוא נעצר, הואשם, שוחרר בערבות — ובדרך החוצה הספיק להקים שערוריה נוספת, העליב את אחד מעורכי-הדין שהיו במזונו היכל המשפט. בשלב זה, החל יחס הסינבה להש-

שמוליק קראוס וג'וזי כץ

במקביל, הידרדר גם המצב הכספי שלו. שמוליק וג'וזי לא היו אף פעם מיליונרים. גם בימים שהיו מרוויחים הרבה, היו גם מבזבזים הרבה. מאז ש- כולם זנחו אותם, נותרו בלי מיל. ה- חברה, שהחליטה להתרחק משמוליק כמו מאש, הרחיבה את החרם — או את נסיון ההתגוננות — גם לגבי אשתו. ג'וזי, הנחשבת לזמרת ורקדנית מעולה, חדלה לקבל תפקידים. אני לא יודעת עד כמה נכון הסיפור שהיא נאלצה לעבוד כעוזרת, בבנין שבו

בגלל ששמוליק שוכב בבית-חולים לאחר נסיון התאבדות, והציג בפני השופט תעודה רפואית מבית-החולים. להפתעת הכל, הודיע השופט שאינו מאמין לתעודה, עיין באפשרות להת- קשר עם בית-החולים כדי לברר את האמת, הביע גם את כוונתו לקחת את העדים, הצוות, וכל השאר, ולהעביר את ניהול המשפט לבית-החולים, ליד מי- טתו של שמוליק. לבסוף, לא מימש השופט את כוונתו, הסכים לדחות את המשפט. יחד עם

מחקר
מדעי
קובע:

הווידוי המחריד של נערת-רחוב ירושלמית:

300

קטינות
עוסקות
בזנות
בירושלים

"אני זונה

בת 12!!"